CRIME ADEVĂRATE

Jack Sargeant

POLIȚIȘTI CORUPȚI

O insignă, o armă, nici un fel de milă

EDITURA SemnE

Colecţia **CRIME ADEVĂRATE**

Editor JACK SARGEANT

POLIŢIŞTI CORUPŢI

Coperta: Cristian NEGOI
Redactor: Tudor-George MĂRUNŢELU

Bad Cop, Bad Cop © copyright Jack Sargeant, published by Virgin Books Ltd. 2003

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

Poliţişti corupţi; o insignă, o armă, nici un fel de milă / ed.: Jack Sargeant
trad.: Irina Ionescu. - Bucureşti: Semne, 2004
Bibliogr.
ISBN 973-624-205-6

I. Sargeant Jack (ed.)

821.111-32=135.1

Toate drepturile asupra acestei ediţii aparţin Editurii SEMNE

Editura SEMNE
Str. Barbu Delavrancea, nr. 24
Sector 1, Bucureşti
Tel./Fax: (021) 222.64.69
0741.039.421
Adresă web: http://www.semne.home.ro
E-mail: semne@home.ro
Difuzare
Tel./Fax: (021) 212.98.06
0742.048.706

Tiparul executat la: S.C. SEMNE '94 S.R.L.

POLIȚIȘTI CORUPȚI

o insignă, o armă, nici un fel de milă

Editor Jack Sargeant

Traducere de Irina IONESCU

EDITURA SemnE

Dinţi sparţi, oase rupte şi legi încălcate

O introducere la POLIŢIŞTI CORUPŢI, Jack Sargeant

Singurul poliţist bun e un poliţist mort.

Anonim

Oricât te-ai afunda, n-o să atingi niciodată nivelul poliţiei.

Quentin Crisp

Poliţiştii trăiesc pe muchie de cuţit. Ca şi infractorii, populează o lume gri, neclară, în care lucruri precum brutalitatea, violenţa, slăbiciunile umane, degenerarea, lucruri excluse sau repudiate în mod normal de societate, sunt prezente din plin. O lume în care coabitează t'căloşi şi victime. Mai încape vreo îndoială că lucrurile se pot amesteca astfel foarte uşor? Mirajul poliţiei este întotdeauna unul al puterii: *The Sweeney*[1], *Dirty Harry*[2], poliţiştii fetiş ai lui *Tom Finland*[3]. Poliţiştii adevăraţi se autoproclamă protectori şi susţinători ai legii (un termen atât de vag încât devine de prisos[4]). Mulţi dintre cei care aleg această cale chiar cred că puterea justiţiei este o putere absolut necesară[5]. Până acum însă, ea nu a fost asigurată niciodată, fiind întotdeauna vagă şi tranzitorie. Poliţiştii îşi doresc puterea, dar în realitate au foarte puţină[6]. Unii se simt obligaţi să pună în practică propria variantă justiţionară, fie din cauza frustrării de a vedea infractorii plimbându-se în voie, fie dintr-o dorinţă ancestrală de a face pe cineva să sufere, chiar dacă numai pentru câteva ore. Motivul pentru care o fac este foarte simplu – *vor* şi *cer* să fie respectaţi.

Poate că odată au vrut să aplice legea, dar de cele mai multe ori au rămas la stadiul de violenţă şi răzbunare.

Acest volum se ocupă de poliţiştii corupţi, acei poliţişti ticăloşi care trăiesc în propria lor lume. Poliţiştii corupţi din acest volum provin din medii culturale diferite, iar dacă spaţiul tipografic ne-ar fi permis, am fi adus în discuţie şi mai multe cazuri. Poliţiştii corupţi sunt poliţiştii care au mers prea departe, în lupta lor brutală de a impune legea. Poliţiştii corupţi sunt poliţiştii care au luat legea în propriile mâini. Poliţiştii corupţi sunt poliţiştii care au închis persoane nevinovate. Poliţiştii corupţi sunt poliţiştii care au violat, torturat şi ucis, fie pentru că sunt îndrăgostiţi de putere, fie pentru că sunt deja ţicniţi şi îşi folosesc poziţia pentru a-şi satisface tendinţele psihopate. Poliţiştii corupţi sunt poliţiştii care fac lucruri rele *pentru că pot să le facă*. Şi, oricum ar fi, se poate trăi într-o lume fără poliţişti? Nu putem avea încredere în oameni. Cine se îndoieşte, ar trebui să vadă cu proprii săi ochi mulţimile violente adunate în faţa completelor de judecată unde sunt audiaţi criminali periculoşi sau ameninţările şi atacurile asupra unor membri ai comunităţii suspectaţi că ar fi comis delicte grave[7]. Istoria modernă este plină de astfel de evenimente, de la acţiunile de linşaj din secolele al XIX-lea şi al XX-lea din Statele Unite ale Americii, când suspecţi de culoare au fost târâţi din propriile lor case, torturaţi şi spânzuraţi, la omorurile din ghetourile din Africa de Sud, unde sunt puse cauciucuri fierbinţi pe capul victimelor care urlă de durere, victime arse de vii şi înnecate cu fumul gros de cauciuc. Cum, actele de linşaj nu pot fi tolerate, existenţa poliţiei este o necesitate în lumea noastră.

Articolele din acest volum pot fi împărţite, în mare, în două categorii. În primul rând, sunt articolele care prezintă poliţia ca fiind un organism profund corupt – o corupţie adâncă, josnică ce există şi se răspândeşte printre anumite secţii şi echipe, efective întregi şi chiar culturi. Aceste articole conferă poliţiei un rol sumbru, circumscris unui context socio-politic opresiv, în care vocile critice şi chiar întregi comunităţi sunt reprimate cu bestialitate. În al doilea rând, sunt articole care scot în evidenţă cazuri particulare, poliţişti care încalcă legea, care îşi impun cu brutalitate propriile priorităţi. Unele dintre aceste cazuri prezintă corupţia şi daunele asociate în mod obişnuit cu activitatea poliţiei, în general, în timp ce altele se opresc asupra unor ofiţeri de poliţie caracterizaţi drept psihopaţi periculoşi. Sunt poliţiştii brutali, care nu respectă pe nimeni şi care nu caută decât propria satisfacţie. Ceea ce devine înspăimântător în timpul lecturii acestui volum este frecvenţa cu care poliţişti sălbatici, adevăraţi lupi-singuratici se bucură de sprijinul colegilor şi al oficialităţilor chemate să aplice legea – în multe din cazurile prezente aici, cei acuzaţi de violenţă şi comportamente necorespunzătoare găsesc sprijin printre cei care ar trebui să elimine corupţia.

MULŢUMIRI

Mulţumesc tuturor colaboratorilor pentru bunăvoinţa cu care au rezolvat toate problemele ivite în timpul lucrului la acest volum, care au cercetat cu mult devotament – entuziasm, chiar – poveşti violente şi conspiraţii împotriva legii. Mulţumiri speciale lui Kerri Sharp de la Virgin care a încurajat din nou, o carte sosită

prea târziu, o carte plină de povestiri violente. Mulţumiri, ca întotdeauna, lui Monte Cazazza care mi-a dezvăluit în timp ce lucram la această carte multe aspecte ale condiţiei umane, lui Andrew Leavold pentru entuziasmul său nemărginit şi tuturor prietenilor din Sydney care au avut grijă de mine în timp ce redactam şi selectam materialul pentru acest volum. Mulţumiri speciale, de asemenea, prietenilor care mi-au tolerat maniile, obsesiile şi multe alte prostii, lui Roslyn Lister care m-a ajutat să adun materiale şi care m-a dus să vizitez *Justice and Police Museum*.

Notă asupra textului: Opiniile exprimate în aceste articole nu reflectă în mod necesar punctul de vedere al colaboratorilor, editorului sau al echipei de la Virgin Books. Avem convingerea că cititorii pot discerne singuri şi îşi pot forma propriile opinii.

NOTE:

[1] *The Sweeney* (1975) – serial TV foarte popular, extrem de realist, cu numeroşi fani în rândul poliţiştilor.

[2] *Dirty Harry* (Don Siegel, 1971) primul – şi cel mai bun – din seria filmelor cu Harry Callahan, în rolul principal Clint Eastwood. Harry încalcă anumite legi, rupe câteva capete, dar – în final – rezolvă toate problemele.

[3] *Tom Finland* a realizat multe ilustraţii cu bărbaţi musculoşi şi travestiţi, o imagine recurentă în creaţia sa este poliţistul violent.

[4] „Lege", „justiţie", „bunuri comune" sunt în ultimă instanţă vagi termeni metafizici. În timp ce, din punct de vedere cultural suntem încurajaţi să-i privim în absolut, practic reflectă cu greu interesele anumitor sectoare ale societăţii (guvern, media, mase, individ), fiind

în fapt, extrem de transparente şi de deshise la interpretări multiple şi etimologii schizofrenice.

[5] Aceia care candidează la un post în poliţie cred în mod cert în importanţa acestui rol. Oricum nu este, şi nu va fi niciodată, o slujbă uşoară. De remarcat ar fi faptul că în faţa protestatarilor scandând „PIG" (porc) la demonstraţiile care au avut loc la sfârşitul anilor '60 câţiva ofiţeri de poliţie şi chiar departamente întregi au replicat că „PIG" înseamnă „Pride" (mândrie), „Integrity" (integritate), „Guts" (curaj, îndrăzneală). Răspunsul poliţiei la acestă insultă este prezentat, de exemplu, în *The Power of Identity* în Police Magazine, august 2000, sau online la www.polfed.org/magazine şi „PIG, PEN, PIGS and proud" în *OffBeat* la www.info.gov.hk/police/offbeat/archives/676/022e.htm. Se spune, de asemenea, că legea se aplică conform sloganului „Pride, Integrity, Guts".

[6] Citatul clasic: „Sistemul judiciar ne dezamăgeşte. Noi facem toată munca de teren, arestăm infractorii şi le întocmim dosar penal. Dar completul de judecată dă o sentinţă uşoară şi, în curând, se întorc... Noi ne riscăm viaţa. Pentru ce? Eu şi partenerul meu am încercat să oprim nişte infractori şi le-am făcut semn să tragă pe dreapta, dar în timp ce mă apropiam de maşina lor, au încercat să treacă peste mine. Am reuşit să-i găsim – capul bandei fusese arestat şi eliberat de şase ori. Lucruri de genul ăsta demoralizează (poliţist anonim citat în Roger Graef, *Whose Side Are You On?*, The Guardian, 24 noimebrie 2001, www.guardian.co.uk).

[7] Cel mai cunoscut caz din Marea Britanie s-a întâmplat pe proprietatea Paulsgrove din Portsmouth, în vara anului 2000. O bandă formată, în principal, din femei isterice şi copii, pornită împotriva pedofililor a agresat cinci familii nevinovate, doar pentru că-i bănuiau a fi gazdele unor persoane vinovate de delicte de natură sexuală. Suspiciunile lor au fost descrise de către poliţişti ca fiind simple „bârfe şi zvonuri", fapt subliniat de mai multe ori în timpul

protestelor. Aceeaşi isterie s-a întâmplat din cauza zvonurilor şi a presei de scandal, care s-a implicat într-o campanie prost direcţionată de demascare a celor ce se făceau, chipurile, vinovaţi de delicte sexuale. Diferite persoane nevinovate au fost bătute crunt de mulţimi dezlănţuite în alte părţi ale Marii Britanii. Printre victime s-a numărat şi un bătrân de 67 de ani. Pentru a confirma prostia înspăimântătoare a acestor bande, citez cazul unei pediatre care a fost scoasă din propria ei casă, pentru că atacatorii au confundat – în mod evident – cuvintele pediatru şi pedofil (Rebecca Allison, *Doctor Driven Out of Home By Vigilantes*, The Guardian, 30 august 2000, www.guardian.co.uk)

1. O altă cărămidă la temelia legii

SERGENTUL CHALLENOR – CONFECȚIONAREA PROBELOR

Chris Barber

Challenor: *Ești arestat, frumusețe... Nu-mi spune te rog, drăguță*
11 iulie 1963[1]

Truscott: *Ești arestat, frumusețe. Ai aflat pe propria piele că forțele polițienești britanice lucrează, ca întotdeauna, la standarde ridicate*
Loot (Pradă) de Joe Orton, 1966[2]

Sergentul Harold „Tanky" Challenor, de la secția West End Central (strada Savile) era un fel de erou local, la începutul anilor '60, pe tarlaua lui, în preajma cartierului londonez Soho. Presa elogia frecvent, cu titluri senzaționale, campaniile sale împotriva infractorilor. Superiorii și colegii săi aprobau și ei numărul record de arestări și condamnări pe care le făcuse. Judecătorii apreciau ironia intervențiilor sale, distincția relațiilor și abilitatea de a linguși jurații pe care le avea. Nimeni nu uita nici meritele deosebite, pe care le obținuse în timpul războiului, în spatele liniilor inamice, în rândul SAS. Nimeni nu punea la îndoială metodele pe care le folosea pentru a obține un așa mare succes. Când mersul anchetelor a forțat, în sfârșit, Guvernul să examineze metodele polițienești unice folosite de Challenor, o mulțime de oameni au fost grațiați și eliberați din închisoare. Parlamentul a cerut o anchetă publică: unii polițiști au fost trimiși la închisoare, alții au fost retrogradați, Challenor sfârșind, *cu acordul* Majestății Sale, la casa de nebuni.

Cazul Challenor a fost unul definitoriu pentru analele justiţiei britanice. Scandalul care a dus la demiterea sergentului a fost doar vârful icebergului. În timpul războiului, Challenor îşi câştigase, datorită acţiunilor sale, porecla de Tanky (Tancul). Din nefericire pentru el, numele său adevărat a inspirat şi un termen peiorativ, în limbaj colocvial – „doing a Challenor" (a face ca Challenor) – în jargonul poliţiei este folosit pentru luare de mită sau comportament deplasat, în scopul evitării puşcăriei. Dacă Tanky „a făcut şi ca Challenor" între numeroasele sale fărădelegi rămâne însă un subiect de discutat. Afirmaţii în acest sens au fost făcute, dar şi desminţite de ancheta oficială, sau muşamalizate. În principiu, Challenor şi-a câştigat reputaţia de aprig duşman al infracţionalităţii, *plantând* arme suspecţilor pentru a se asigura, când dovezile reale lipseau, că vor fi condamnaţi, bătând şi intimidând în mod curent. I s-a înfundat, în cele din urmă, când i-a *plantat* o armă lui Donald Rooum, membru al Consiliului Naţional pentru Libertăţi Civile (NCCL, actuala organizaţie Liberty). Dramaturgul Joe Orton l-a luat pe Challenor drept model pentru realizarea „nesuferitului poliţist" – Truscott, în marele său succes de public *Loot*. O altă ciudăţenie a lui Tanky era complexul persecuţiei de care suferea, complex care l-a inspirat să se compare cu Oscar Wilde!

CAZUL 1: CONCURENŢA ÎNTRE BANDE (Pedrini, Oliva, Ford, Fraser, Cheeseman)

În seara zilei de 21 septembrie 1962, Riccardo Pedrini – de 22 de ani, a plecat din casa părinţilor săi din Bloomsbury pentru a se întâlni cu nişte prieteni, într-un pub din West End. Riccardo

fusese crescut în cartier şi lucra în restaurantul aflat în proprietatea familiei sale. În acea seară s-a întâlnit cu Alan Cheeseman (de 20 de ani) la barul Lorraine. Tot acolo a dansat cu Josephine Jenning şi s-a întâlnit cu încă un prieten. La 11 noaptea, Riccardo şi Alan au părăsit barul împreună cu alte patru cunoştinţe. S-au plimbat de-a lungul străzii Old Compton, căutând un fast-food şi taxiuri ca să se întorcă acasă. În dreptul clubului Phoenix (un club de streaptese), Riccardo şi Alan au rămas puţin în urmă. Dintr-o dată au apărut doi poliţişti, care i-au înhăţat pe cei doi: Pedrini şi Cheeseman. Ceilalţi prieteni nu se mai vedeau deja, în timp ce ultimii doi, neînţelegând ce li se întâmplă au fost îngrămădiţi într-o dubă a poliţiei şi duşi la sediul din West End. Poliţiştii de serviciu, Legge şi Wells se aflau acolo, alături de proprietarul clubului Phoenix – Wilfred Gardiner, cel care anunţase şi poliţia.

Ajunşi la secţie, cei doi au fost târâţi în camera de anchetă unde li s-a ordonat să pună pe masă tot ce au prin buzunare. „De ce ne-aţi adus aici?" a întrebat Cheeseman.

„O să aflaţi în curând", a răspuns Legge, rânjind. În acest moment a apărut un bărbat cu păr negru, bine-făcut, cu un aspect îngrijit, zâmbind foarte arogant şi autoritar. Numele lui: Challenor.

„Îl cunoşti pe Oliva?" a întrebat el ameninţător.

„Nu", a răspuns Cheeseman.

Jap! Challenor îl pocneşte peste faţă, urlând disperat. „Ştii la ce mă refer. Nu te culca, drăguţă, mă întorc!" Apoi plecă, lăsându-l pe Cheeseman şocat şi fără grai.

Câteva momente mai târziu, se întoarce, de data asta cu mâinile pline de obiecte periculoase. Pune pe masă o bară meta-

lică, pretinzând că îi aparţine lui Pedrini şi un briceag printre celelalte lucruri ale lui Cheeseman. „Semnaţi pentru ele, sunt ale voastre... va fi mai bine pentru voi dacă daţi o declaraţie". Uşa unei celule alăturate este trântită de perete şi Pedrini este scos afară clătinându-se şi cu nasul sângerându-i abundent.

Amândoi reţinuţii sunt acuzaţi de deţinerea unor arme periculoase (în ciuda faptului că negau cu vehemenţă aceste acuzaţii). Sunt reţinuţi peste noapte şi, dimineaţa li se alătură în celulă Johnnie Ford – o cunoştinţă de-a lor din noaptea precedentă – care fusese arestat pe bulevardul Shaftesbury. Pentru că un alt inspector se afla de serviciu când a fost adus, Ford nu a fost acuzat decât că a cerut sub ameninţare bani trecătorilor. Până la ora trei după-amiaza, nici unul dintre poliţişti nu s-a obosit să le informeze părinţii că fuseseră arestaţi.

Câteva zile mai târziu, Joseph Oliva este arestat de Challenor şi de poliţiştii Jaz şi Laing. Pentru că a fost ridicat din propria-i maşină, Challenor a şi percheziţionat-o. Potrivit poliţiştilor care l-au arestat, Oliva avea asupra lui un cuţit şi un cocktail Molotov, amândouă obiectele fiind descoperite în maşină. Iniţial Oliva a declarat că amândouă armele fuseseră *plantate* de poliţişti, dar temându-se că nu va fi crezut la tribunal, a pretins că, un prieten scăpase cuţitul în maşina sa. A declarat însă că Challenor a adus cocktail-ul.

Johnnie Ford fusese vecin cu Pedrini şi era cunoscut de toată familia acestuia. Era implicat într-o răfuială care dura de mai multă vreme cu Gardiner (proprietarul clubului Phoenix), o răfuială începută când Ford se prezentase pentru o slujbă la clubul Phoenix şi Gardiner îl refuzase. Îşi disputau – de asemenea – şi favorurile unei fete care lucra la club. De fiecare dată când

Ford şi prietenii săi (Joseph Oliva şi James Fraser) treceau prin faţa clubului lui Gardiner, fiecare lua o poziţie provocatoare de macho, care ducea uneori la încăierări între ei. Într-un incident de genul ăsta fusese avariată maşina lui Gardiner, amândouă taberele se ameninţaseră reciproc şi anunţaseră poliţia. Altă dată, Ford a încercat să depună o plângere oficială împotriva lui Gardiner. Poliţia i-a escortat pe amândoi la sediul din strada Savile, dar pe drum, Gardiner (informator al poliţiei, potrivit lui Frankie Fraser, zis Nebunu') l-a intimidat pe Ford, făcându-l să renunţe la acuzaţii. Gardiner a pretins că cel mai important membru al bandei era James Fraser. Acesta a fost arestat, percheziţionat şi acuzat că s-ar fi aflat în posesia unui brici, el insistând din nou că este vorba de o înscenare a poliţiei, lucru descoperit de altfel la proces.

Pe 6 decembrie 1962, „gaşca celor cinci" a fost adusă *in corpore* în sala de judecată, sub acuzaţia de asociere în vederea comiterii de infracţiuni – obţinere de bani sub ameniţarea armelor. Mai târziu, Fraser, Pedrini şi Cheeseman au fost acuzaţi şi condamnaţi. Patru dintre cei cinci au fost învinuiţi şi de deţinerea unor arme periculoase. Procesul a durat două săptămâni şi a avut loc la Old Bailey (cea mai importantă curte de justiţie din Marea Britanie). Challenor se afla în elementul său, prezentând Soho drept o lume în declin a războaielor mafiote, a degeneraţilor sexuali, a drogaţilor şi a bandelor de escroci. Judecătorul, juraţii şi presa, chiar dacă ştiau mai bine cum stau lucrurile, au aplaudat totuşi spectacolul impecabil dat de Challenor, acceptând relatarea sa ca pe litera evangheliei.

Acuzarea s-a bazat exclusiv pe dovezile aduse de Challenor, Gardiner (pe care judecătorul Maude l-a numit peşte) şi amanta

lui Gardiner – Elizabeth Evans. Gardiner a pretins că gaşca lui Ford îl ameniţa în mod repetat pe stradă şi că Pedrini i-a crestat urechea cu un cuţit, în noaptea în care au fost arestaţi. În apărarea sa, partenera de dans şi de giugiulit a lui Pedrini (din acea noapte) a depus mărturie că el nu avea asupra lui nici o armă.

Sentinţa – vinovat. Fraser primeşte 15 luni (pentru cea mai mică infracţiune), în timp ce, ceilalţi patru, pentru posesie de arme şi tâlhărie primesc: Pedrini şapte ani, Cheeseman trei ani, Oliva şi Ford, fiecare câte cinci ani de închisoare.

CINE ÎNDRĂZNEŞTE, CÂŞTIGĂ

Harry Gordon Challenor s-a născut pe 16 martie 1922 într-o mahala din Bradley, Staffordshire. Tatăl său era „fără a exagera – un nenorocit, un sălbatic, un sadic, tiran care şi-a terorizat familia“ [3], gata să-şi lovească soţia şi fiul, ori de câte ori avea chef. În amintirile sale, Harold admite că nutrea o ură cu rădăcini adânci pentru tatăl său. Pentru că nu avea prea multă şcoală, Harold a lucrat ca infirmier, şofer de camion şi mecanic auto, înainte de a împlini 20 de ani, când s-a înscris în armată. S-a distins repede drept un soldat model, fiind selectat să facă parte din Forţele Speciale Aeriene (SAS).

În timpul războiului, Challenor a făcut parte dintr-un comando de elită, fiind paraşutat în spatele liniilor germane şi italiene, în acţiuni clandestine de sabotaj. A fost recompensat pentru abilităţile sale tactice şi pentru camaraderia de care a dat dovadă în focul luptelor. În cele din urmă, o misiune în Italia s-a sfârşit tragic, Challenor fiind singurul supravieţuitor. A fost prins şi torturat, dar a reuşit să scape. Alăturându-se rezistenţei

opuse de partizanii italieni, Challenor supraveghea incognito împrejurimile, arunca în aer trenurile trupelor militare şi distrugea liniile de comunicare inamice. La întoarcere, a primit gradul de sergent de divizie în cadrul companiei şi a fost recompensat cu Medalia Militară. Când a părăsit armata s-a alăturat forţelor speciale şi, după câţiva ani de serviciu, a fost promovat detectiv, iar în 1962 a început să lucreze la secţia de poliţie din West End. Una dintre îndatoririle sale era să selecteze, să antreneze şi să supravegheze tineri poliţişti pentru posturile de detectivi.

CAZUL 2: „IA TE UITĂ...“ (Wallace Gold)

Wallace Gold avea un mic magazin în Soho şi închiriase una dintre camerele pe care nu le folosea, cameră aflată deasupra magazinului. Pe 1 noiembrie 1962, Challenor a venit la uşa lui şi s-a interesat de soarta chiriaşului. Gold l-a invitat înăuntru. Challenor l-a privit suspicios şi i s-a adresat cu apelativul „poamă“. Se aflase că chiriaşul lui Gold fusese implicat într-un furt recent de brichete. Challenor a fost lăsat să vadă camera închiriată, să percheziţioneze locul şi să pătrundă liber şi nestingherit chiar prin propria locuinţă a lui Gold. Tanky a cerut două percheziţii minuţioase ale clădirii, fără ca Gold să protesteze. Surpriză! În camera chiriaşului, Tanky găseşte o mulţime de brichete furate. Apoi, intră şi în camera lui Gold şi este văzut jucându-se distrat cu pachetul de ţigări al acestuia. După percheziţie, pleacă fără să spună o vorbă. Pasul doi: Challenor se întoarce, merge direct la o măsuţă din camera lui Gold şi „Ia te uită, ce avem aici?“ Din pachetul de ţigări al lui Gold, Tanky scoate una dintre brichetele furate.

Gold este umflat şi interogat în arest câteva ore înainte de a i se permite să sune un avocat – dar este deja ora opt seara, prea târziu pentru avocaţi. Când în sfârşit, după o noapte în celulă, primeşte un avocat, Gold îşi declară nevinovăţia. Avocatul îl sfătuieşte să pledeze vinovat, pentru o sentinţă mai blândă, deoarece completul de judecată n-o să creadă varianta lui. În cele din urmă Gold acceptă şi apare în faţa judecătorului în ianuarie 1963. Primeşte nouă luni pentru deţinere de bunuri furate. În mod întâmplător, în aceeaşi zi, câteva ore mai târziu, Challenor îl aduce şi pe chiriaşul lui Gold în aceeaşi sală de judecată, unde acesta recunoaşte că a şutit brichetele, fără să îl implice în vreun fel pe Gold. Tanky se alege astfel şi cu adevăratul hoţ prins!

Neoficial se vorbea că Challenor l-ar fi suspectat pe Gold de complicitate şi că ar fi ştiut mai multe în cazul brichetelor furate decât a spus. Aşa că Tanky s-a hotărât să-i dea o lecţie.

POLIŢIST SUB ACOPERIRE

Challenor era obsedat de slujba lui şi în acelaşi timp, hotărât să-şi depăşească meritele militare prin metode poliţieneşti şi de supraveghere neortodoxe.

> *Odată, a convins un găinar să-l ia cu el într-un pub unde aveau loc tot felul de infracţiuni şi să-i arate pe toţi ticăloşii care acţionau acolo. Cum tipul nu putea fi văzut în compania unui poliţist, Challenor şi-a pus o perucă de damă, un pulovăr pe gât, pantofi cu toc, ciorapi de mătase, a împrumutat una dintre cele mai lungi fuste ale lui Dorris (soţia sa), o haină şi o poşetă. Perfect deghizat, stătea şi îşi sorbea ginul tonic în timp ce-i observa pe toţi tâlharii şi*

escrocii prezenți. Acoperirea lui a fost distrusă aproape complet când a intrat din greșeală la bărbați și i-a spus unui bețiv surprins: „Tocmai am pierdut o sarcină și probabil că încă nu sunt în apele mele". I s-au făcut chiar avansuri, dar a fost salvat de „prietenul" său din acea noapte, care i-a întreținut dezamăgirea numindu-l și „vacă bătrână."

(*The Underworld* de Duncan Campbell[4])

După aventuri de tipul „sta, Tanky pare un excentric simpatic. Dar încă primele lui zile pe Strada Savile, nu a acționat greșit. Locuia cu soția sa într-un sat din regiunea Kent și în fiecare noapte, după serviciul în West End, insista să meargă pe jos până acasă. Mai mult chiar, se văita frecvent că nu aude cu o ureche (în general, o scuză pentru toanele și comportamentul său de copil răsfățat, cu care intimida, de obicei, suspecții).

CAZUL 3: PARIIND CU LEGEA (Lionel King și David Silver)

Challenor s-a bucurat de atenția presei, fiind caracterizat drept cel mai mare inamic al găștilor londoneze, un autonumit Eliot Ness. Dar începând cu 25 aprilie 1963, atenția presei avea să pălească, Tanky arestându-l pe Lionel King – angajat al unei rețele de jocuri de noroc din Soho. Tot atunci a fost arestat și David Silver, un prieten de-al lui King, pentru că se afla în mașina acestuia când s-a năpustit Challenor asupra lor.

Înainte de a-l aresta, Challenor încercase să-l transforme pe King într-un informator al poliției, sperând să profite astfel de

relaţiile amicale pe care acesta le avea cu cei mai cunoscuţi infractori din Soho, clienţi ai serviciilor sale de pariuri. King i-a râs în nas lui Tanky şi i-a refuzat oferta. Pe Challenor l-a înfuriat refuzul şi într-un acces de furie, i-a promis lui King că o să-i facă probleme. Când King şi-a parcat maşina, Tanky îl aştepta împreună cu poliţiştii Jay şi Etheridge, care l-au luat la întrebări, în timp ce Challenor scormonea suspicios sub scaunele maşinii. Surpriză! Efortul i-a fost răsplătit cu nişte dispozitive explozive.

King şi Silver au fost amândoi acuzaţi pentru deţinere de arme periculoase. Singurii martori ai acuzării la proces au fost cei trei poliţişti, dar la scurtă vreme, după ce o serie de explozii s-au produs la birourile de pariuri din Soho, cazul a intrat şi în atenţia presei, publicul devenind interesat de războiul dintre bandele rivale. Apărarea a susţinut că detonatoarele fuseseră *plantate*, dar juraţii au hotărât că suspecţii sunt vinovaţi. King a primit doi ani de închisoare, iar Silver şase luni.

NEBUNUL HARRY

„Unchiul tău Harry..." era introducerea preferată a lui Challenor. Când trebuia să interogheze arestaţii, Challenor făcea când pe poliţistul amabil, când pe cel dur, dând un spectacol care oscila între intimidare şi relaţii amicale, adresându-li-se arestaţilor cu *frumuseţe* şi *drăguţă*. Şi-a dezvoltat propriul concept asupra justiţiei şi a metodelor de prindere a infractorilor. Ignorarea sistemului tradiţional de prelucrare a informaţiilor din rapoartele oficiale, în favoarea ieşirii în stradă şi a căutării infractorilor. După ce îşi aresta *clientul*, se întorcea la sediu unde păstra o colecţie impresionantă de arme (în sertarul

sau dulapul său), câte una pentru fiecare ocazie. Le arunca în faţa arestaţilor cu poanta obişnuită „Îţi aparţine, semnează pentru ea".

În amintirile sale, Tanky Challenor povesteşte:

Am arestat, de-a lungul carierei mele, mai mulţi infractori decât oricare alt poliţist. Nici unul dintre ei nu a fost arestat prin acţiuni în afara legii, ci datorită cultivării şi folosirii informatorilor, care aveau încredere în mine şi care ştiau că nu o să-i dezamăgesc niciodată. Cei certaţi cu legea erau ţinta mea.

Şi continuă:

Cred că Wilde a fost cel care a spus că toţi oamenii omoară ceea ce iubesc. Asta am făcut şi eu... Recunosc că boala mea este urmarea faptului că mi-am făcut meseria cu prea mult zel... Dacă simt că se apropie un atac, îmi iau pastilele... [5]

CAZUL 4 (Şi chiar mai mult decât atât): DREPTUL DE A NU SPUNE NIMIC (Ernest Pink, Robert Brown, Frederick Bridgeman, William Francis şi prietenii)

Cei patru au fost arestaţi într-un club din Soho, pe 25 mai 1963 şi acuzaţi din cauza obişnuitei – deţinere de arme periculoase. Pink era surdo-mut, iar Brown doar surd. Toţi patru doriseră să intre în clubul din Soho şi nu fuseseră opriţi la intrare. Când cei care asigurau paza şi-au dat seama că – de fapt – ei nu sunt membri ai clubului, au intrat în panică şi au chemat poliţia să-i dea afară. Tanky a ajuns acolo într-o clipă, acompaniat de o mulţime de poliţişti. I-a lovit şi i-a împins pe scări pe cei patru,

deşi va pretinde la proces că i-a cerut lui Pink să-şi scoată prietenii afară din club. Pink i-ar fi ignorat instrucţiunile şi ar fi făcut gesturi obscene în faţa lui. Aşa că, la ordinul lui Challenor, poliţiştii le-au returnat gesturile cu... bocancii. Scoşi în stradă, cei patru au fost percheziţionaţi şi, surprinzător: Pink avea asupra lui un brici, Brown un briceag, Bridgeman un stilet şi Francis un satâr. Toţi au negat deţinerea armelor, dar toţi martorii acuzării erau poliţişti – şase la număr. Faptul că nici unul dintre băieţi nu folosise armele în timpul confruntării cu poliţiştii nu a contat la proces. Pink (singurul care avea cazier) a primit trei ani, ceilalţi – câte un an, fiecare.

În timpul audierilor preliminare, la Curtea de Justiţie Marlborough, patru dintre prietenii lui Pink s-au gândit să-l sprijine din punct de vedere moral şi au fost prezenţi în sala de judecată pe tot parcursul procesului. Braggins, Matthews, Ireland şi Steel erau – de asemenea – surzi. În timpul audierilor, Challenor le-a urmărit comportamentul şi a pretins că făceau „gesturi ameninţătoare". Aşa că au fost arestaţi şi acuzaţi de obstrucţionarea completului de judecată. Tuturor li s-a refuzat cauţiunea. Steel a primit 16 zile, Braggins şi Matthews, câte 17 zile fiecare, în timp ce Ireland a stat închis trei săptămâni.

ZILELE DE GLORIE ALE LUI TANKY ÎNCEP SĂ APUNĂ

Găştile din Soho şi localurile din zonă i-au oferit lui Challenor prilejul ideal pentru a face apel la imaginaţia publicului. Toată lumea – chiar şi judecătorii şi magistraţii – care dădeau buzna în Soho să se relaxeze într-un club de jazz, să mănânce în cele mai selecte restaurante, sau să se lase seduşi de spectaculoasele reprezentaţii live, ştiau foarte bine, în cazul în care nu erau de-a

dreptul proşti, că vânzătorii de tot felul de mizerii porno şi găştile implicate în jocurile de noroc nu reprezentau decât o mică parte a acestui centru boem. Deşi această variantă îşi are limitele ei, cei în cauză doreau, de fapt, ca Soho, un imperiu infracţional subteran, să inspire pericol şi să provoace adrenalină. Astfel, au ales să tolereze spiritul dramatic al lui Challenor. Din acest motiv, Challenor şi cohortele sale de inamici ai infracţionalităţii din poliţie au fost crezuţi la tribunal, şi nu numeroşii tineri, de multe ori imigranţi sau provenind din medii sociale modeste, care insistau că este vorba de o înscenare. Challenor era pe cale însă să-şi folosească metodele verificate şi răsverificate într-un alt caz – o demonstraţie politică – şi chiar victima urma să i-o plătească pentru practicile sale neortodoxe.

CAZUL 5: DETALII (Donald Rooum, John Apostolou, Ranald Ede, Gregory Hill)

În iulie 1963, Majestatea Sa Regina Frederika a Greciei a vizitat Londra, pentru o înaltă vizită de stat. Grecia era văzută atunci drept un loc periculos: autoritar, autocratic, corupt, opresiv... În special, forţele sale poliţieneşti erau extrem de corupte, pline de neo-fascişti, criminali periculoşi, răspândind violenţa pentru a controla şi supune populaţia înspăimântător de săracă. Drepturile omului erau un fel de înjurături pentru ei, sindicaliştii, democraţii şi reformatorii sociali *dispăreau* frecvent sau sufereau accidente în timp ce se aflau în custodia poliţiei. Mulţi greci au plecat din acest motiv, preferând să trăiască în exil, în democraţii europene – printre care şi Londra (renumită pentru corectitudinea, obiectivitatea şi onorabilitatea forţelor sale poliţieneşti!). Aşa că, în timp ce unul dintre şefii statului grec era primit în

Marea Britanie, mii de demonstranţi, protestau împotriva a tot ceea ce reprezenta ea. Prezenţa ei la hotelul Claridges pe 11 iulie a atras o mulţime numeroasă de protestatari, în general paşnici, dar strigând insulte, agitând pancarte şi făcând o hărmălaie de nedescris în zonă. Unul dintre aceşti protestatari era Donald Rooum, un desenator profesionist, membru al NCCL.

Poliţia se afla la faţa locului, pentru a-i împiedica pe protestatari să se manifeste violent în prezenţa Majestăţii Sale. Forţe suplimentare fuseseră chemate pe teren, cu importante recompense pentru orele suplimentare făcute. Printre ei se afla şi detectivul Challenor, care alături de alţi trei colegi trebuia să-i supravegheze pe gălăgioşii protestatari. Fiind un regalist convins, Challenor considera protestele împotriva reginei, drept un afront personal. Nu ştia nimic despre politica Greciei sau despre acţiunile ilegale ale poliţiei, avea pur şi simplu propriul lui plan şi tacticile aferente.

Rooum nu era, în mod sigur, un demonstrant turbulent. Stătea în spatele liniei de demarcaţie a poliţiei, agitând liniştit pancarta pe care şi-o făcuse. Dintr-o dată, patru poliţişti în uniformă s-au năpustit asupra lui, smulgându-i pancarta. „O pot primi înapoi?" a întrebat politicos. „Eşti arestat, frumuseţe", i-a răspuns poliţistul, în timp ce era târât de guler şi împins într-o dubă a poliţiei. La sediul din West End, Rooum a fost dus la etaj cu scatoalce peste urechi, trântit la podea, apoi împins în camera de detenţie, unde Challenor a continuat să-l lovească şi să-l insulte. Challenor a confecţionat apoi, un pachet cu lucruri din propriul său buzunar, un pachet învelit în hârtie mototolită de ziar, care conţinea o bucată dintr-o cărămidă.

Între timp, Challenor s-a întors pe teren, la locul demonstraţiei şi a mai arestat câteva „frumuseţi" până la lăsarea serii –

printre care şi doi minori (sub 16 ani), pe care i-a *aprovizionat*, cu plăcere, cu câte o bucată de cărămidă. John Apostolou a fost arestat primul, apoi au urmat cei doi adolescenţi – Ranald Ede şi Gregory Hill.

Toţi patru au fost acuzaţi că deţineau arme periculoase (bucăţi de cărămidă pe care intenţionau să le arunce în regină). Fiecare dintre ei a negat cu vehemenţă acuzaţia, chiar de la început, afirmând că au fost *căptuşiţi* cu ele la sediul poliţiei.

Poliţiştii care l-au ajutat pe Challenor să facă arestările erau Baites, Oakey şi Goldsmith. Aceiaşi poliţişti mai arestaseră alţi patru suspecţi – încă un adolescent, Colin Derwin, John şi Ronald Ryall. (Ca de obicei, au fost acuzaţi că se aflau în posesia unor bucăţi de cărămidă, în timp ce ei susţineau că le fuseseră *plantate* de către poliţişti).

Pentru Ede şi Hill, nu era cu siguranţă o zi norocoasă. Nu aveau nici o legătură cu demonstraţia când au fost arestaţi. Jucaseră tenis în după-amiaza cu pricina şi, din întâmplare, locuiau în apropierea hotelului Claridges. Au fost surprinşi să constate existenţa unor bariere ale poliţiei pe drumul lor obişnuit către casă. În loc să ocolească, au hotărât să treacă bariera cu nu grup de protestatari – detaliu care nu l-a preocupat absolut deloc pe Challenor. Pentru că aveau mai puţin de 16 ani, au fost trimişi în faţa unui tribunal juvenil (presa neavând permisiunea să le facă publice numele, lucru care nu a făcut decât să sporească confuzia). Challenor a profitat, în schimb, de prezenţa presei, înaintea terminării audierilor. Cu atât mai mult cu cât, după instrumentarea cazului, acuzarea şi-a anunţat intenţia de a nu continua urmărirea penală.

În ciuda excesivei violenţe fizice şi psihice de care a dat dovadă Challenor în timp ce îl interoga pe Rooum, desenatorul

a refuzat să semneze vreo declaraţie susţinând că bucata de cărmidă nu era a lui. Metoda lui Challenor, aplicată astfel suspectului, s-a transformat pentru acesta din urmă, într-o binecuvântare deghizată. Challenor a omis varianta cauţiunii în cazul lui Rooum şi l-a lăsat să petreacă noaptea în celulă. Când i s-a dat în sfârşit voie să dea un telefon, Rooum a sunat-o pe soţia sa, care i-a contactat imediat pe cei de la NCCL, asigurându-se că un avocat de cea mai mare clasă îl va reprezenta din dimineaţa următoare.

Stanley Clinton Davis a stabilit cauţiunea la zece lire sterline, preluându-l pe clientul său din custodia poliţiei şi insistând ca acesta să-şi schimbe imediat costumul pe care îl purta în momentul în care fusese arestat. Davis a telefonat apoi laboratorului criminalistic al poliţiei, cerându-le să investigheze costumul în căutarea prafului de cărămidă.•(Se întâmplă destul de rar, dar nu este exclus, ca specialiştii criminalişti ai poliţiei să pregătească probe şi pentru apărare în anumite cazuri). Gândindu-se mai bine, şi-a dat seama că Challenor ar fi dus personal costumul la laborator. Aşa că, a trimis hainele la un laborator independent. Atenţia sa pentru detalii a dus la construirea unui alibi perfect şi a unor argumente foarte puternice, în favoarea apărării. Când avocatul pledant al lui Rooum, Michael Sherrand şi-a început argumentaţia, deţinea rezultatele unei ştiinţifice şi riguroase analize a hainelor lui Rooum, din ziua arestării. Raportul venit de la laborator specifica în mod clar că Rooum nu ar fi putut să deţină presupusa bucată de cărămidă în buzunarul acelui costum fără să-i rămână urme de praf sau mici fărâmiţe în buzunar. Mai mult decât atât, expertul care realizase analiza, Kayser, şi-a dat seama că tipul de cărămidă în cauză (provenit de la fabrica de cărămizi Marston Valley), ar fi deteriorat cu siguranţă şi căptu-

şeala buzunarului, producând zgârieturi asupra materialului. Nu existau nici un fel de astfel de urme în buzunar: nici resturi de cărămidă, nici fibre deteriorate. În plus (aşa cum Kayser va depune mărturie şi la proces), particulele de praf pe care le-a descoperit pe costum demonstrau faptul că obiectele vestimentare nu fuseseră curăţate în ultimele zile.

Rooum avea un avantaj în comparaţie cu victimele anterioare ale lui Challenor: era un profesionist, provenea din clasa de mijloc şi avea relaţii foarte bune cu NCCL. Cazul Rooum venea la fix pentru NCCL, deoarece activitatea lui Challenor intrase deja în atenţia lor. Prietenii şi rudele arestaţilor, care îşi susţinuseră nevinovăţia împotriva dovezilor lui Challenor, contactaseră organizaţia şi îi ceruseră sprijinul. În ciuda încercărilor făcute de NCCL pentru redeschiderea cazurilor, autorităţile au refuzat categoric să acţioneze, pretinzând că nu există suficiente probe. Acum se ivise ocazia pe care o aşteptase Liberty.

Audierea lui Rooum a fost stabilită pe 19 iulie. Challenor a lipsit, bineînţeles, de la proces, forţând astfel acuzarea să ceară o amânare (Challenor fiind cel mai important martor al acuzării). Magistraţii s-au conformat, reprogramând cazul pe 8 august. În timp ce părăseau tribunalul, Rooum şi cei care îl însoţeau s-au întâlnit întâmplător cu Challenor, care venise pentru un alt caz. I-au cerut să meargă la judecător şi să-i ceară reluarea imediată a cazului. Challenor s-a enervat foarte tare şi a refuzat în mod clar să coopereze.

Trei săptămâni mai târziu, cazul Rooum era reluat la Curtea de Justiţie Marlborough, Kayser oferind probe apărării în calitate de expert criminalist independent. Challenor a fost şi el supus unei serii de întrebări extrem de dificile din partea acu-

zării, deşi aceasta păstra ce avea mai bun pentru finalul pledoariei. Într-o punere în scenă extrem de spectaculoasă, care depăşea orice tiradă actoricească de-a lui Challenor, apărarea a mai prezentat audienţei două bucăţi de cărămidă: una dintre ele fiind dovada acuzării în cazul Ede, cealaltă fiind găsită chipurile asupra lui Hill. Au fost plasate amândouă lângă bucata care se presupunea că s-ar fi aflat în buzunarul lui Rooum. Surpriză! Cele trei bucăţi separate de cărămidă se potriveau perfect, formând împreună o cărămidă întreagă. În faţa bucăţilor de cărămidă, observând şi reacţia sălii, judecătorul Robey a hotărât: „Nevinovat. Cazul se clasează". Dar, i-a refuzat lui Rooum înapoierea costurilor de judecată. Mai mult chiar, a prezidat apoi cazul lui John Apostolou, confruntându-se cu aceeaşi acuzaţie, bazată pe dovezi aduse de aceiaşi detectivi, în aceeaşi curte de judecată, cu aproape aceeaşi bucată de cărămidă ca probă a acuzării. L-a găsit vinovat pe Apostolou şi l-a pus să plătească şi zece lire drept pedeapsă.

A FACE CA CHALLENOR

Începând din august 1963, urmările cazului Rooum (şi a altor şapte „bucăţi de cărmidă", arestaţi de Challenor dintre protestatari) au început, în sfârşit, să atragă atenţia şi să pună în încurcătură oficialităţile. NCCL obţinuse dovezi şi asupra altor arestări făcute de Tanky, iar Rooum a cerut despăgubiri. Presa punea întrebări. Poliţiştilor aflaţi în afara jurisdicţiei lui Challenor li s-a ordonat să investigheze cazul. Tanky a primit, din luna septembrie, concediu medical şi, câteva săptămâni mai târziu, a fost suspendat din funcţie. A continuat însă să mai treacă pe la sediul poliţiei, cât şi prin locurile lui favorite din Soho – fără îndoială,

revenea la locul faptelor! În decembrie, crezându-se invincibil, s-a aruncat aparent fără nici un motiv, în faţa unei maşini (fără să se rănească grav).

În cele din urmă, procurorul John Mathew a instrumentat un proces împotriva lui şi a subordonaţilor săi, poliţiştii David Oakey, Frank Battes şi Keith Goldsmith. Acuzaţia care i se aducea îi era foarte cunoscută lui Tanky: obstrucţionarea justiţiei, în special în privinţa celor opt bucăţi de cărămidă. Procesul a început în martie 1964 la Curtea de Justiţie Marlborough. Tanky apăruse aici de nenumărate ori în postura de martor. Acum se afla în boxa acuzaţilor, în faţa judecătorului/admiratorului său de pe vremuri, domnul Robey.

Rooum a fost chemat ca martor al acuzării – deşi nu a făcut-o de bunăvoie, nedorind să ajute la trimiterea lui la închisoare (în ciuda a ceea ce-i făcuse Challenor). Presiunile începeau să se adune asupra lui Challenor, care s-a şi prăbuşit în timpul audierilor, fiind însoţit afară din sala de judecată de un doctor. Când cazul a fost reluat, toţi cei patru poliţişti au fost trimişi la Old Baily.

Nici chiar în luna mai, lui Challenor nu i s-a permis să apară la proces, din cauza stării sănătăţii sale, aşa că judecătorul Lawton a acceptat cererea acuzării de a-l supune unei examinări medicale. Când procesul a fost reluat, din nou, pe 4 iunie, doctorul William Calder a depus mărturie că Challenor nu putea veni la proces din cauza unor probleme psihice, versiune susţinută şi de un doctor liber profesionist. Doctorii au pretins că Challenor era un schizofrenic paranoid, în acelaşi timp instabil psihic şi cu potenţial agresiv. Tanky a fost trimis pentru tratament într-un spital de boli nervoase.

Poliţiştii au împământenit expresia „a face ca Challenor". Folosită de atunci pentru poliţiştii *maleabili*. Poliţiştii Oakey şi Goldsmith au fost închişi fiecare pentru patru ani (reduşi la trei, la apel), iar Battes a primit trei ani.

S-a susţinut că Challenor lua mită. Deşi acest lucru nu a fost confirmat de ancheta efectuată, nici nu a fost respins în totalitate. Tatăl lui Cheeseman pretinde că i-ar fi plătit lui Tanky 50 de lire sterline pentru a nu se opune eliberării pe cauţine în cazul fiului său. Se pare, de asemenea, că mai târziu, Challenor l-ar fi sunat pe Cheeseman-tatăl, cerându-i alte 50 de lire, dar că a fost refuzat de această dată. Fraser, susţine şi el că i-ar fi plătit lui Tanky o sută de lire sterline pentru a nu dezvălui dovezile cu privire la presupusa sa participare la asocierea în vederea comiterii de infracţiuni de care s-ar fi făcut acuzat (cu Pedrini şi ceilalţi).

CAZUL 6: CETĂŢEAN DE CULOARE (Harold Padmore)

Padmore era imigrant în Marea Britanie. Născut în Barbados, trăise acolo mulţi ani fără să aibă vreun fel de probleme. Fusese cândva un renumit jucător de cricket, dar în iulie 1963 era acar la compania de transporturi. Vecina sa, Patricia Hawkins, lucrase în sex-barurile din Soho şi avea în continuare o mulţime de clienţi.

Când un turist elveţian s-a plâns că a fost jefuit de două prostituate, care i-au luat banii fără să-i ofere nimic în schimb, poliţia a arestat-o pe Hawkins (şi pe prietena ei Jeanne Brown), cazându-le în West End. Aflând despre acest lucru, Padmore s-a dus la secţie şi s-a oferit să plătească eliberarea pe cauţiune. Din nefericire, Tanky era de serviciu.

Înainte să-şi dea seama ce l-a lovit (la modul propriu), Padmore a fost bătut de Challenor şi târât sus pe scări în camera de anchetă. Sângera din cauza unui dinte rupt, iar Tanky îi striga „negroteiule" şi ale clişee asemănătoare, în timp ce trăgea la măsea dintr-o sticlă de whisky. Alţi poliţişti stăteau şi rânjeau fără să facă nimic. Challenor era probabil deja beat şi scanda lozinci rasiste ca un suporter neghiob. Când s-a săturat de scandat şi de alte lovituri, l-a închis pe Padmore într-o celulă ca să-şi petreacă noaptea. A revenit la şapte dimineaţa, l-a luat la şuturi după ce îi confiscase jurnalul şi i-a ordonat să se întoarcă la secţie la şapte seara pentru alte cercetări.

Douăsprezece ore mai târziu, Padmore a apărut conştiincios, însoţit de avocatul său. Tanky l-a întâmpinat împreună cu alţi doi poliţişti, acuzându-l că „a plănuit totul împreună cu cele două femei". A fost informat că va fi reţinut, până când Challenor va putea fi deranjat să-şi formuleze acuzaţiile. Padmore i-a cerut avocatului său să-i ia portofelul, lucru care l-a făcut pe Tanky să se repeadă la el şi să le întrerupă violent discuţia. Ţinut peste noapte într-o celulă, Padmore l-a auzit pe unul dintre inspectori intrând în biroul lui Challenor şi cerându-i acestuia să înainteze acuzaţiile. Challenor i-a răspuns explicit că era „prea ocupat" atunci. În dimineaţa următoare, l-a trezit pe Padmore cu un croşeu de stânga (acuzaţie pe care o va nega mai târziu), dar cu totul întâmplător un alt reţinut l-a zărit în acea dimineaţă, cu sânge curgându-i din nas. Cel care-l observase era Donald Rooum.

Pe 8 ianuarie 1964, Padmore a apărut în faţa Curţii de Justiţie Old Baily împreună cu Hawkins şi Brown. Acuzarea a susţinut faptul că el s-a asociat cu cele două femei într-o speluncă din Soho, fapt adus la cunoştinţa poliţiei de o victimă elve-

ţiană. Padmore a susţinut la rândul lui, că nu a avut niciodată, nici un fel de legătură cu clubul în cauză şi că era doar un vecin amabil, care încercase să facă o faptă bună. Cum juraţii nu s-au putut pune de acord asupra unui verdict, s-a hotărât rejudecarea procesului. Până la reprogramarea procesului, presa ar fi dorit să-l vadă chiar pe Challenor în boxa acuzaţilor. Acuzarea nu a continuat însă, graţie unei manevre tactice, urmărirea penală, aşa că Padmore a fost achitat (şi mai târziu a primit chiar despăgubiri de 500 de lire sterline).

SCUZE TUTUROR

Până la sfârşitul anului 1963, 13 persoane fuseseră închise de Challenor şi de poliţiştii săi. Cazurile au intrat în atenţia organizaţiei Liberty şi a avocaţilor săi, care au făcut apel şi lobby pe lângă Parlament şi Ministerul de Interne. Martin Ennals, un marcant activist NCCL, s-a ocupat de acest lucru fiind sprijinit de familiile prizonierilor. Au urmat cei opt arestaţi din lotul bucăţilor de cărămidă, inclusiv minorii, toţi afirmând cu vehemenţă că li s-a înscenat totul. În timpul anchetei se renunţase chiar la acuzaţiile împotriva lor, sau în unele cazuri se îndepliniseră deja sentinţele date.

Rooum a făcut plângere împotriva lui Challenor, cerând daune pentru ultraj, arestare şi reţinere nejustificate, acuzaţii tendenţioase. A primit despăgubiri de 500 de lire sterline.

Henry Brooke, ministru de interne, a făcut în sfârşit, pe 2 iulie 1964, o declaraţie despre cazul Challenor, susţinând că din cauza „excesului de zel în timpul serviciului şi a orelor suplimentare", Challenor a suferit o depresie nervoasă. În plus, a numit 12 cazuri

instrumentate de Challenor, cazuri în care e posibil să fi apărut grave greşeli în justiţie: King, Silver, Ryall, Ryall, Derwin, Pedrini, Ford, Cheeseman, Oliva, Fraser, Louciades şi Gold. Tot atunci Brooke a mai anunţat graţierea a cinci dintre ei, rejudecarea la Curtea de Apel a altor cinci cazuri şi faptul că nu se intenţiona întreprinderea unor acţiuni suplimentare în două dintre cazurile menţionate. Confruntându-se cu o mulţime de întrebări şi insulte din partea poliţiştilor, Brooke şi-a făcut publică intenţia de a înainta plângeri oficiale şi în legătură cu acest incident.

CAZUL 7: HAINELE NOI ALE CROITORULUI? (Andreas Louciades)

Andreas Louciades era un croitor renumit, cu o clientelă selectă, printre care şi câţiva escroci şi gangsteri. Până în 1959 furnizase în mod ocazional unele informaţii poliţiei, răspunzând astfel cererii care i se făcuse. În 1963, considerând că şi-a făcut destul datoria în slujba „legii" a vrut să renunţe la această formă de cooperare cu poliţia. Tanky tocmai vroia să-l folosească pentru a obţine informaţii despre câteva afaceri care urmau să aibă loc şi era extrem de furios că fusese refuzat. „Te afli pe teritoriul meu acum..." l-a avertizat el. Croitorul nu a fost impresionat de ameninţările poliţiştilor, mai ales că nu-şi mai propunea să petreacă mult timp în Soho. Datorită reputaţiei pa care o avea, clienţii săi erau dispuşi acum să se deplaseze ei înşişi la atelierul său.

Până în seara zilei de 17 august 1963, Louciades evitase atât zona Soho, cât şi pe Challenor personal. În acea zi s-a întâlnit însă cu unul dintre clienţii săi în barul Balham, clientul datorându-i nişte bani pentru un costum. Clientul a venit

însoţit de un prieten, aşa că cei trei stăteau în maşina lui Louciades, în parcarea barului, pentru a discuta efectuarea plăţilor. Au fost extrem de surprinşi când poliţiştii au înconjurat maşina. Imediat, au fost arestaţi şi duşi la sediul din West End. Louciades l-a rugat pe Challenor să-i spună de ce este arestat. Tanky i-a răspuns că se afla la locul unei infracţiuni, în propria sa maşină. Louciades s-a gândit atunci că este vorba, în mod sigur, de o neînţelegere şi a început să-i explice oftând toată situaţia. Poliţistul dezinteresat i-a replicat că nu este aşa de simplu, pentru că maşina i-a fost percheziţionată şi au fost găsite o mulţime de dispozitive folosite la intrarea prin efracţie în locuinţe. Mai mult decât atât, individul care-i datora bani pentru costum era căutat de mai multă vreme, şi dacă Louciades era eliberat, ar fi trebuit să se renunţe, de asemenea, şi la acuzaţiile împotriva lui. Cum era imposibil, mai bine apăreau toţi la proces, acuzaţi de spargerea locuinţelor. Şi aşa a şi fost... Louciades a apărut în faţa curţii de judecată, împreună cu cei doi (în ciuda faptului că aceştia au insitat că el nu are nici un fel de legătură cu afacerile lor) şi a primit *cum se cuvine* două condamnări de câte 18 luni de închisoare, fiecare.

IMPLICAŢII MULT MAI LARGI

Un escroc autentic, obişnuit cu practicile lui Tanky, Frankie Fraser – fost acolit al găştii lui Richardson – scrie în *Mad Frank's Diary*:

> *Îl ştiam pe Challenor... a venit adulmecând, dar... l-am ignorat. Challenor a fost furios luni de zile, dacă nu chiar ani, crezând că este în stare să cureţe Soho. La tribunal a*

făcut ca lucrurile să semene cu ceea ce se întâmpla în Chicago pe vremea lui Al Capone şi ceea ce a fost şi mai rău, toată lumea l-a crezut... cine ar fi crezut atunci un puşti în faţa unui erou de război?

Challenor a primit toate laudele presei... şi mai rău decât atât, i s-a permis să căptuşească oamenii...

Şi a continuat aşa. A făcut toate astea în faţa celorlalţi poliţişti, care nu l-au oprit.

... a fost găsit incapabil să apară în faţa judecătorilor şi a stat o vreme în spital. După acest incident am auzit că şi-a luat o slujbă pe lângă un jurist în sudul Londrei[6].

Cazul Challenor nu a adus în atenţia opiniei publice numai poliţia, ci întreg sistemul britanic de justiţie (judecători şi magistraţi, completele de judecată şi juraţii, Ministerul de Interne şi întregul aparat legal) a fost supus unei serioase re-examinări.

Numărul amnistiilor pentru pedepse cu închisoarea greşit acordate, a crescut în ultimii ani. Prea puţine schimbări au intervenit însă după plecarea lui Challenor şi, oricum, era prea târziu. *Cârpăcirea* făcută sistemului de câteva regimuri politice succesive nu a îndreptat lucrurile. Numai o revizuire completă şi radicală poate restabili încrederea în justiţie (cum a spus şi Bertrand Russell, Marea Britanie are nevoie de o a doua forţă poliţienească, care să se ocupe doar cu demonstrarea nevinovăţiei suspecţilor). Nu se va întâmpla, în mod evident, acest lucru. Dar este un semnal de alarmă pentru noi toţi asupra acestui sistem judiciar extrem de corupt. *Căptuşirea* celor nevinovaţi cu delicte nerezolvate se poate întâmpla oricui: elevilor care joacă tenis, surdo-muţilor care asistă la un proces public, chiar şi ţie[7].

BIBLIOGRAFIE:

AJ Ayer, *Russell*, London: Fontana, 1972.
Duncan Campbell, *The Underworld*, London: Penguin Books and BBC Worldwide, 1994.
Harold Challenor (fost detectiv-sergent) with Alfred Draper, *Tanky Challenor – SAS and The MET*, London: Leo Cooper, 1990.
Frankie Fraser with James Morton, *Mad Frank's Diary*, London: Virgin Books Ltd, 2000.
Mary Grigg, *The Challenor Case*, Harmondsworth: Penguin Books Ltd, 1965.
James Morton, *Bent Coppers*, London: Warner Books, 1993.
James Morton, *Gangland*, London: Warner Books, 1993.
Joe Orton, Loot, from *The Complete Plays*, London: Eyre Methuen Ltd, 1973.

NOTE:

[1] Mary Grigg, *The Challenor Case*, p. 50.

[2] Joe Orton, *The Complete Plays*, p. 273.

[3] Harold Challenor with Alfred Draper, *Tanky Challenor*, p. 21.

[4] Duncan Campbell, *The Underworld*, p. 218.

[5] Harold Challenor with Alfred Draper, *Tanky Challenor*, p. 199.

[6] Frankie Fraser and James Mortom, *Mad Frank's Diary*, p. 189-91.

[7] Citatele folosite de-a lungul textului, declaraţiile poliţiştilor sau ale martorilor, precum şi stenogramele proceselor penale au fost extrase din *The Challenor Case*, de Mary Grigg, excepţie fac cele adnotate mai sus.

2. Anchetându-l pe poliţistul X

OPERAŢIUNEA COUNTRYMAN ÎMPOTRIVA POLIŢIEI METROPOLITANE

Martin Jones

Londra, mijlocul anilor '70. Pe parcursul a trei ani, trei infracţiuni violente au loc în nordul oraşului.

- Mai 1976 – pe strada Fleet, la sediul Daily Express, patru bărbaţi înarmaţi fură 175 de mii de lire sterline. Banii erau destinaţi retribuirii angajaţilor.
- Septembrie 1977 – o maşină păzită care aducea bani la banca Williams & Glyn pe strada Birchin este prinsă într-o ambuscadă de şase mascaţi înarmaţi. Un paznic este împuşcat în picioare. Mascaţii reuşesc să fugă cu 270 de mii de lire sterline.
- Mai 1978 – după ce maşina care transporta banii este blocată la rampa de încărcare, ea este atacată de trei bărbaţi înarmaţi, doi dintre ei deghizaţi în angajaţi. Şoferul dubiţiei este împuşcat în plin şi moare în drum spre spital. Hoţii scapă cu aproximativ 200 de mii de lire sterline, din banii pentru salarii.

Nimeni nu a fost vreodată acuzat de jaful de la Daily Express. După atacul la Williams & Glyn, opt cunoscuţi infractori londonezi sunt arestaţi, dar absolut toţi – inclusiv Tony White, George Copley şi Francis Fraser jr. (o rudă a lui Frankie Fraser – zis Nebunu') – sunt eliberaţi pe cauţiune şi un an mai târziu, se renunţă la toate capetele de acuzare legate de acest caz din cauza lipsei probelor. Tony White este arestat din nou în iunie

1978, la două săptămâni după jaful de la Daily Mirror, împreună cu Billy Tobin. White este eliberat pe cauţiune şi apoi se renunţă la acuzaţiile formulate împotriva sa. Tobin este achitat mai târziu.

Toţi cei care lucrau la rezolvarea acestor cazuri erau de acord că ele fuseseră comise de o bandă din afara Londrei. În anii imediat următori producerii infracţiunilor, au existat şi voci care au susţinut că, creierele din spatele lor se aflau chiar în centrul oraşului, în centrul său legislativ: poliţişti de rang înalt fiind implicaţi în acţiuni infracţionale sau complici ai răufăcătorilor. Cele trei jafuri au dus însă la începerea unei anchete interne cunoscută sub denumirea de Operaţiunea Countryman. Costisitoare şi inutilă până la urmă, Operaţiunea Countryman a fost creată pentru a investiga plângerile de corupţie împotriva departamentului de poliţie, la sfârşitul anilor '70. Până la închiderea ei, operaţiunea nu a reuşit decât câteva condamnări fără nici un fel de legătură cu ceea ce ar fi trebuit să facă şi o profundă neîncredere în rândul opiniei publice.

TOATE CĂILE BLOCATE

Formate în 1829 printr-un act al Parlamentului, impus de ministrul de interne, Sir Robert Peel, forţele poliţiei metropolitane, având în jurisdicţie 99% din teritoriul Londrei şi majoritatea suburbiilor: o suprafaţă de aproape 1256 kilometri pătraţi, au avut parte de propriile lucruri murdare. Cele mai mari scandaluri au apărut la un interval de o sută de ani: în 1877 escrocii William Kurr şi Harry Benson i-au dat în vileag pe inspectorii care luaseră mită. În 1977 o subdivizie a forţelor speciale a început investigaţiile asupra unor poliţişti care au luat diverse

sume de bani de la proprietarii sex-shop-urilor din Soho. Pe parcursul anilor '60–'70, departamentul de poliţie metropolitană a fost populat de poliţişti alcoolici, fără scrupule, cărora nu li se părea anormal să ia mită, indiferent de sumele care li se ofereau. După scandalul din Soho existau puţine şanse ca poliţia să răsufle uşurată înaintea unui alt incident care avea să-i întunece din nou imaginea, şi aşa şifonată.

Urmând acuzaţiile făcute de informatorii din rândul infractorilor, în iulie 1978, şeful forţelor speciale, Don Neesham, a înaintat un raport superiorilor săi explicând ce credea el că este „o asociere coruptă" între bărbaţii înarmaţi care se făceau vinovaţi de jafurile din Square Mile şi poliţia oraşului Londra. O listă cu numele câtorva poliţişti a fost prezentată drept probă. Peter Marshall, comisarul forţelor poliţieneşti, a cerut New Scotland Yard-ului să investigheze aceste acuze, dar după obţinerea mai multor informaţii Biroul de Investigarea a Plângerilor din cadrul Poliţiei Metropolitane a decis că pentru continuarea investigaţiilor era necesară găsirea unei echipe independente, care să nu provină din Londra.

Marshall s-a adresat Ministerului de Interne şi, cu acordul ministrului Merlyn Rees, l-a invitat pe adjunctul Leonard Burt de la Poliţia din Dorset să se ocupe de anchetă. Burt a adus cu el o echipă de 30 de poliţişti şi a început să-şi desfăşoare activitatea conform paragrafului 49 din regulamentul poliţiei din 1964. Cu sediul stabilit la Secţia de Poliţie Camberwell (la sud de Tamisa), sarcina lui era să investigheze un număr de plângeri şi acuzaţii de tratament necorespunzător din partea unor poliţişti, în legătură cu unele infracţiuni recente foarte grave. Se născuse Operaţiunea Countryman.

Câteva săptămâni mai târziu, investigaţia a dus la concluzia că este posibil ca poliţişti din rândul forţelor metropolitane să fie implicaţi împreună cu alţi poliţişti din oraş. Comisarul adjunct Patrick Kavanagh i-a cerut lui Burt să-şi extindă cercetările şi să investigheze acuzaţiile existente. Un scandal care avusese loc în 1970, după care se zvonise că poliţia metropolitană strânsese rândurile în faţa investigatorilor din afară, era încă proaspăt în mintea lui Kavanagh. Aşa că era hotărât, la fel de mult, ca şi noul comisar numit Sir David McNee să şteargă această imagine, dornic ca forţele sale să fie caracterizate ca fiind deschise şi dornice să coopereze. În ciuda faptului că primiseră mână liberă din partea gazdelor, se pare că Burt şi superiorul său, şeful jandarmeriei Arthur Hambleton, aveau păreri diferite cu privire la direcţia în care ar trebui să se îndrepte investigaţia Countryman. Hambleton, în special, începuse să-şi asume un rol din ce în ce mai mare în cadrul investigaţiei. El îi dăduse, de altfel, şi numele oficial al investigaţiei.

De la început, poliţiştii care lucrau pentru Countryman au fost priviţi cu rezervă de poliţiştii metropolitani. În plus, nu şi-au făcut nici un fel de aliaţi, începând să facă o serie de plângeri împotriva „obstrucţionărilor" făcute asupra lor în timpul anchetei, prima dintre ele fiind învinuirea că s-a încercat intervenirea în cazul unor dosare aflate la sediul lor din Camberwell. Burt a cerut ca echipa lui să fie mutată, astfel încât să nu se afle pe un teritoriu în jurisdicţia poliţiei metropolitane. Cu ajutorul lui Sir Peter Matthews, şeful jandarmeriei din Surrey, Operaţiunea Countryman a fost mutată la Secţia de Poliţie Godalming, la 48 de km de capitală. Grade înalte din poliţie au văzut în asta o pierdere îngrozitoare de timp: echipa trebuia acum să se depla-

seze de la Londra la Surrey şi invers, săptămâna de lucru reducându-se considerabil din cauza întoarcerii acasă a poliţiştilor vineri după-amiaza şi revenirii lor la Surrey abia luni dimineaţa.

Kavanagh era încă sensibil la imaginea forţelor sale poliţieneşti şi i-a lăsat Operaţiunii Countryman autonomie pentru o perioadă, fără să ceară sau fără să primească vreun raport. Investigaţiile iniţiale ale Operaţiunii Countryman erau extrem de deschise, dar nu foarte inspirate: strângeau relatări verbale de la infractori, dar nu le transformau în declaraţii scrise. Lucru care se va întoarce împotriva lor, mai târziu. Din cauza mizei pe care o avea investigaţia, au început să primească şi multe plângeri împotriva altor poliţişti, care iniţial nu intraseră în atenţia lui Leonard Burt. Din motive ştiute numai de el, Burt nu a trimis plângerile celor în drept, pentru începerea unei investigaţii separate, ci a decis să le păstreze. Era clar că Burt vedea operaţiunea drept o forţă anti-corupţie, menită să cureţe forţele poliţieneşti londoneze. Dar, cu toate aceste intenţii şi motive, scopul iniţial dispăruse din atenţia lui Burt, el fiind copleşit de probe din toate părţile. În loc să se rezume la instrucţiunile primite iniţial, şi-a mărit, cu suportul lui Hambleton, echipa la 80 de poliţişti. Asta însemna că forţele poliţieneşti din tot sudul Angliei erau mobilizate, pentru ca Burt să-şi poată mări echipa.

Toate plângerile primite erau investigate, astfel încât nu s-a reuşit decât îndepărtarea de scopul iniţial al investigaţiei. În plus, nu tot ceea ce se primea putea fi considerat probă de luat în seamă: orice infractor care avea un poliţist căruia să i-o plătească, venea la sediul Operaţiunii Countryman. Din cauza uriaşei cantităţi de informaţie care se aduna, Burt a cerut un computer ca să o stocheze – un instrument costisitor în anii '70.

Poliţia le-a oferit unul. Deşi orice decizie era luată în urma consultării cu Ministerul de Interne, poliţia răspundea totuşi cererilor făcute, îngrijorată fiind de apariţia unor posibile reclamaţii de amestec în mersul firesc al anchetei.

La începutul investigaţiei, Hambleton l-a îndreptat pe Burt înspre echipele speciale şi spre subdivizia lor, direcţia furturi. Şi mai multe plângeri au apărut când s-a descoperit că detectivii Countryman intraseră puternic în informatorii direcţiei furturi, singura sursă de informaţii a direcţiei. Scos din sărite de această imixtiune, Don Neesham – cel care pusese, la început, pe picioare, ancheta – a făcut o plângere în noiembrie 1978, împotriva aranjamentelor făcute cu informatorii. Principala problemă a lui Neesham era faptul că Operaţiunea Countryman era cunoscută pentru oferirea unor variante „soft" informatorilor, lucru care distrugea autoritatea direcţiei furturi, dărâmând relaţiile pe care poliţiştii direcţiei le construiseră individual ani de zile.

În iulie 1979, Sir Thomas Hetherington, şeful procuraturii, s-a întâlnit cu McNee şi Kavanagh pentru a discuta îngrijorarea sa cu privire la durata anchetei Countryman: avea unele îndoieli în privinţa expertizelor şi capacităţii lui Burt şi a echipei sale, de a oferi vreun rezultat concret. Aici McNee era de acord cu el, dar la fel ca şi Kavanagh ştia că nu se poate pune problema intervenirii în vreun fel în anchetă. În schimb, s-a oferit în mod diplomatic, să uşureze munca echipei Countryman, luându-le cazurile care nu aveau nici o legătură cu scopul iniţial. Burt a refuzat oferta, invocând faptul că toate plângerile şi toate informaţiile fuseseră înaintate echipei sub strictă confidenţialitate. Se pare că în încercarea lui de a stârpi corupţia, Burt vedea în jurul său numai potenţiali poliţişti corupţi.

În plus, procuratura găsise alte probleme: unul dintre oficialii săi, Kenneth Dowling, a refuzat unui sergent implicat în operaţiunea Countryman, cererea de a intervieva un suspect în închisoare. Sergentul l-a intervievat oricum, dar George Copley (unul dintre cei arestaţi pentru jaful de la Williams & Glyn) a înregistrat pe furiş tot interviul. Caseta a fost mai târziu prezentată la proces, dovedind că sergentul i-a oferit o condamnare redusă, în schimbul recunoaşterii jafului şi a oferirii de probe de corupţie în rândul anumitor poliţişti.

Până în octombrie 1979, Kavanagh încă nu ştia ce reuşise Operaţiunea Countryman, sau în ce direcţie se îndrepta. Le-a spus acest lucru lui Hambleton şi lui Burt, dar Burt nu a putut decât să răspundă că procuratura îl ţinuse pe loc, nedând un verdict asupra unui raport depus în urmă cu 22 de săptămâni (McNee a auzit mai târziu că acest lucru se întâmplase din cauza faptului că raportul nu era adecvat). Burt a respins şi ideea că strângea informaţii şi că se ocupa de cereri care nu aveau nici o legătură cu scopul iniţial. Hambleton a mediat conflictul celor doi şi în final a hotărât primirea informaţiilor la zi de către Kavanagh. Dar în următoarea lună, nici Kavanagh, nici McNee nu au primit nici un fel de informaţii cu privire la progresele înregistrate de Operaţiunea Countryman. Acest lucru l-a făcut pe McNee – care, în calitate de observator, ar fi trebuit să fie imparţial – să-i trimită o plângere lui Hambleton.

Drept răspuns, Hambleton şi Burt, s-au întâlnit cu McNee, Kavanagh şi reprezentanţii procuraturii la New Scotland Yard. Hambleton a adus cu el nişte rapoarte şi a promis că restul vor fi prezentate în câteva zile, iar că de atunci înainte toate rapoartele vor fi primite la timp. A fost de acord şi cu restricţia de a

mai prelua alte cazuri, fără o consultare prealabilă cu ceilalţi. Ca un gest de bunăvoinţă, procuratura s-a oferit să pună la dispoziţia Operaţiunii Countryman un membru din efectivele sale.

În mai puţin de două săptămâni de la acestă întâlnire, a apărut în *Sunday Times*, un raport în care se susţinea că Burt este deranjat de „obstacolele" puse în cale Operaţiunii Countryman de către poliţie şi procuratură. Mâniat de această respingere a bunăvoinţei sale, Kavanagh împreună cu procuratura şi Ernest Bright (adjunct al forţelor de poliţie) a avut pe 7 decembrie 1979, o întâlnire cu Hambleton. I s-a spus că dacă el sau Burt continuă să se plângă cu privire la obstrucţionare, va trebui să demisioneze din funcţia de şef al anchetei. Nedorind acest lucru, Hambleton s-a oferit să coopereze pentru a pune din nou ancheta pe picioare. Toţi patru au conceput o declaraţie de presă, care urma să fie dată publicităţii în aceeaşi zi de poliţia din Dorset, sub semnătura lui Burt.

Printre cele şapte puncte prezentate, Burt a trebuit să recunoască faptul că unele dintre plângerile înaintate s-au dovedit nefondate, că în timpul anchetei, au avut loc în mod frecvent consultări cu porcuratura şi că acuzaţiile de obstrucţionare a operaţiunii nu aveau nici o bază reală, Countryman bucurându-se de sprijinul complet al procuraturii şi al ambilor şefi ai poliţiei. „Oamenii mei lucrează din greu" – a declarat el:

> *Sunt dedicaţi şi vor să reuşească, nu sunt înfricoşaţi de unele rapoarte apărute în presă sau alte mijloace media. Ceea ce va urma va demonstra că echipa Countryman a fost mai mult decât potrivită pentru sarcina care i s-a dat, şi că a depăşit toate dificultăţile pe care le-a avut pe parcurs*[1]

Nu a ascuns însă un alt punct din declaraţie: după aproape un an de anchetă, numai cinci poliţişti au fost suspendaţi din funcţie, dintre care numai patru au fost anchetaţi ulterior şi de procuratură, un singur poliţist fiind pus sub acuzare. McNee a caracterizat drept o „prostie" afirmaţia lui Hambleton din cadrul emisiunii de televizune *World in action* (difuzată pe 20 iulie 1981), conform căreia Countryman a cedat presiunilor. Kavanagh i-a replicat lui McNee că atunci când a fost făcută declaraţia, Hambleton a pretins că Don Neesham nu era „de nici un folos echipei", dar nu a adus nici o dovadă în acest sens. Decis să înlăture orice suspiciune care ar fi putut plana asupra oamenilor săi, McNee s-a asigurat că Neesham va primi alte sarcini. În schimb, Neesham a demisonat şi s-a pensionat înainte de termen, lăsând în urma lui şi mai multe reclamaţii împotriva Operaţiunii Countryman. Şeful poliţiei a vizitat împreună cu Kavanagh şi sediul operaţiunii:

> *Nu am fost impresionat. Mi s-a părut că numele tuturor poliţiştilor menţionaţi de infractori în timpul discuţiilor, erau trecute în computer. O mulţime de poliţişti nevinovaţi intrau astfel în rândul suspecţilor, din cauza unor afirmaţii întâmplătoare. Se dădea mult prea multă atenţie compilării tuturor infromaţiilor, multe dintre ele de o calitate îndoielnică şi eram sigur că echipa se îndepărta de obiectivul stabilit iniţial. Nici o arestare după multe luni de anchetă. Nu se potrivea cu ideea mea de succes.*[2]

Şefia lui Hambleton s-a terminat când el a anunţat că se pensionează, la sfârşitul lunii februarie 1980, deşi nu avea să plece

fără probleme. Hambleton începuse să se răzbune pe procuratură. Cel mai serios incident a avut loc când, în sfârşit, Countryman a făcut prima arestare – un poliţist de rang mijlociu. Acuzaţia care i se aducea nu avea legătură cu ce ar fi trebuit să se investigheze. Nerespectând absolut deloc procedura standard, Leonard Burt a trecut peste procuratură şi cu ajutorul unui jurist din Dorset a început procesul la o judecătorie din Hertfordshire. Magistraţii au hotărât ca poliţistul să rămână pentru trei zile în custodia poliţiei, la Dorset. Pe 18 februarie 1980, un reprezentant al procuraturii a cerut întreruperea procesului din cauza insuficienţei probelor. Cu acest „succes" smuls din ghearele lui, Hambleton a declarat că întreaga operaţiune va fi discreditată, deşi el acţiona de unul singur. A pretins, de asemenea, că procuratura îi obstrucţiona, dar – din nou – nu a putut oferi exemple concrete. Burt le-a ordonat atunci reprezentanţilor procuraturii să părăsească sediul Countryman. Procuratura a rămas, Hambleton a plecat, Sir Peter Matthews preluând operaţiunea pe 29 februarie. Burt a mai rămas până în mai 1980, când s-a întors la Dorset. Cu plecarea acestor doi oponenţi, Matthews a redus operaţiunea la scopul pentru care fusese creată – redistribuind altor efective chestiunile colaterale. L-a cooptat, de asemenea, în echipă şi pe adjunctul Ron Stevenson, care se ocupase de mai multe ori de cazuri de corupţie în poliţie, ca şef al Biroului Central de Anchetă. În cele din urmă, opt poliţişti au fost trimişi în judecată, dar nici unul dintre ei nu a fost condamnat: trei au fost demişi disciplinar – fiind găsiţi vinovaţi de distrugerea declaraţiilor făcute de un suspect (inspectorul James Jolly a fost judecat şi achitat şi pentru încercarea de a-l căptuşi cu probe false pe Billy Tobin, suspectat că ar fi participat la jaful de la Daily Mirror), unul a demisionat, iar ceilalţi patru şi-au reluat activitatea. Era

însă prea puţin şi mai ales, prea târziu. Pe 30 iunie 1984, poliţia a renunţat în mod oficial la Operaţiunea Countryman – costurile finale ale întregii acţiuni ajungând la patru milioane de lire sterline.

Mai târziu, trei poliţişti de rang înalt aflaţi pe lista iniţială de suspecţi au fost anchetaţi separat de Biroul Central de Anchetă în legătură cu alte acuzaţii, de această dată, doi dintre ei fiind şi condamnaţi – fapt ce a sporit nedumerirea cu privire la întreaga operaţiune.

LEGĂTURI MASONICE

Pe 1 iunie 1978, la o zi după jaful de la Daily Mirror, John Simmonds este schimbat din funcţia de şef al poliţiei şi însărcinat să conducă Departamentul de Investigaţii, din cadrul efectivelor concentrate în City. Răspundea acum de 830 de poliţişti. Înfiinţate în 1839, forţele de poliţie din această zonă patrulează centrul financiar şi de afaceri al Londrei, situat la nord de râul Tamisa. Simmonds era un poliţist corect, francmason, deşi discret în privinţa acestei afilieri. Ştia foarte bine că poliţia era plină de „fraţi" şi nu voia să fie acceptat de subalternii săi doar pentru că aparţineau aceleiaşi organizaţii secrete. Superiorul său, Peter Marshall, nu era mason, dar amândoi îşi dădeau seama că poliţia – din cauza independenţei şi a realizărilor destul de neînsemnate pe care le avea – *colabora* foarte strâns cu alte forţe. Simmonds bănuia că unii poliţişti cooperează astfel cu infractori şi lua drept exemplu cele trei jafuri din centrul Londrei: trei infracţiuni comise cu violenţă, toate în aceeaşi zonă şi nici o condamnare pentru nici una dintre ele.

Simmonds a continuat să se prefacă până când într-o zi de septembrie 1978, inspectorul Phillip Cuthbert s-a întâlnit la o întâlnire masonică cu un prieten civil de-al lui Simmonds şi a aflat astfel despre legăturile şefului său cu masoneria. Când Cuthbert s-a întâlnit cu Simmonds, acesta a recunoscut că este mason, dar a adăugat că nu voia să se ştie. Deoarece Cuthbert era vorbăreţ, Simmonds a observat că atmosfera a devenit foarte repede mult mai relaxată printre colegii lui. Cuthbert era Maestru al Lojei nr. 3475 (Waterloo), dar dincolo de afacerile masonilor, se afla în preajma lui Simmonds pentru că descoperise că se afla pe lista lui Don Neesham, în legătură cu cele trei jafuri. Venise vremea ca frăţia să-i facă nişte favoruri.

Ignorând ierarhia, Cuthbert l-a abordat pe Simmonds „de-a dreptul": ca pe un coleg mason, legaţi fiind de aceleaşi reguli şi secrete. Voia să-i împărtăşească ceva, iar Simmonds a fost de acord să se întâlnească cu el, câteva zile mai târziu, într-un pub. Justiţiarul din Simmonds a bănuit că este vorba de altceva şi l-a anunţat pe Marshall, care – la rândul lui – a contactat Operaţiunea Countryman.

Împreună au hotărât că Simmonds ar trebui să meargă la întâlnire cu un microfon şi un casetofon asupra lui. S-a înregistrat o conversaţie de trei ore care îi implica pe Simmonds, Cuthbert şi pe doi dintre asociaţii săi: Irving Shire şi Paul Davis (ambii jurişti). Caseta nu va fi folosită până în 1982, când Cuthbert şi un alt poliţist au fost trimişi la Old Baily, sub acuzaţia de luare de mită, acuzaţie formulată în urma cercetărilor efectuate de Biroul Central de Anchetă, după terminarea Operaţiunii Countryman.

Legăturile masonice care blocau funcţionarea Operaţiunii Countryman nu pot fi ignorate cu uşurinţă. Nu pretind că maso-

nii se aflau în spatele oricărui element al anchetei, dar numeroşi scriitori au făcut legătura între masonerie şi Countryman. Arthur Hambleton era şi el mason dar, la fel ca Simmonds, ştia foarte bine că Francmasoneria avea influenţă asupra poliţiei şi a încercat să o ţină departe de Operaţiunea Countryman (nu a făcut parte din nici o lojă din Dorset, până când nu s-a pensionat). Potrivit lui Martin Short în *Inside the Brotherhood* (urmarea cărţii lui Stephen Knight, *The Brotherhood*):

> *S-a spus ulterior că Francmasoneria nu era implicată numai în actele de corupţie investigate de Countryman, ci că a determinat – prin acţiuni de sabotaj – şi eşecul ei total.* [3]

Short merge şi mai departe şi afirmă: „doar pentru că mulţi poliţişti corupţi (şi toleraţi) erau masoni, nu înseamnă că frăţia se ascundea în spatele tuturor acţiunilor lor". Dar, din nou, absenţa probelor nu este dovada inexistenţei lor. Prima carte a lui Knight se întoarce la începuturile Operaţiunii Countryman, la o singură persoană: şeful poliţiei din zona centrală a Londrei, între anii 1971 şi 1977, James Page [4]. Poate părea un aspect nesemnificativ, dar Knight era un individ credibil, cu mult fler în analizarea conspiraţiilor (cartea lui din 1976 – *Jack The Ripper: The Final Solution* – este una dintre cele mai semnificative în domeniu), iar povestea lui Page adaugă mai mult decât câteva elemente noi infracţiunilor care au dus la deschiderea Operaţiunii Countryman, infracţiuni pe care Hambleton le-a citat în favoarea cruciadei sale personale.

După ce s-a anunţat că şeful poliţiei de atunci, Arthur Young se retrage la pensie – James Page a fost promovat în

noiembrie 1969. Până atunci, Page făcuse carieră, promovând treaptă cu treaptă. La început venise de la secţia Blackpool, care în anii '60 era sub comanda venalului Stanley Parr, apoi în 1967 a fost numit comandant. Doi ani mai târziu a fost promovat. În ajunul promovării, Page a fost vizitat de un poliţist de rang înalt care nu s-a recomandat, dar l-a avertizat pe Page cu privire la doi poliţişti, Knight îi numeşte „Oates" şi „Tearle", care – ştia el – luau mită de la infractori pentru a le schimba acuzaţiile.

Relaxat, Page a ignorat aceste avertismente. Toată lumea ştia că se înţelegea foarte bine cu oamenii lui, că îi plăcea să fie cunoscut drept „Jim", că nu se dădea în lături de la un pahar „cu băieţii", având reputaţia de bun animator.

Francmasoneria i s-a părut probabil lui Page deschizătoare de multe uşi, fiind admis în cele din urmă, în vara anului 1971, în Loja nr. 3752 – City Livery Club. Cam în aceeaşi perioadă a fost numit şi Şef al Poliţiei, în defavoarea unui alt candidat selectat – şi favorit – adjunctul John Alderson.

Promovarea lui Page i-a surprins pe mulţi, mai ales că existau candidaţi mai potriviţi. În ciuda unor realizări profesionale şi a popularităţii sale printre poliţiştii de rând, Page era considerat nepotrivit pentru postul pe care îl avea: în principal, din cauza preocupării sale constante pentru băutură, dar şi pentru că îi depăşea cu mult posibilităţile şi pregătirea. Knight subliniază faptul că Page a susţinut, în primul rând, masonii – ceea ce explică, într-un fel, cum a primit postul, frăţia speculând orgoliul lui Page: dacă eşti şi poliţist şi mason, atunci eşti un poliţist bun, pentru că Francmasoneria este o organizaţie de binefacere. Page bea cu „Oates" şi „Tearle" care erau – bineînţeles – şi ei masoni. În cadrul propriei loji, „Tearle" era Maestru de

ceremonii, deci superior în rang lui Page. Atât „Oates", cât şi „Tearle" au fost promovaţi de câteva ori sub conducerea lui Page. Aşa funcţiona, se pare, piramida masonică: trafic de influenţă şi avantaje – de la cele mai înalte funcţii, în jos. Nu toţi cei „contaminaţi" erau făcuţi însă din acelaşi material cu John Simmonds. Potrivit lui Knight, „Oates" şi „Tearle" au avut fiecare câte un rol în cele trei jafuri din centrul Londrei. Supravegheaseră jaful de la *Daily Express* şi ajutaseră în cazul celorlalte două: Williams & Glyn şi *Daily Mirror*. Poliţiştii masoni împărţiseră între ei profitul, inclusiv suma de 60 de mii de lire sterline, de la un singur jaf. Knight motivează ce s-a întâmplat în felul următor: dacă Page nu ar fi fost mason, nu i-ar fi promovat pe „Oates" şi „Tearle". Ei şi încă mulţi alţii erau însă masoni (şi încheie cu o informaţie conform căreia „Tearle" a rămas în poliţie, în timp ce „Oates" a plecat, el fiind probabil poliţistul care a demisionat la închiderea Operaţiunii Countryman). Dacă cei doi erau corupţi şi în continuare, de încredere, înseamnă că existau mult mai mulţi complici şi în rândul celor care nu erau masoni. Problema, se pare, nu a apărut din cauza implicării directe a acestor poliţişti, ci din cauza superiorului James Page, care a declanşat scandalul prin atitudinea sa relaxată.

Page, ca şi Phillip Cuthbert stăteau în calea Operaţiunii Countryman, din cauza legăturilor lor masonice. Dacă Page nu ştia probabil ce fac subalternii lui, Cuthbert – în schimb – îşi folosea relaţiile francmasonice pentru a ieşi dintr-o mare încurcătură. Gravitatea relaţiilor dintre Masonerie, Page şi Cuthbert este dată de faptul că legăturile secrete ale Frăţiei se ridică uneori, în Anglia, deasupra legii.

Nu se pune însă problema în cazul infracţiunilor grave, motiv pentru care John Simmonds s-a ridicat împotriva lor şi a hotărât că trebuie să spună cuiva ce se întâmplă. Între timp, masoni precum Cuthbert şi Page s-au afundat şi mai mult în braţele fraţilor lor corupţi, obligaţi mai târziu, în 1977, să să iasă umiliţi din poliţie, mutându-se la Ministerul de Interne (familia răposatului Page plângându-se că el a fost caracterizat „nedrept şi inexact", când a fost publicat volumul *The Brotherhood*). Cum mărturiseşte Short în *Inside The Brotherhood*, decizia lui Simmonds de a-şi da în vileag colegii masoni pentru infracţiunile pe care le comiseseră s-a datorat excluderii lui din frăţie. Pentru alţi poliţişti, era mai uşor să închidă ochii la ceea ce se întâmplă în rândul propriei divizii.

CUM SĂ AJUNGI LA UN FINAL ÎN COADĂ DE PEŞTE

Unde a dat greş Operaţiunea Countryman, a triumfat Biroul Central de Anchetă. Deşi exista încă pericolul întoarcerii la ancheta iniţială era deja prea târziu să fie reluată o operaţiune atât de costisitoare. Phillip Cuthbert şi sergentul John Goldburn erau cei doi condamnaţi. Procesul a început în iunie 1982 la Old Baily şi va sfârşi prin a-l da pe Cuthbert drept exemplu – pentru a acoperi probabil – faptul că nu se făcuse nimic până atunci.

Caseta înregistrată de Simmonds a devenit principala dovadă împotriva lui Cuthbert. Vârâse un microfon în cele mai adânci secrete ale masoneriei din poliţie şi acum oferea curţii spre ascultare, înregistrările.

La întâlnirea lor de la pub, datorită legăturilor lor masonice, Cuthbert i-a spus lui Simmonds, încă de la început, amă-

nunte confidenţiale. I-a spus, de exemplu, fără să dea vreun nume, că un poliţist de rang înalt (numit în continuare Ofiţerul X), care lucra atunci pentru brigada criminală regională, era creierul jafului *Daily Express*, alegându-se în urma lui cu cel puţin 20 de mii de lire sterline. Cuthbert l-a numit „unul dintre cei mai mari bandiţi“ [5] din Londra şi a mai mărturisit că poliţistul în cauză a mai luat mită (în jargonul poliţiei „o duşcă“), pentru jaful de la Williams & Glyn, deşi nu fusese implicat direct. Suma se situa, conform spuselor lui Cuthbert, undeva între 60 şi 90 de mii de lire sterline. Când Simmonds l-a întrebat de ce primise mita, Cuthbert a explicat:

> *Pentru că era unul dintre noi şi lucra cu noi toţi. Avea o funcţie importantă în cadrul brigăzii regionale şi ca toţi cei implicaţi în jaf a avut partea lui – chiar la vârf.* [6]

Discutând despre afacerea Williams & Glyn, Cuthbert a recunoscut că a fost şi el implicat, dar nu direct. Toate mişcările lui fuseseră dictate de Ofiţerul X: Cuthbert doar înmânase un plic. Toţi profitaseră, chiar şi pentru foarte puţin. Modificarea probelor avusese loc, se pare, de sus în jos. Şi nu era singurul lucru de care se făcea vinovat Cuthbert: plătise, de-a lungul anilor, sub forma unor recompense şi diferiţi oficiali Scotland Yard. Tot înregistrate s-au făcut auzite la proces şi: declaraţia unui alt poliţist care a spus că Cuthbert i-a dat mită după jaful de la Williams & Glyn, declaraţia infractorului Alfie Sheppard (fost mijlocitor între Cuthbert şi lumea interlopă în privinţa şpăgilor pentru cauţiune şi pierderea probelor în cazul Williams & Glyn) care îi dăduse lui Cuthbert mii de lire sterline, în numele sus-

pecţilor de la Williams & Glyn, într-un restaurant situat peste drum de Secţia de Poliţie Bishopgate. Caseta l-a înfundat însă pe Cuthbert, nu doar pentru implicarea sa în cele trei jafuri, ci şi pentru faptul că luase constant mită în cei 15 ani de carieră, nepreocupat, sub aripa frăţiei, de nici o consecinţă posibilă.

Când a fost audiat, Cuthbert a pretins că era beat atunci când a fost înregistrată caseta, lucru care nu a contat, de altfel. Ofiţerul X, tot anonim la proces a răspuns printr-o declaraţie scrisă, în care susţinea că afirmaţiile lui Cuthbert sunt nefondate, dar că se vedea obligat să-şi prezinte scuzele pentru alterarea probelor în acest caz. Pe 20 iulie 1982, după şase săptămâni de proces – John Goldburn a fost condamnat la doi ani de închisoare. Phillip Cuthbert a fost găsit vinovat pentru luare de mită în valoare de peste 80.000 de lire sterline, în timpul întregii sale cariere, pentru stabilirea cauţiunii, ignorarea condamnărilor anterioare şi ignorarea probelor împotriva celor opt acuzaţi de jaful de la Williams & Glyn. A fost condamnat şi el la trei ani închisoare.

Pe casetă, Cuthbert îi spunea lui Simmonds că Ofiţerul X încerca să-l scoată ţap ispăşitor pentru operaţiunea Countryman. În încurcătura lăsată în urmă de ancheta Countryman, trebuia să fie cineva aruncat în cuşca leilor: prea multe întrebări rămăseseră fără răspuns. Prea puţine răspunsuri pentru prea multe întrebări, în orice caz: tema corupţiei din politică scoasă în evidenţă de Countryman a fost preluată de paralamentarii liberali David Steel şi Stephen Ross. În martie 1998 s-a discutat în Parlament accesibilitatea rezultatelor Countryman. Chiar şi James Page, rivalul de pe vremuri al lui John Anderson a luat poziţie, aparând la aceeaşi emisiune *World in Action* la care apă-

ruse şi Arthur Hambleton, deşi nu se făcuse vreo legătură între el şi ancheta iniţială. Printr-o ciudată răsturnare de situaţie, Granada Televison, realizatoarea emisiunii fusese obligată să plătească în 1985, 20.000 de lire sterline unui poliţist, pentru că fusese filmat în timp ce ieşea dintr-o secţie de poliţie, pe aceste imagini comentându-se din studio că poliţiştii de la Departamentul de Investigaţii iau mită de la infractori. Într-un sfârşit, operaţiunea Countryman a scos în evidenţă faptul că, în ciuda metodelor răspândite până la cel mai umil nivel, corupţia din poliţie este opera ofiţerilor de rang înalt, bine plătiţi, a Ofiţerului X, dispărut instantaneu. Fie că era unul singur, fie că sub denumirea de Ofiţerul X se ascundeau mai mulţi indivizi, acesta nu era doar superiorul lui Phillip Cuthbert, era şi cel care îl prevenise pe Page cu privire la „Oates" şi „Tearle", amândoi tot Ofiţeri X.

Câteva întrebări rămân totuşi: de ce Arthur Hambleton declară că operaţiunea Countryman nu a fost obstrucţionată şi apoi, doi ani mai târziu, apare la World of Action, pretinzând că a făcut declaraţia în cauză ştiind că este falsă? Sau, poliţia şi procurorul şef au forţat operaţiunea Countryman să se supună? Dacă „Oates" a plecat din poliţie, atunci „Tearle", poliţist de rang înalt din Brigada Regională era Ofiţerul X şi creierul jafurilor? Poliţiştii masoni au organizat o operaţiune de mare amploare? De fapt, toată ancheta a fost iniţiată de şeful brigăzilor speciale Don Neesham pentru a distrage atenţia de la ilegalităţile ce aveau loc în cadrul propriei divizii?

Rezultatele exacte sunt încă închise în fişierele Ministerului de Interne şi de undeva de sus de tot, Ofiţerul X, se uită la noi, cei de jos, fără să poată fi atins.

BIBLIOGRAFIE:

Paul Begg şi Keith Skinner, *The Scotland Yard Files: 150 Years of the CID 1842-1992*, London: Headline, 1992.

Stephen Knight, *The Brotherhood: The Secret World of the Freemasons*, London: Granada, 1984.

Sir David McNee, *McNee's Law*, London: Collins, 1983.

James Morton, Bent Coppers: *A Survey of Police Corruption*, London: Warner Books, 1993.

Martin Short, *Inside The Brotherhood: Further Secrets of the Freemasons*, London: HarperCollins, 1993.

NOTE:

[1] Citat din Sir David McNee, *McNee's Law*, London: Collins, 1983, p. 193.

[2] *Ibid.*, p. 194.

[3] Martin Short, Inside *The Brotherhood: Further Secrets of the Freemasons*, London: Harper Collins, 1993, p. 293.

[4] Vezi capitolul 9, *Operaţiunea Countryman* (pp. 86–96) în volumul lui Stephen Knight – *The Brotherhood: The Secret World of the Freemansons*, London: Granada, 1984.

[5] Citat din Martin Short, *Inside The Brotherhood: Further Secrets of the Freemasons*, op. cit., pp. 295–6.

[6] *Ibid.*, p. 297.

3. A cui lege?

O ISTORIE A DEPARTAMENTULUI DE POLIŢIE DIN LOS ANGELES (DPLA)

Chris Barber

Opinia publică a fost şocată când a văzut la televizor cum a fost bătut Rodney King de o gaşcă de poliţişti din Los Angeles. Când juriul i-a eliberat apoi pe oamenii legii responsabili de acest fapt, au început demonstraţiile pe străzile oraşului, provocând peste 50 de decese şi pagube în valoare de milioane de dolari. Recent cavalerii albaştri din Los Angeles au intrat, din nou, în centrul atenţiei, cu un alt episod din telenovela preferată.

Cele relatate mai sus sunt astfel doar o introducere la ceea ce urmează.

De când a fost înfiinţat şi până astăzi, Departamentul de Poliţie din Los Angeles a sancţionat rasişti fanatici, psihopaţi violenţi, ucigaşi de poliţişti, atingând o reputaţie în aplicarea legii, care ar fi putut deveni motiv de mândrie şi invidie pentru trupele SS ale lui Hitler.

LINŞAJUL: DPLA, 1850–1899[1]

La sfârşitul războiului dintre Mexic şi Statele Unite ale Americii, Mexicul a cedat teritorii importante Statelor Unite, printre ele şi California. Goana după aur a adus mii de oameni în „vest", în statul de pe coasta Pacificului, târgul Los Angeles fiind declarat oraş (al Îngerilor) în 1850, cu o populaţie de 1.610 locuitori.

În urma uciderii unuia dintre oficialii orașului, Dr. AW Hope a creat în 1853 jandarmeria – prima forță de ordine creată în Los Angeles. Uniforma jandarmilor se reducea la o panglică albă, dar ei au fost repede înlocuiți de Gărzile din Los Angeles.

Încă de la început, legea a fost lăsată, din nefericire, în Los Angeles în seama mulțimilor dezlănțuite. În 1854, primarul orașului, Stephen C. Foster a condus o astfel de forță oarbă, care s-a năpustit și a linșat un cetățean aflat într-o închisoare improvizată.

În lipsa unei închisori, condamnații erau puși în lanțuri într-o curte. Construirea unei închisori era considerată mai puțin importantă decât instaurarea rasismului, legiferat și de Curtea Supremă în 1850:

> *Nici un negru, mulatru sau indian nu are dreptul să aducă dovezi în favoarea sau împotriva unui alb. Toți cei care au cel puțin o optime de sânge negru vor fi considerați drept mulatri, iar cei cu 50% sânge indian vor fi considerați indieni.*

Uitaseră să includă asiaticii, dar au amendat textul legii, la scurt timp după ce a fost emis.

Los Angeles era un loc în care legile nu prea își făceau simțită prezența: oraș de frontieră cu Vestul Sălbatic, plin de cazinouri și cârciumi. Când șeriful James Barton a fost ucis în 1857, suspecții au fost ridicați întâmplător, iar 11 dintre ei au fost spânzurați.

Până în 1869, populația orașului crescuse la 5.614 locuitori, iar numărul afacerilor derulate în oraș ajunsese la 258 (110 dintre ele erau cârciumi).

Încropeala păstrătorilor păcii, vigilenţi şi scandalagii de ocazie, a fost – în sfârşit – organizată sub forma unei secţii de poliţie profesioniste.

Oficialul William C. Warren a pus bazele unui sediu al poliţiei, angajând şase poliţişti – plătiţi din amenzi şi taxe. Oficialul se ocupa cu colectarea fondurilor şi primea 2,5 procente din suma adunată.

Vechile obiceiuri se schimbă însă greu, şi în ciuda reorganizării, străzile erau controlate, în continuare, de mulţimile agresive. Într-o singură zi în 1871, acestea, neîmpiedicate de oamenii legii, au linşat 19 emigranţi chinezi. În cele din urmă, opt suspecţi au fost arestaţi, pentru a fi spânzuraţi şi închişi în San Quentin. În mai puţin de doi ani au fost eliberaţi.

Din 1875 până în 1916, patrulele călare au fost mobilizate pe străzile oraşului, deşi oficialii erau încă incapabili să impună disciplina subordonaţilor săi, unul dintre ei fiind chiar împuşcat mortal de oamenii lui. Incidentul a provocat însă schimbări masive, în scopul instalării disciplinei. A fost înfiinţată prima comisie din poliţie, Jacob T. Gerkins fiind ales în 1876 să o conducă. O uniformă permanentă a fost impusă – haină albastră şi o şapcă de fetru. În plus, poliţiştii trebuiau să-şi plătească singuri, cu şase dolari, o insignă de argint.

Între 1876 şi 1889, 13 au fost poliţiştii care s-au perindat la conducerea poliţiei. Prima brigadă a poliţiei rutiere a ieşit pe străzi în 1881 sub conducerea lui George E. Gard, pentru a controla haosul produs de „cai, vagoane şi trăsuri". În 1886, Robert William Stewart şi Roy Green au fost primii americani de culoare care au intrat în poliţie, atunci numărul poliţiştilor reducându-se la 18.

ALERTĂ MAXIMĂ: DPLA 1900-1920[2]

John M. Glass a fost şeful poliţiei 11 ani, începând din 1889. El a mutat sediul central pe strada West 1, unde a rămas timp de 60 de ani. Glass a fost cel care a început să selecteze şi mai exigent noii veniţi.

La începutul secolului al XX-lea, populaţia Los Angeles-ului a crescut la 100.000 de locuitori, numărul poliţiştilor reducându-se la 70. Aceştia încercau să facă faţă infracţionalităţii şi haosului existente în trafic. Tot acum politicienii locali şi subalternii lor încep să se amestece şi să controleze poliţia (o intervenţie care a compromis DPLA încă de atunci): din biroul primarului până la consilieri, de dragul obţinerii cât mai multor voturi sau pentru afacerile legate de dezvoltarea oraşului. Poliţia le-a servit interesele.

Până în 1923, 16 şefi ai poliţiei au fost numiţi şi eliberaţi din funcţie, după cum se schimbau regimurile politice. Forţele de poliţie au ajuns să aibă 200 de angajaţi. În aceeaşi perioadă, oraşul a fost transformat, s-a modernizat foarte mult. Tot acum au loc şi foarte multe conflicte între sindicatele muncitoreşti din sectorul industrial şi îmbuibaţii lor patroni.

Ziarul Los Angeles Times era cel mai citit şi cel mai influent ziar din oraş. Aici au apărut frecvent campanii împotriva sindicatelor şi articole în apărarea spărgătorilor de grevă. În 1910, pe 1 octombrie chiar angajaţii ziarului au intrat şi ei într-o grevă prelungită. Clădirea Los Angeles Times a fost dinamitată. Câţiva activişti sindicali au fost arestaţi şi închişi.

Charles E. Sebastian a condus departamentul de poliţie din 1911 până în 1915, după care a devenit primul fost poliţist ales

primar (pentru lupta sa înverşunată de până atunci împotriva tuturor relelor). Clarence E. Snively i-a urmat în funcţia de şef al poliţiei. Acesta a declarat că fumatul este cauza unor „organisme slăbite" şi a unor „moravuri uşoare", făcându-se astfel principalul vinovat de delincvenţa juvenilă. El a pus bazele „Clinicii Anti-fumat" pentru a-i convinge pe tineri să nu mai fumeze. Un an mai târziu, Snively şi ideile sale s-au risipit în acelaşi fum (el fiind înlocuit din funcţie, alte opt persoane conducând departamentul până în 1923).

Când Statele Unite au intrat în Primul Război Mondial, DPLA a hotărât că trebuie să contribuie activ. Acest lucru viza, în special, încălcarea legilor federale, cum ar fi „omiterea înregistrării ca duşman german" şi „exprimări subversive". Revoluţiile comuniste care mocneau în Europa erau văzute drept ameninţarea cea mai puternică, aşa că poliţia a creat o brigadă de război care să contracareze activităţile subversive. Greviştii erau etichetaţi drept „roşii" şi deveneau frecvent subiectul unor anchete menite să-i intimideze. Ca o reacţie la creşterea numărului infracţiunilor violente comise noaptea pe străzi, s-au format în 1918 forţele speciale ale DPLA. Erau dotate cu câteva maşini rapide.

În orice caz, până în 1920 corupţia era deja foarte extinsă în rândul guvernanţilor locali şi în departamentul de poliţie.

DE SUS PÂNĂ JOS: DPLA 1920–1925[3]

Prohibiţia s-a instaurat în Los Angeles: traficanţii de alcool şi gangsterii dominau comunitatea de afaceri, protejaţi fiind de politicieni şi poliţişti corupţi. Oficialii de rang înalt ai oraşului

puteau trage sfori punând efectiv interesele de partid înaintea legii. Alcoolul, viciile şi jocurile de noroc au creat o piaţă neagră de dimensiuni uriaşe, patronată de gangsterii multimilionari care mituiau oficialităţile alese şi pe poliţiştii de rang înalt. În 15 luni, peste 100 de poliţişti din cei 1.200 au fost eliberaţi din funcţie din cauza comportamentului lor neadecvat.

Şefii pieţei negre au pus pe picioare, de faţadă, şi afaceri legale, folosind poliţiştii ca să spargă grevele sau să împrăştie protestatarii.

Până în 1922, populaţia Los Angeles-ului ajunsese la un milion de locuitori, oraşul având şi el 585 km^2. Şefii poliţiei erau numiţi de oficialii aleşi ai oraşului, dornici să se achite de favorurile şi donaţiile primite în timpul campaniei electorale din partea afaceriştilor locali. Oamenii de afaceri aveau propriile idei cu privire la activitatea poliţiei şi la felul în care legea ar trebui să le protejeze interesele, făceau astfel o mulţime de favoruri şefilor poliţiei, pentru ca aceştia „să închidă ochii", apoi în favoarea afacerile lor sau pentru a fi anunţaţi din timp despre următoarele operaţiuni ale poliţiei. Răsplătiţi şi protejaţi de „prietenii" de la primărie, poliţiştii rămâneau la putere atât cât nu făceau probleme, nu atrăgeau atenţia asupra lor sau măcar până la... următoarele alegeri. Banii curgeau în rândul poliţiştilor de toate gradele (grade din ce în ce mai mici), în locul unor „prime" neimpozabile, chiar şi pentru cele mai neînsemnate patrule de stradă. Aşa că înlocuirea din funcţie a şefului poliţiei avea urmări dramatice asupra întregului departament, la toate nivelurile. Protejarea anumitor interese de afaceri a devenit o acţiune strâns legată de exercitarea forţei poliţieneşti asupra întregii comunităţi.

În 1921, DPLA l-a arestat pe Upton Sinclair pentru că citise în public Declarația de Independență a Statelor Unite.

La începutul anilor '20 numai unul dintre mulți șefi ai poliției a încercat să pună capăt dezastrului. August Vollmer, fost șef al poliției din Berkeley, California a acceptat postul în Los Angeles numai pentru un an, numirea lui fiind criticată de șefii lumii interlope, care sperau în proteste masive și scandaluri de presă. Vollmer a refăcut departamentul, îmbunătățind standardele profesionale și condițiile de lucru și înființând o divizie de anchetă.

Deși astăzi pare un clișeu privit cu ironie și dispreț, Vollmer a fost primul care a declarat că: „Nu există dăruire mai mare ca în meseria de polițist. Mai bine polițist, decât președinte". Vollmer a pornit acțiunile „Diviziei de stopare a criminalității" (actuala divizie metropolitană), începând cu 300 de polițiști și împărțind eficient resursele disponibile în zonele cu cele mai înalte rate de infracționalitate. A fost anul cu schimbări majore și permanente în cadrul DPLA, până când politica și corupția s-au infiltrat din nou.

LEGEA ARMEI: DPLA, 1926–1949[4]

După distrugerea Europei în Primul Război Mondial, Hollywood-ul, o suburbie a Los Angeles-ului a devenit cea mai mare fabrică de producții cinematografice din lume. Muncitori de pe tot teritoriul Statelor Unite și imigranți mexicani au început să vină valuri-valuri de-a lungul anilor '20-'30, seduși de industria filmului sau încercând să scape de recesiune. Au fost treziți repede din vis, fiind obligați să stea în niște magherniță,

în ghetouri urbane supraaglomerate, fără slujbe sau prost plătiţi, muncind mult mai mult decât ar fi permis legea, luptând să supravieţuiască, mulţi dintre ei fiind nevoiţi să recurgă şi la acţiuni în afara legii. James E. Davis l-a înlocuit pe Vollmer la cârma poliţiei în 1926. Având la dispoziţie 50 de poliţişti el a înfiinţat „Brigada armelor". Davis declara: „ Vreau să se termine cu armele pe străzile din Los Angeles. Pe infractorii periculoşi îi vreau morţi, nu vii şi voi pedepsi şi poliţiştii care manifestă vreun pic de milă pentru ei".

Sub conducerea lui Davis, poliţiştii din DPLA au fost pregătiţi intens ca trăgători de elită şi experţi în arme de foc. El a implementat şi o strategie de prindere a infractorilor greu de găsit şi a scos în evidenţă importanţa analizei statistice în determinarea tendinţelor infracţionale. Davis a concediat 240 de poliţişti pentru „comportament neadecvat".

Roy E. Steckel a avut un început foarte bun ca şef al poliţiei în 1931, când a pus bazele unei patrule aeriene formată dintr-o escadrilă de zece poliţişti. Cetăţenii îşi pierduseră însă complet încrederea în forţele poliţieneşti. Primarul John C. Porter (1929–1933) a încercat să restabilească încrederea publicului angajând foşti poliţişti ca detectivi particulari, care să-i spioneze pe funcţionarii administraţiei locale şi pe cei ai departamentului de poliţie, dar mai ales pentru ca să cerceteze oficialii corupţi. Aceştia erau cunoscuţi în mod peiorativ drept „super spionii". S-a renunţat la ei după trei ani.

Steckel a avut mai mult succes, introducând „în oraş, cel mai modern sistem radio din lume". Se întâmpla în 1931. Cu opt centrale operaţionale permanente şi un transmiţător în Parcul Elysian, apelurile de urgenţă ale cetăţenilor erau trimise direct

poliţiştilor, organizaţi în 44 de patrule dotate cu maşini. S-a reuşit trimiterea răspunsului într-un interval de trei minute, oriunde în oraş.

În 1933, Davis a revenit la funcţia de şef al poliţiei. De această dată a trebuit să se ocupe de paranoia anti-comunistă, fiind obligat să formeze astfel „Brigada roşie" pentru a „investiga şi ţine sub control acţiunile extremiste, grevele şi manifestările violente". Sprijinit în totalitate de administraţia locală şi de mediul de afaceri, brigada a hărţuit şi a intimidat toţi cetăţenii pe care îi bănuia de acţiuni subversive. Un comisar de poliţie s-a lăudat chiar: „cu cât îi bate poliţia mai mult şi le distruge sediile, cu atât mai bine. Comuniştii nu au nici un drept constituţional şi nu o să ţin seamă de cei care îi apără".

Paranoia declanşată de creşterea numărului de imigranţi ilegali a stârnit alt val de panică, luată în serios de DPLA. A fost creată o patrulă de graniţă formată din 126 de poliţişti, pentru a pune în aplicare o nouă lege, care interzicea accesul pe teritoriul statului celor ce nu se puteau întreţine singuri. Poliţia supraveghea toate mişcările bărcilor din port, patrulând permanent.

Când Frank L. Shaw a câştigat un mandat de primar, l-a numit pe fratele său Joe în funcţia de şef al departamentului de poliţie şi pompieri. Neîncrederea publicului în forţele de ordine a crescut astfel din nou, până când Shaw a plecat şi el, în 1938.

Primarul Bowron a fost cel care a deschis în sfârşit o operaţiune masivă de curăţire, forţând zeci de oficiali corupţi să se retragă la pensie înainte de termen. Ulterior, 45 de poliţişti de rang înalt au „demisionat" imediat, din cauza faptului că nu îşi puteau îndrepta „obiceiurile dubioase". În 1939, Arthur C. Hohmann a fost numit şef al poliţiei şi însărcinat să modernizeze organizarea tuturor departamentelor.

Din cauza războiului, forţele DPLA s-au diminuat considerabil la începutul anilor '40, în timp ce patrulele erau trimise să păzească portul şi să semnaleze prezenţa submarinelor inamice. În 1943, poliţia nu a reuşit să stopeze manifestaţiile tinerilor americani de origine mexicană, care au durat astfel patru zile. Războiul dintre bandele rivale a început când grupuri de marinari americani rasişti au atacat comunitatea mexicano-americană din estul oraşului. Conflictul s-a soldat cu sute de răniţi grav.

ŞERIFUL PARKER: DPLA 1950–1966

Cel mai apreciat şef al DPLA a fost William H. Parker. El a preluat controlul în 1950 şi şi-a păstrat poziţia timp de 16 ani. Sediul administrativ al departamentului, situat în partea de nord a oraşului, este numit Centrul Parker, în onoarea lui. Era maniac în respectarea regulilor, nu tolera corupţia în rândul forţelor pe care le conducea, impunând o disciplină strictă în rândul subordonaţilor şi a organizării informaţiilor. Tot el a făcut din poliţie un organism mult mai transparent în relaţiile cu opinia publică.

Parker a reuşit să modernizeze şi să cureţe departamentul mult mai bine decât oricare dintre predecesorii săi. Deşi reacţionar şi intolerant, era venerat de subalterni şi popular în rândul opiniei publice. Oricum, cetăţenii de culoare, cei care manifestau tendinţe liberale sau cei care foloseau droguri, trebuiau să fie extrem de atenţi dacă intrau în atenţia poliţiei:

> *Încă din timpul legendarului şerif William Parker, la începutul anilor '50, DPLA a fost considerat de comunitatea negrilor din Los Angeles drept o armă de ocupaţie cu convingeri retrograde.*[5]

Manifestaţiile celor de culoare constituiau deja pentru poliţişti un precedent alarmant, dar sub conducerea lui Parker s-au întâmplat lucruri şi mai grave. Americani rasişti, purtând uniforme de militari ai Statelor Unite au comis atacuri violente asupra ghetourilor comunităţii mexicano-americane din oraş. Membrii comunităţii nu au primit nici un fel de scuze din partea oficialităţilor şi nu s-a luat nici o măsură disciplinară împotriva personalului militar. Deşi, oficial au fost criticate aceste acţiuni ale supermaciştilor albi (amintind decăderile din drepturi ale evreilor sub guvernarea partidului Nazist german şi acţiunile forţelor naţionaliste SS din timpul pogromului). Până în 1950, Los Angeles-ul a ajuns să găzduiască comunităţi foarte mari de negri şi mexicani. Ei locuiau în ghetouri extrem de mizere şi supraaglomerate, cele mai proaste condiţii de trai din oraş. Exista deja o serioasă tradiţie rasistă în DPLA, care se manifesta în acţiuni izolate, fără acordul oficialităţilor. Lucrurile s-au schimbat sub conducerea lui Parker, ale cărui tirade sincere împotriva negrilor şi în favoarea acţiunilor de auto-apărare ale poliţie, în ghetouri a dus la instituţionalizarea rasismului:

> *Bandele de negri au trebuit să se confrunte în anii '50 şi cu rasismul agresiv (uneori mortal) al şefului DPLA – Parker... Forţele de poliţie care acţionau în ghetou au devenit, în acelaşi timp, mai puţin corupte dar mai militarizate şi violente. Sub conducerea celorlalţi şefi ai poliţiei, de exemplu, zgomotosul Bulevard Central, scena unor conflicte interrasiale şi-a plătit tributul. Sub conducerea lui Parker – un cruciat puritan împotriva „combinaţiilor rasiale" – cluburile de noapte şi barurile au fost verificate şi închise.* [6]

John Dolphin deţinea o afacere profitabilă cu discuri R&B în centrul comunităţii negrilor din oraş. În 1954, el a condus un protest la care au participat 150 de întreprinzători negri, protestând împotriva „campaniei de intimidare şi teroare“ [7], organizată de divizia Newton din DPLA, pentru a submina afacerile interrasiale. Dolphin a pretins că poliţiştii au blocat magazine, avertizând clienţii „că era prea periculos să circule prin cartierul negrilor“.

Rasist, Parker îşi pregătea oamenii din teritoriu să se aştepte la ce e mai rău şi să considere orice lucru necunoscut o ameninţare. „Comuniştii încurajează comerţul cu heroină şi marijuana pentru că, consumul de droguri grăbeşte degenerarea morală a Americii“ [8], a pretins Parker. Îşi folosea prietenii din presă (în mod special pe cei de la *Herald Express*) pentru a cere închiderea graniţei cu Mexicul, sprijinind tacit o campanie pentru executarea traficanţilor de droguri. Onestitatea nu era una dintre virtuţile sale. Falsifica statisticile privitoare la infracţionalitate, împotrivindu-se astfel unei campanii de construire de locuinţe subvenţionate de către consiliul local, creând impresia că locuinţele cu chirii ieftine sunt imaginea „vieţii ca-n junglă“ [9] şi în acelaşi timp, adăposturi pentru infractori. Discursul populist pe care îl practica l-a ajutat să-şi consolideze poziţia de putere.

Mai mult chiar, Parker a depus mărturie, în 1960, în faţa Comisiei Statelor Unite pentru Drepturi Civile, că „forţele sale albastre“ (DPLA) erau singura „minoritate“ [10] în discuţie, singurii care apărau valorile comunităţii americane, în faţa şuvoiului de infracţionalităţi care au loc în ghetourile negrilor (manipulând panica publicului în aşa fel încât Primăria să nu impună reducerea bugetului departamentului de poliţie). Programele de re-

abilitare socială erau de asemenea vizate de Parker, negrii şi mexicanii fiind consideraţi, de la început, infractori „periculoşi", incapabili să se schimbe, sortiţi astfel să trăiască în închisori de stat.

APEL CĂTRE TOATE UNITĂŢILE!

Una dintre victimele de culoare ale DPLA, condus de Parker a fost George Jackson, care povesteşte cât de brutal a fost arestat de poliţişti în volumul *Soledad Brother*, volum care adună scrisorile sale din închisoare:

> *Aveam 15 ani, şi eram perfect dezvoltat (nu am mai crescut nici un centimetru de atunci). Un poliţist a tras asupra mea de şase ori, eu având mâinile sus, în aer, în semn că nu eram gata să ripostez. După al doilea foc, când am fost deja sigur că încerca să mă omoare, l-am atacat şi eu. Avea arma neîncărcată şi nu mă nimerise decât de două ori până să mă apropii de el - «Luaţi-l de aici, pe negrul ăsta sălbatic...»*
>
> *Cum nu dădeau doi bani pe un negru, al treilea incident s-a produs înainte de a fi dus la spital. Asistenţa medicală mi-a fost oferită ca o recompensă pentru cooperare. La început nu şi-au dat seama că sunt rănit, dar imediat ce au văzut sângele curgându-mi din mânecă, au început întrebările. Aveam un glonţ în antebraţ, iar altul în picior. Am fost lăsat să sângerez două ore...* [11]

Ca reacţie la creşterea rapidă a grupurilor formate de negrii musulmani cu convingeri radicale, Parker şi-a îndreptat atenţia de la găştile de cartier la militanţii de culoare – deveniţi acum cea

mai mare ameninţare. În 1962, poliţiştii DPLA au atacat o moschee în zona de sud a oraşului. Un musulman a fost omorât de către poliţişti, iar alţi şase au fost răniţi.

Un eveniment major a avut loc în 1965 – Rebeliunea Watts. Găştile de cartier formate din puşti de culoare îşi protejau copiii de atacurile rasiste ale albilor, încă de la sfârşitul anilor '40. Găştile negrilor îşi marcaseră teritoriile, în jurul şcolilor din zonă. (În acelaşi fel, găştile mexicanilor au pus şi ele stăpânire pe teritoriile din jurul zonei în care locuiau). Printre găştile celebre din ghetoul negrilor se aflau „Oamenii de afaceri" şi „Gladiatorii". În anii '50, totul era deja împărţit în rândul comunităţii de culoare. Până la începutul anilor '60, scandalurile între găştile de negri erau ceva obişnuit, cu atât mai mult cu cât ghetourile deveneau din ce în ce mai supra-aglomerate şi mai dărăpănate. La fel s-a amplificat şi fenomenul plăţilor diferenţiale pentru muncitorii de culoare, numărul şomerilor proveniţi din rândul negrilor crescând şi el considerabil. Între timp, poliţiştii DPLA întreprindeau acţiuni violente asupra ghetourilor, alimentând tensiunile.

Ceva trebuia să se întâmple. În cele din urmă, găştile de negri care până atunci se luptau între ele, şi-au uitat repede propriile conflicte şi s-au coalizat împotriva poliţiei. O mulţime de aproximativ 75.000 de oameni au ieşit pe străzi pentru a scoate DPLA din ghetou. Chiar şi cu întăriri din partea Gărzii Naţionale, poliţia nu a putut face faţă violenţei mulţimii şi a fost obligată să se retragă.

Furiosul şef Parker s-a dezlănţuit. Unul dintre cei mai înfocaţi suporteri ai lui Parker era cardinalul McIntyre, un fervent conservator catolic, rasist, anti-comunist şi anti-liberal. Când unele ziare au insinuat că poliţia provocase rebeliunea, cardi-

nalul (unul dintre cei mai puternici şi mai influenţi membri ai clerului din Los Angeles) a vorbit în public în favoarea metodelor poliţieneşti folosite de Parker, descriindu-i pe rebeli drept „inumani, aproape nişte bestii". Declaraţiile sale i-au supărat pe unii dintre ceilalţi parohi, cu comunităţi foarte mari de negri în teritoriu, lucru care a determinat o ruptură violentă în cadrul Bisericii Catolice din oraş.

Un an mai târziu, Parker a suferit un atac de cord care i-a fost fatal (1966).

CONDUCERI INTERIMARE: DPLA 1967–1978

Adjunctul Thad F. Brown şi-a asumat interimatul, până la numirea lui Thomas Reddin, în 1967. Departamnetul s-a aflat din nou pe prima pagină, în acel an, poliţiştii atacând o demonstraţie paşnică împotriva războiului din Vietman, atac soldat cu mulţi răniţi. Pentru că nevoia poliţiei de a controla adunările din jurul Parcului Elysian creştea considerabil, au fost interzise chiar şi picnicurile în familie. Reddin s-a pensionat la puţin timp, fiind înlocuit de Roger E. Murdock, care la rândul lui a fost schimbat de Edward M. Davis.

Ed Davis şi-a îndreptat atenţia asupra relaţiilor comunitare, formând primele programe de supraveghere a cartierului şi de patrule cu câini. Din 1974, a început programul „Cumpără la şcoală", cu poliţişti sub acoperire care frecventau liceele, pozând în elevi doritori să cumpere droguri, pentru a prinde potenţialii traficanţi. În 1975, odată cu creşterea numărului membrilor comunităţii asiatice din oraş, Davis a diversificat şi forţele de poliţie care se ocupau în teritoriu de această comunitate. În plus,

a descentralizat operaţiunile. În încercarea de a contracara tendinţele infracţionale, poliţia şi-a schimbat tactica la începutul anilor '70 – implicându-se mai mult în acţiuni de spionaj şi de prindere în flagrant a infractorilor.

După rebeliunea Watts, găştile din ghetou s-au solidarizat şi au început mişcarea de eliberare. Tot acum se formează, datorită viziunilor radicale ale tinerilor de culoare, Partidul Panterelor Negre (Black Panther Party) – format în mare parte din membrii foştilor găşti. Panterele vedeau în DPLA un duşman şi s-au pregătit de război, plănuind acţiuni cu puternic caracter militant. Au început să se potolească şi în privinţa activităţilor ilegale, pentru a sprijini astfel încercarea organizaţiilor celor de culoare şi a Tribunalului Poporului să dea în judecată DPLA pentru uciderea lui Gregory Clark. DPLA a răspuns acestor încercări colaborând cu FBI-ul şi începând o campanie secretă de supraveghere cu cele mai performante mijloace tehnologice.

Când, în 1969, liderii Panterelor – Carter şi Huggins au fost asasinaţi (la prima vedere de militanţii rivali, tot ce culoare), organizaţia a intrat într-un proces de dezorganizare. Deşi nu s-a dovedit niciodată, este destul de răspândită convingerea că DPLA sau chiar FBI-ul au fost implicaţi în moartea celor doi lideri. Ceea ce se ştie sigur este că divizia de investigaţii care se ocupa cu dezordinea publică din cadrul DPLA a colaborat cu forţele speciale, pentru o descindere la sediul central al Panterelor.

Declinul puterii deţinute de Pantere a coincis însă, la începutul anilor '70 cu reapariţia găştilor din LA, prima generaţie de GA (gangsteri adevăraţi, tot de culoare).

Davis s-a pensionat în 1978 [12], fiind înlocuit de adjunctul Robert F. Rock, până la numirea în acelaşi an a lui Daryl F. Gates.

MARELE GATES: 1978–1992

Protejat al lui Parker, publicist important şi susţinător puternic al acţiunilor în forţă, Gates a beneficiat atât de stima poliţiştilor, cât şi de simpatia publicului larg, în mare parte datorită statutului deja mitic pe care îl avusese Parker. Gates nu a pierdut timpul şi a început să lanseze subiecte de senzaţie, cerând invadarea Columbiei şi oferindu-i preşedintelui Jimmy Carter, trupe de elită pentru salvarea ostaticilor din Iran.

Între timp, un alt subiect atrăgea atenţia presei. Un fost poliţist, alb cu cinci ani în serviciu la sediul Fort Apache, de pe strada 77, cunoscut ca Misteriosul mascat:

> *A apărut deghizat la o serie de posturi locale de televiziune şi a povestit despre rasismul patologic şi despre cât de fericiţi erau cavalerii albaştri când foloseau armele din dotare asupra negrilor obişnuiţi. Gates a luat în derâdere nu numai aceste acuzaţii, dar i-a ridiculizat şi pe «liberalii» care plecau urechea la ele. La puţin timp după aceea, poliţia a ucis-o pe Eulia Love, o văduvă de culoare de 39 de ani, restantă la plata facturilor. Cum Gates apăra cele 12 găuri făcute cu o armă calibru 38 în corpul doamnei Love în faţa unei intimidate comisii... [Protestatarii] au cerut justiţiei să cerceteze abuzurile sistematice îndreptate împotriva non-albilor, printre care «mai mult de 300 de focuri de armă asupra cetăţenilor minoritari, numai în ultima decadă». Între timp, Comisia pentru Verificarea Abuzurilor din Poliţie (CVAP) a strâns zeci de mii de semnături în sprijinul creării unui organism civil care să verifice activitatea poliţiei.* [13]

În ciuda faptului că i se cerea demisia, Gates a supravieţuit dezastrului, fiind protejat de alianţa politică pe care o făcuse cu primarul Bradley:

> *Gates era încurajat să facă probleme comunităţii negrilor şi să scuze brutalitatea poliţiei, într-un mod dispreţuitor sau chiar absurd. În 1982, de exemplu, ca urmare a uciderii unor tineri negri aflaţi în custodia poliţiei, Gates a susţinut extraordinara teorie conform căreia, decesele surveniseră din cauza anatomiei speciale a victimelor, nu din cauza excesului de violenţă a poliţiştilor: «La unii negri când [carotida este eliberată] venele şi arterele nu se deschid la fel de repede ca la ceilalţi oameni»* [14]

Ca şef al poliţiei, de-a lungul mandatului preşedintelui Regan (fost congresman de Los Angeles), Gates a pus în aplicare amendamentul 13, privind reducerea bugetului şi a efectivelor departamentului. S-au dezvoltat astfel metodele de stopare a infracţionalităţii cu sprijinul comunităţii. Au fost introduse sisteme de radiocomunicaţie şi mijloace tehnologice de ultimă oră, în timp ce practicile de rutină au fost lăsate în seama personalului civil, tot mai numeros, sau în seama serviciilor asigurate de voluntari. În 1985 Los Angeles-ul avea 6.900 de poliţişti (New York-ul având 28.700 de poliţişti angajaţi).

În 1984, oraşul a găzduit cea de-a 23-a ediţie a Jocurilor Olimpice, motiv pentru Gates să se laude, din nou:

> *Nu există o altă olimpiadă, în istorie, la care forţele poliţieneşti să fi fost solicitate într-atât... A fost o sarcină de o importanţă copleşitoare... Şi am dus-o la bun sfârşit: Nici un singur act terorist nu a avut loc. Nici unul!* [15]

Dispunând de trupe de elită încă din 1972, Gates le-a folosit pentru operaţiuni din ce în ce mai importante. Tot el a pus în practică şi un program educaţional împotriva abuzului de droguri. Scopul programului era să dezvolte rezistenţa tinerilor în faţa drogurilor, plecându-se de la premisa că generaţiile mai în vârstă pierduseră deja bătălia. (Probabil că experimentatul şef al poliţiei şi-a bazat concluziile pe propria-i experienţă, deşi fiul său a fost cel care i-a compromis imaginea publică, când a fost arestat pentru ameninţarea cu arma a unui chimist, în încercarea de a face rost de droguri!)

La sfârşitul anilor '80, cocaina a lovit străzile, alimentând dramatic numărul infracţiunilor violente. Gates a declarat atunci că oraşul a fost asediat de o „plagă mortală", întreţinută de două epidemii infracţionale scăpate de sub control: traficul de droguri şi violenţa găştilor de pe stradă. Mai multe crime şi jafuri la bănci au fost relaţionate cu drogurile; 200 de derbedei şi 10 motociclişti fiind chiar puşi sub acuzare.

Ca de obicei, dărăpănatele ghetouri ale negrilor au fost cele care au suportat valul de furie provocat de ultimele crime şi de apariţia unei noi generaţii de delincvenţi de cartier. Panica i-a obligat pe purtătorii de cuvânt ai comunităţii negrilor să ceară protecţia poliţiei şi să suporte întărirea stării de asediu, pe timpul nopţii, în cartierele non-albilor. Gates a folosit imediat ocazia de a reveni la vechile critici care i se aduceau:

> *Cu un ochi la presă, el a lansat prima acţiune importantă împotriva delincvenţilor (DPLA întreprindea deja – în mod regulat – acţiuni de îndepărtare a cerşetorilor din centrul*

oraşului). Acest aşa numit program de reprimare a traficului intens făcut de găştile de delincvenţi viza «zonele drogurilor», unde erau trimişi câte 200-300 de poliţişti cu ordinul clar de a «opri şi interoga orice persoană care, fie din cauza vestimentaţiei, fie din cauza purtării anumitor semne distinctive era suspectă de a face parte din vreo gaşcă». În baza unui «motiv» foarte subţire – şireturi roşii şi saluturi speciale, forţele de ordine au justificat în februarie şi martie 1987 nouă acţiuni de curăţenie, ridicând 500 de maşini şi făcând aproape 15.000 de arestări.[16]

Hotărât să intre, din nou, în atenţia presei, Gates a ţinut un discurs auto-laudativ, pretinzând că DPLA a câştigat, în sudul oraşului, războiul împotriva infracţionalităţii. Câteva ore mai târziu două dintre cele mai periculoase găşti din LA au tras unele asupra altora, pe o stradă aglomerată dintr-o zonă selectă a oraşului, omorând, accidental, o tânără de 19 ani.

OROAREA HAMMER

Cum lucrurile au devenit publice, Gates a subliniat de nenumărate ori faptul că DPLA controla situaţia şi a lansat operaţiunea Hammer, care consta în mobilizarea tuturor angajaţilor departamentului (potrivit ziarului *Herald Examiner*, din 14 ianuarie 1990, un poliţist de rang înalt, aflat la pensie susţinea ideea conform căreia Hammer a fost „o înţelegere publicitară şi melodramatică pusă la cale de ambele părţi").

Operaţiunea a debutat foarte spectaculos, 1000 de poliţişti fiind trimişi în patrulare. Unităţi speciale erau pregătite să-i sprijine

în cazul unor conflicte puternice. Au fost trimişi să patruleze pe o suprafaţă de 16 km^2, în sudul oraşului şi au făcut 1453 de arestări – în principal, în rândul puştilor de culoare, ridicaţi pentru infracţiuni minore. Mulţi dintre ei nici nu au fost puşi sub acuzare, dar au fost percheziţionaţi şi anchetaţi, luându-li-se şi toate datele pentru baza de date supercomputerizată a departamentului, pentru utilizări ulterioare.

În stradă, marea majoritate a cetăţenilor de culoare nu coopera absolut deloc cu poliţia, care le încălca cele mai elementare drepturi, în ciuda faptului că reprezentanţii comunităţii lor îl sprijineau pe Gates. Un oficial al DPLA declara: „Oamenii din cartier, în loc să fie de partea noastră, vin cu tot felul de acuzaţii.“ [17] Cetăţenii de culoare au susţinut că poliţia, prin raidurile Hammer nu a făcut decât să amplifice conflictele dintre bandele rivale distrugând însemnele graffiti în aşa fel încât să pară că banda rivală le-a distrus, sau ridicând suspecţi dintr-o gaşcă şi dându-le drumul pe teritoriul inamicilor. În această perioadă, s-a înregistrat un număr record de plângeri oficiale împotriva poliţiei.

În 1986, Gates a denigrat public serviciile comunitare care încercau să controleze găştile de cartier şi care le propuseseră un armistiţiu. Numărul mic de infracţiuni înregistrate pe stradă şi reformele sociale nu duceau la o creştere a bugetului DPLA şi nu îi consolidau nici lui Gates poziţia de putere.

Pe 5 aprilie 1988, poliţiştii au împuşcat mortal un adolescent neînarmat, în timp ce se ascundea terifiat după un palmier pe bulevardul Adams. Poliţia a pretins că suspectul, membru al uneia dintre găşti, i-a băgat mâinile în buzunar, obligându-i astfel

pe poliţişti să deschidă focul. Departamentul a declarat că Hammer percheziţionase, în 1988, 500 de cuiburi de infractori periculoşi. O altă victimă a fost un constructor-pensionar, în vârstă de 81 ani, doborât de o rafală de gloanţe, în timp ce (potrivit nepoatei sale) se afla deja cu „mâinile sus"; nu s-au găsit nici un fel de droguri în apartamentul său. DPLA a declarat atunci că pensionarii în vârstă erau plătiţi de către dealeri pentru a permite folosirea propriilor apartamente drept magazine pentru vânzarea drogurilor. Cazul a atras atenţia presei, dar nu s-au luat măsuri disciplinare împotriva poliţiştilor implicaţi.

Filiala din sudul Californiei a Uniunii Drepturilor Civile ale Americanilor (UDCA), care se aflase în mod regulat, de-a lungul anilor, sub supravegherea DPLA a lansat o campanie împotriva operaţiunii Hammer. Cum nu a reuşit să atragă foarte mult atenţia, a fost abandonată repede în favoarea altor probleme. Un grup de jurişti preocupaţi de activitatea poliţiei a strâns atunci declaraţii de la victimele hărţuite de Hammer pentru a instrumenta un caz împotriva oamenilor legii. Când un important activist pentru drepturile civile le-a criticat afiliaţiile politice, ei au abandonat cazul.

Chiar şi Gates a recunoscut că lucrurile „au scăpat de sub control" [18] când divizia de pe strada 88 (intrată deja în colimator, din cauza plângerilor înaintate de poliţiştii negri, cu privire la rasismul existent în cadrul diviziei) a percheziţionat, în august, apartamentele de pe strada Dalton, nr. 3900. Poliţiştii au intrat în apartamente fluturând mandate de percheziţie, înarmaţi cu baroase şi arme de foc. Ceea ce a urmat a fost (cum au declarat ulterior locatarii) „o urgie violentă", poliţiştii pictând pereţii cu

„regulile DPLA", în timp ce-i loveau şi îmbrânceau pe locatari. Mobilele şi pereţii au fost distruşi, scările dezmembrate, maşinile de spălat dezafectate... înălbitorii aruncaţi peste haine... (Crucea Roşie a fost atât de impresionată de distrugerile făcute de poliţişti, încât a oferit ajutor de urgenţă şi adăpost locatarilor). 32 de oameni au fost ridicaţi în timpul acţiunii şi duşi la secţie. Acolo au fost loviţi din nou, agresaţi – chiar puşi să mărşăluiască şi să ţină ritmul fluierând. În cele din urmă, doar doi puşti au fost acuzaţi de deţinerea unor mici cantităţi de droguri. Nici unul dintre ei nu locuia în blocul devastat şi nici unul dintre infractorii căutaţi sau vreo armă nu au fost găsite. O anchetă internă asupra acestei acţiuni, nu a putut fi evitată. FBI-ul aducea acuzaţii conform cărora drepturile civililor fuseseră încălcate. Zeci de declaraţii ale martorilor au fost verificate, iar poliţia nu a putut să motiveze pe deplin acţiunea.

DPLA a luat măsuri disciplinare şi a pus sub acuzare 38 de poliţişti (printre care şi căpitanul Thomas Elfmont care le-a ordonat oamenilor săi să „facă de nelocuit" [19] apartamentele percheziţionate).

Timp de câteva luni, operaţiunea Hammer continuând să existe, Gates nu a mai atras atenţia publicului asupra activităţii poliţiei. Oricum, nu s-a putut „da la fund" pentru mult timp, fiind readus în centrul atenţiei de un alt caz de brutalitate, caz în care a apărut şi ca martor. Familia Larez – o familie originară din America Latină – a depus plângere împotriva raidurilor extrem de violente ale poliţiei. Gates le-a spus reporterilor că „domnul Larez a avut noroc că nu s-a ales decât cu nasul spart." [20]

Remarca lui i-a înfuriat într-atât pe judecători, încât au stabilit pagubele băneşti datorate victimelor la suma de 200.000

de dolari şi i-au cerut lui Gates să plătească chiar el despăgubirile (o cerere fără precedent). După ce s-au liniştit lucrurile, Primăria a fost cea care a plătit, la cererea primarului Bradley, atât despăgubirile, cât şi trei milioane de dolari pentru dezastrul de pe strada Dalton.

Lucrurile şi-au urmat însă cursul şi, în aprilie 1989, la un raid efectuat în centrul oraşului şi-a făcut apariţia la „bis" o distribuţie de zile mari: soţia fostului preşedinte – Nancy Reagan, însoţită de însuşi Gates. După ce forţele speciale confiscaseră toate armele şi aşezaseră locatarii pe burtă, pe podea, cele două celebrităţi au făcut un tur al maghernitei, Nancy impresionând presa adunată la faţa locului cu vesta ei anti-glonţ.

Până în 1990 rezultatele operaţiunii Hammer, deşi nesemnificative, au început să fie analizate. Majoritatea cazurilor constau în încălcarea regulilor de circulaţie, reţinerea beţivilor şi a adolescenţilor găsiţi noaptea pe străzi (de la lăsarea întunericului la răsăritul soarelui, în zonele locuite de negri era interzisă circulaţia pe străzi a adolescenţilor – interdicţia era impusă ca parte a operaţiunii). 50.000 de suspecţi au fost chestionaţi de poliţie, numărul total al tinerilor din LA ridicându-se la doar 100.000 de persoane!). Nouă din zece suspecţi au fost eliberaţi fără nici un fel de acuzare. (A existat un singur „beneficiu", în urma acestei operaţiuni – situaţia financiară a departamentului s-a schimbat: bugetul depăşea acum 419.500.000 de dolari, pentru 7.200 de poliţişti şi 2.500 de angajaţi civili[21]).

Reacţia şefului poliţiei a fost una extrem de surprinzătoare, deşi previzibilă: el a propus mărirea numărului şi chiar permanentizarea raziilor în „zonele aflate sub influenţa drogurilor".

Mai mult chiar, Gates a spus că infractorii ar trebui închişi în tabere înconjurate de mine anti-personal (dar trebuiau prinşi, înainte!)

REGELE POLIŢIŞTILOR

Cu cât se apropia momentul pensionării lui Gates, cu atât mai repede avea să explodeze şi butoiul cu pulbere pe care îl crease, iar în 1991, chiar a explodat:

> *Au început demonstraţiile provocate de verdictul ridicol, de sorginte rasială, conform căruia, patru poliţişti albi nu au fost găsiţi vinovaţi că l-au bătut pe Rodney King în LA – incident înregistrat pe o casetă video... Agresivitatea poliţiei ieşea, în sfârşit, la suprafaţă... Cvartetul «celor mai buni din LA» care l-au îmbrâncit, lovit, agresat pe negrul fără apărare de 25 de ani – de 56 de ori, în 81 de secunde, în timp ce o mulţime de alţi poliţişti stăteau şi se uitau – a demonstrat Americii albe ceea ce America neagră ştia dintotdeauna: că agresivitatea poliţiei este foarte prezentă în teritoriu.* [22]

Willie L. Williams a preluat comanda departamentului (al 50-lea comandant al DPLA), în 1992, într-un moment în care avuseseră loc mai mult de 50 de omoruri, iar nori negri de fum mai ieşeau încă din ghetourile incendiate. Williams a primit, la cererea comisiei Christopher (bazată pe dezastrul cazului Rodney King), o sumă de 607.000 de dolari din partea departamentului de justiţie, ca să restructureze DPLA. Banii s-au cheltuit pentru dotarea unor secţii noi, pentru maşini şi alte echipamente, precum şi pentru finanţarea unui nou program de antrenament pentru poliţişti.

INDISCIPLINAŢII DIN DPLA [23]

În octombrie 1996, poliţiştii Rafael Perez şi Nino Durden l-au împuşcat de patru ori în gât şi piept pe Javier Francisco Ovando, în timpul unei operaţiuni secrete de supraveghere şi monitorizare a dealerilor de droguri. O lună mai târziu, au început audierile într-un tribunal din Los Angeles. Durden şi Perez au pretins că Ovando a tras asupra lor cu un pistol semi-automat Tec-22. Ovando (originar din Honduras) a fost adus în sala de judecată într-un scaun cu rotile, într-o stare destul de gravă, paralizat de la brâu în jos, din cauza incidentului, abia putând să vorbească. A fost însoţit de avocatul său, Tamar Toister.

Ovando nu vorbea limba engleză, aşa că a avut nevoie de un interpret. Şi-a susţinut însă nevinovăţia, pretinzând că poliţiştii au încercat să-l omoare. Curtea de judecată a fost informată, de asemenea, că tânărul de 19 ani avea tatuat pe gât numărul 18, ca semn distinctiv al apartenenţei sale la gaşca de infractori de pe strada 18, cunoscută pentru violenţa crimelor săvârşite şi pentru traficul cu droguri. Juriul nu avea cum să-l creadă pe Ovando (deşi nu avea cazier), în faţa unor poliţişti de primă mână. El fusese împuşcat într-o încăpere întunecată, mizeră, aflată la etajul unei clădiri dintr-o zonă cunoscută pentru afacerile cu droguri încheiate aici. Durden şi Perez folosiseră încăperea pentru a supraveghea în secret ce se întâmpla pe stradă şi au pretins că au fost surprinşi de un bărbat înarmat, care a intrat în încăpere, direct în spatele lor. Perez a declarat că ei s-au întors extrem de repede, trăgând primii, Ovando s-a prăbuşit la podea într-o baltă de sânge. Întăririle care au sosit mai târziu, au fost uimite să constate că Ovando se mai afla încă în viaţă.

Bazându-se exclusiv pe mărturia lui Perez şi pe ipoteza procurorului conform căreia Ovando era un ucigaş de poliţişti, tânărul a primit 23 de ani de închisoare.

În aparenţă foarte clar, cazul avea să provoace însă cel mai mare scandal iscat vreodată în DPLA – practicile a 70 de poliţişti au fost anchetate (20 dintre ei au fost demişi), alţii au fost trimişi la închisoare, 100 de nevinovaţi au fost eliberaţi, iar DPLA a fost pus sub supravegherea guvernului federal.

Poliţiştii în cauză făceau parte din operaţiunea Crash, divizia specială Rampart. Situată între bulevardul Normandie, partea de vest spre centrul oraşului şi bulevardul Sunset, partea de sud, Rampart este zona cea mai aglomerată din vestul SUA şi vârful criminalităţii şi al traficului de droguri, în LA; 11 km^2 de blocuri şi clădiri dărăpănate, în care supravieţuiesc cei mai mulţi emigranţi ilegali. De la începutul anilor '80, aproximativ 60 de găşti au controlat zona, devenită astfel ţinta principală a operaţiunilor Crash şi Hammer.

Poliţistul Rafael Perez era născut în Puerto Rico, în 1967. A emigrat în Statele Unite încă de când era doar un copil, stabilindu-se cu mama sa la Philadelphia. Avocatul lui a declarat că Perez îşi dorise să devină poliţist încă din copilărie, când ştia toate colţurile în care se vindeau droguri şi visa să-i aresteze pe vânzători.

În 1985, Perez a terminat liceul şi s-a înrolat în marină. În 1989 a intrat în DPLA. După o scurtă perioadă în care a patrulat pe străzi, a fost mutat la narcotice şi transferat în 1995 în cadrul operaţiunii Crash. Pentru că vorbea fluent spaniola, era de mare ajutor poliţiei (mulţi locuitori ai zonei Rampart neştiind limba

engleză). S-a făcut repede cunoscut drept unul dintre cei mai nemiloşi inamici ai infractorilor.

În ciuda criticilor, operaţiunea Crash a supravieţuit perioadei de după plecarea lui Gates:

> *Poliţiştii lucrau în locuri foarte periculoase şi era de aşteptat să răspundă violenţei cu violenţă. Numărul celor implicaţi în operaţiune a variat de la 12 în timpul iernii, la 20 vara, când activitatea infracţională atingea valori maxime. Formau deja un grup foarte unit. Poliţiştii care împuşcau infractori primeau diverse distincţii. Membrii operaţiunii Rampart purtau insigne şi alte semne distinctive, printre cele mai cunoscute fiind un craniu cu o pălărie de cowboy sau doi aşi şi doi optari, combinaţia avută la pocker de banditul Bill Hickock în momentul în care a fost împuşcat mortal. «Rampart era teritoriul unor poliţişti-cowboy» cum spunea David Smith, un căpitan din DPLA, care s-a confruntat cu ei de mai multe ori...*
>
> *Căpitanul Smith a mai adăugat că atunci când a răspuns unui apel venit din partea unui rezident din Rampart, care fusese agresat de poliţişti i s-a spus să-şi vadă de treaba lui.* [24]

Din cauza aglomeraţiei de la secţie, operaţiunea Rampart s-a mutat, în 1995, într-un sediu separat aflat la trei kilometri distanţă de sediul iniţial. Aici funcţiona după propriile legi, poliţiştii nefiind controlaţi de nimeni. Astfel, şi-au schimbat chiar numărul de apel de la 999 (acelaşi pentru toate secţiile de poliţie ale DPLA), la 888 refuzând procedura standard. Au devenit şi mai

independenţi, atunci când au refuzat să poarte uniforma obişnuită de poliţist, în favoarea unei vestimentaţii obişnuite de stradă.

Pe scurt, operaţiunea Rampart a devenit noua gaşcă din cartier, pregătită să le înlăture pe celelalte. Spre deosebire de vecinii-rivali, poliţiştii erau deasupra legii, loiali doar cu ei înşişi şi cu regulile lor. Perez nu se lăsa uşor impresionat, fiind apreciat printre colegi pentru acţiunile sale împotriva infractorilor.

Cu toate astea, a existat şi o a doua versiune a împuşcării lui Ovando, susţinută şi de prietena lui Valensuela, atunci însărcinată şi de prietenul său, Nene (ulterior dispărut). Potrivit acestei versiuni, Nene şi Ovando nu aveau unde locui şi atunci când i-au prins cei doi poliţişti, dormeau într-o clădire părăsită. Li s-au pus cătuşe şi au fost interogaţi cu violenţă despre un jaf care fusese comis, cu ceva timp în urmă. Apoi Nene a fost îmbrâncit împreună cu Valensuela pe scări. Între timp au început să se audă împuşcături de la etaj, iar ei au reuşit să fugă...

COCAINA[25]

Cu Ovando după gratii, viaţa în Rampart şi-a urmat cursul: găştile s-au masacrat în continuare, s-a murit din cauza supradozelor; toate având loc sub bocancul şi privirile atente ale forţelor DPLA. În noiembrie 1997, doi infractori înarmaţi au jefuit Banca Americană din sudul oraşului. Errolyn Romero, şefa serviciului cu clienţii a fost obligată să le dea 722.000 de dolari. Poliţiştii care o anchetau au descoperit că femeia comandase în acea dimineaţă, în numerar, sume suplimentare de bani. Sub presiunea anchetei, ea a cedat recunoscând că unul dintre infractori este prietenul ei, David Mack, fost poliţist în zona Rampart.

Mack era foarte bun prieten cu Perez, anchetatorii descoperind chiar că cei doi au fost împreună la Las Vegas, după comiterea jafului. Au fost reţinuţi amândoi, Perez fiind apoi eliberat, el susţinând că nu a ştiut nimic despre acţiunea de la bancă.

Lucraseră împreună foarte mulţi ani, Perez declarând că Mack i-a salvat viaţa o dată, împuşcând un traficant de droguri înarmat pe care îl căutau (potrivit altor surse traficantul ar fi fost neînarmat). Mack a primit 14 ani de închisoare, dar banii furaţi nu au fost niciodată recuperaţi. Poliţiştii au bănuit că Perez a condus maşina cu care infractorii au fugit de la locul faptei, dar nu au putut dovedi nimic.

Un alt incident a atras, în februarie 1998 atenţia asupra lui Perez. Forţele din Rampart au arestat un tânăr, posibil infractor şi l-au reţinut la sediul poliţiei. Poliţistul Brian Hewitt l-a bătut până când a început să verse sânge. După ce a fost eliberat, tânărul şi-a făcut un control medical şi i-a reclamat pe poliţişti. Hewitt şi încă un poliţist au fost demişi, un al treilea poliţist fiind sancţionat.

Câteva săptămâni mai târziu, unitatea responsabilă cu păstrarea probelor înaintate la proces a predat 2,724 kilograme de cocaină confiscate într-un raid recent, unuia dintre poliţiştii implicaţi în caz. Proba nu a fost returnată niciodată, fiind eliberată pe un nume fals. Numele poliţistului Rafael Parez a fost vehiculat atunci în legătură cu acest incident. Ulterior, s-a descoperit că Perez lua în mod regulat cantităţi de cocaină care nu mai erau returnate, uneori şi în legătură cu cazuri în care nu era implicat. S-a ordonat o anchetă internă completă şi strict secretă.

Având câţiva ani de activitate în DPLA, Perez nu era străin de birocraţia din poliţie. Dar probabil, că i se urcase la cap,

nefiind prins niciodată. După ce a fost urmărit câteva săptămâni, în care s-au strâns şi probe împotriva lui, Perez a fost prins în propria lui casă, înconjurată de o mulţime de maşini de poliţie cu girofarurile aprinse şi sirenele pornite. A fost încătuşat şi dus la secţie. Vecinii, şocaţi de cele întâmplate au declarat poliţiei că ei îl credeau un prosper afacerist în domeniul imobiliar. Poliţistul tocmai cheltuise din plin ca să-şi renoveze luxosul apartament (cu mult peste salariul său de bază de 58.000 de dolari). Acuzat de posesie şi vânzare de cocaină, jaf şi uz de fals, Perez a fost judecat în decembrie 1998. Juriul nu a putut stabili un verdict, voturile fiind de opt la patru în favoarea condamnării, aşa că s-a impus rejudecarea procesului.

Anchetatorii au strâns şi alte dovezi împotriva lui Perez: au descoperit zeci de depuneri secrete în contul său bancar, depuneri făcute cu ani şi ani de zile în urmă.

Perez era căsătorit şi avea o fiică. Soţia lui era angajat civil al DPLA. Detectivii care investigau cazul au jucat tare şi l-au ameninţat că o vor acuza pe soţia lui, dacă nu cooperează.

Proaspăt numitul şef al DPLA, Parks încerca să elimine corupţia din poliţie. În faţa ameninţării de a-şi implica şi soţia, amândoi putând fi condamnaţi la ani grei de închisoare, Perez şi-a chemat avocatul, pe Winston Kevin McKesson ca să negocieze o înţelegere cu procurorii. În cele din urmă, în septembrie 1999, s-a ajuns la o înţelegere. Perez va vorbi despre anii de corupţie din cadrul operaţiunii Rampart, în schimbul unei sentinţe de doar cinci ani într-o închisoare sigură, imunitate pentru alte posibile acuzaţii ulterioare şi imunitate completă pentru soţia lui.

Procurorul Garcetti a acceptat: poliţistul putea fi eliberat în mai puţin de doi ani de la data înţelegerii... Perez a mai adus

în discuţie şi cazul unui nevinovat care îndeplinea deja al treilea an, dintr-o pedeapsă de 23 de ani. Îl lăsa procurorul să putrezească în închisoare? Înţelegerea a fost acceptată. Aşa că Perez a început să vorbească, 50 de ore de interogatoriu intens, condus de detectivii DPLA.

Privind furturile de cocaină, Perez a declarat că a început traficul în 1997, după ce el şi Durden au arestat un infractor care avea asupra lui o anumită cantitate de cocaină. Suspectul mai avea asupra lui şi un pager pe care poliţiştii l-au păstrat (împreună cu cocaina). Folosind pagerul, Perez (dându-se drept traficant) a aranjat să vândă un sfert din cantitatea confiscată. Perez a declarat că intenţionau să aresteze clientul, dar Durden a sugerat: „Dă-l naibii. Hai să o vindem". Perez a fost de acord. Alte două afaceri au fost încheiate prin intermediul pagerului, poliţiştii primind în urma lor 10.000 de dolari. Era mult prea simplu, aşa că Perez a hotărât că nu trebuie ignorată nici rezerva aflată în custodia poliţiei. A recunoscut că a furat 3,6 Kg (deşi poliţia bănuia că a fost vorba de mult mai mult).

ACŢIUNILE ECHIPEI RAMPART [26]

„Ăştia cu respectă nici o regulă, aşa că nici noi nu trebuie să respectăm vreuna". Perez explică: „Când am înscenat un caz cuiva, am avut mustrări de conştiinţă? Niciodată. M-am simţit chiar bine. Mă bucuram că îl ridicam de pe stradă".

Practicile operaţiunii Rampart îi erau cunoscute şi sergentului Edward Ortiz, şeful lui Perez. „Ortiz avea ultimul cuvânt, în privinţa oricărei acţiuni". Înscenările făcute membrilor bandelor sub acuzaţii legate de droguri sau arme erau o practică

obişnuită. Un exemplu clar în acest sens este Rafael Zambrano, care participa la o petrecere între membrii bandei, petrecere la care şi-au făcut apariţia şi poliţiştii din zonă. Tuturor celor prezenţi li s-a ordonat să îngenuncheze, în timp ce Brian Hewitt se plimba pe lângă ei selectându-i după propriile-i toane şi spunându-le celorlalţi poliţişti pentru ce anume să-i pună sub acuzare pe fiecare.

Zambrano a fost acuzat că deţinea ilegal o armă. Deşi era neînarmat, a pledat vinovat pentru a primi o pedeapsă mai mică. A stat închis 16 luni.

Poliţiştii erau pregătiţi oricând pentru o înscenare rapidă, păstrând propriile provizii, arme confiscate la verificările de rutină efectuate pe stradă. Chiar ei şterseseră seriile de înregistrare de pe fiecare armă, astfel încât să li se piardă urma. Perez a explicat cât de utile erau armele pentru a înscena o poveste plauzibilă, în cazul în care împuşcau suspecţi neînarmaţi.

Un caz tipic este cel al lui Juan Saldana – un tânăr de 21 de ani, împuşcat de către poliţişti, în timpul unei urmăriri, în piept şi în spate. Când a fost percheziţionat s-a dovedit că nu era înarmat deci, înainte de a chema o ambulanţă, poliţiştii i-au plantat o armă (după ce şi-au şters bineînţeles, cu atenţie, propriile amprente de pe ea) şi s-au pus de acord asupra unei versiuni comune. În cazul lui Saldana ambulanţa a ajuns însă prea târziu, el decedând în drum spre spital. Imediat după decesul lui Saldana, poliţiştii s-au întâlnit la barul *Short Stop*. Întâlnirea era deja un adevărat ritual, având loc de fiecare dată când poliţiştii erau implicaţi în incidente cu arme de foc (incidente care aveau loc din ce în ce mai des, numărul lor crescând de la trei, în 1995 la 12, un an mai târziu).

Acelaşi lucru s-a întâmplat şi când a fost împuşcat Ovando, caz despre care Perez nu a vrut să vorbească la început (pretinzând că i se aduc acuzaţii false). Numai că detectivii l-au găsit în cele din urmă pe Nene, prietenul lui Ovando, dispărut încă de când reuşise să fugă de la locul incidentului. Alex Macias era numele lui adevărat, iar versiunea sa asupra incidentului a rimat mai mult cu povestea lui Ovando decât cu balivernele lui Perez. Macias nu-l mai văzuse pe Ovando de când avusese loc incidentul, aşa că anchetatorii erau siguri că nu se puseseră de acord asupra unei singure variante. Când a fost pus în faţa declaraţiei lui Macias, Perez a recunoscut că Ovando nu era înarmat şi că i se puseseră cătuşele când a fost târât împreună cu Macias în camera folosită de către poliţişti pentru supraveghere. Durden l-a împuşcat întâi pe Ovando, după care Perez a mai tras asupra lui „din reflex" alte trei focuri de armă (sau poate ca să se asigure că nu va trăi şi că nu va depune mărturie). Apoi Durden a luat o armă ascunsă în propriul lui rucsac şi a plantat-o ca de obicei, asupra lui Ovando.

PARKS – ŞEF AL POLIŢIEI

Williams a părăsit funcţia de şef al poliţiei în 1997, asistentul lui, Bayan Lewis asigurând interimatul. În august, Bernard C. Parks a fost numit, în mod oficial, cel de-al 52-lea şef al poliţiei. Afro-american, Parks intrase în poliţie în 1965, avansând treaptă cu treaptă. Primarul Richard Riordan îl susţinuse, mai ales că propusese şi o serie de reforme menite să regenereze DPLA. Parks a provocat foarte repede dezaprobarea subalternilor săi, ordonând ca toate plângerile împotriva poliţiştilor să fie cercetate cu

atenţie. Liga pentru protecţia poliţiei (sindicatul poliţiştilor) s-a plâns că numărul în creştere al plângerilor se făcea vinovat pentru excesul de hârtii şi pentru birocraţie. Parks le-a explicat că noul sistem instituit trebuia să servească cetăţenii, nu DPLA. Aşa că, în septembrie 1999, a hotărât să nu mai dea presei informaţii privind ancheta Perez. S-a format o comisie care să gestioneze informaţiile obţinute, Parks fiind criticat şi de aceasta cu privire la metodele operaţiunii Rampart. Critici au venit şi din partea altor poliţiştii din DPLA, cum ar fi comandantul Don Koenig, care s-a plâns comisiei că poliţiştii din Rampart au organizat un raid la o înmormântare a membrilor unei bande, percheziţionând maşinile şi arestându-i pe cei îndoliaţi. Parks a dizolvat toate unităţile implicate, înlocuindu-le cu echipe strict controlate.

Cum procedurile legale tărăgănau, toată legislaţia oraşului era expusă criticilor. *The New York Times* a susţinut că intervievase cinci judecători din LA (cei mai mulţi au preferat să-şi păstreze anonimatul) care au spus că au prezidat procese în care poliţiştii au minţit, în cea mai mare parte a declaraţiilor lor.[27]

Au existat şi procurori care au refuzat să înainteze anumite cazuri, din cauza faptului că nu aveau încredere în declaraţiile poliţiei.

FBI-ul a început o anchetă care a dus la judecarea poliţiştilor de la secţia 77, Edward Ruiz şi Jon Paul Taylor. Ei au pledat „vinovat" pentru încălcarea drepturilor unui suspect pe care au încercat să-l închidă pe nedrept pentru furt dintr-o locuinţă.

Anchetele suplimentare erau mai mult decât necesare. Avocaţii care îi apărau pe poliţiştii acuzaţi de Perez au încercat să anihileze declaraţiile, pretinzând că Perez a minţit pentru a

închide persoane nevinovate şi o face, din nou, pentru a trimite la puşcărie poliţişti nevinovaţi.

Parks declara în 2000 ziarului *New York Times*:

> *Departamentul de poliţie din Los Angeles a depistat nereguli şi a acţionat imediat. În trei ani... am sancţionat peste 800 de poliţişti şi am destituit 113. Alţi 200 de poliţişti au părăsit departementul, în timpul anchetei... sau nu au mai fost promovaţi din cauza actelor de indisciplină pe care le comiseseră în trecut.*[28]

Oricum, conservatorismul poliţiştilor a continuat să pună beţe în roate reformelor. Când Parks a cerut unei comisii interne formate din câţiva căpitani de poliţie, să pedepsească 14 poliţişti implicaţi într-unul dintre cazurile Rampart, comisia doar i-a destituit.

Completele de judecată din LA aveau mult de lucru. Cele aproape 70 de plângeri penale privind încălcarea drepturilor civile care au urmat scandalului Rampart au costat oraşul aproximativ 125 de milioane de dolari.[29]

Operaţiunea Rampart a produs mult mai multe complicaţii, de care Parks şi DPLA au trebuit să se ocupe. Poliţiştii de culoare, cu regulile şi coaliţiilor lor interne, au comis unele dintre cele mai urâte lucruri. S-a vehiculat, de asemenea, ideea că unii poliţişti negri pactizaseră cu anumite bande de stradă.

Numele lui David Mack (închis pentru jaf) a fost pomenit în legătură cu conspiraţia bandelor care l-au ucis, în 1997, pe starul rap Christopher Wallace (cunoscut drept Notorious B.I.G. sau Biggie Smalls). Rapperul era implicat în disputa dintre două

case de discuri, Death Row, cu sediul în LA şi Bad Boy, cu sediul în New York. Imaginea completă a incidentelor din acest caz cu multe necunoscute urmează să fie prezentată, implicaţiile fiind foarte grave: de la crime atroce şi obiceiurile găştilor de cartier, până la industria de milioane de dolari a muzicii rap. Erau implicate, de asemenea, clanuri întregi din rândul Panterelor Negre şi s-a aflat şi că era un lucru obişnuit ca poliţiştii din DPLA să fie angajaţi, cu jumătate de normă, de bandele de stradă, pentru asigurarea pazei.

INTIMIDARE

Acuzaţii (din cauza lui Perez) în cazul Rampart, sergenţii Edward Ortiz, Brian Liddy şi poliţistul Michael Buchanan erau învinuiţi pentru închiderea, în 1996, a infractorilor Allan Lobos, Cesar Navidad şi Raul Munoz, din cauza a două incidente separate.[30]

După ce au fost eliberaţi, mulţi dintre cei închişi au declarat anchetatorilor că au fost bătuţi crunt pe când se aflau în custodia poliţiei, unul dintre ei mărturisind chiar că poliţiştii l-au aruncat de la o fereastră situată la etajul trei, în timp ce alt reţinut a fost dat, la propriu, cu capul de pereţi.

Rafael Perez nu a comentat aceste lucruri, explicând doar că excesele sale sunt ceva obişnuit pentru mediul cultural în care trăieşte, pentru zona Rampart şi pentru DPLA, în general unde există, în plus, presiunea anturajului, regulile camaraderiei şi o mulţime de alte provocări. Fără îndoială că, aceste lucruri influenţează comportamentul unui poliţist. Dar nu toţi poliţiştii,

nici chiar în Los Angeles, nu confecţionează probe, nu bat şi probabil nu ucid oameni nevinovaţi şi nu se transformă în ceea ce ar fi trebuit să combată. Cât despre loialitatea faţă de colegi şi prieteni... Perez a pretins că a turnat pentru a-şi proteja soţia, dar le-a spus anchetatorilor şi că a înşelat-o de mai multe ori, cheltuindu-şi câştigurile ilicite, departe de casă, pentru petreceri şi sex cu alte femei. Se folosea, în continuare, de victimele pe care le făcuse. De partea cui era?

Le-a spus anchetatorilor că pe uşa secţiei din Rampart se află o inscripţie: „Îi intimidăm pe aceia care intimidează la rândul lor[31]" şi a adăugat (rânjind, probabil) „Cine vânează monştri, ar trebui să observe că, nu devine el însuşi un monstru".

Perez provenea din America Latină, lucra aproape numai cu albi şi comunica, mai mult, cu afro-americani. Criză de identitate, sadism, egocentrism, invulnerabilitate, o mulţime de complexe şi de elemente negative... tendinţe agresive foarte periculoase. El este, cu siguranţă, un poliţist corupt, foarte periculos!

LA URGENŢĂ

Hallowen – 2000... Atenţie! DPLA e pe fază! În urma unei plângeri de tulburare a liniştii publice, zgomot excesiv la o petrecere privată din LA, poliţiştii îl împuşcă mortal pe actorul Anthony Dwain Lee (cunoscut pentru rolul chirurgului de culoare, din serialul TV – *La urgenţă*). Poliţiştii au pretins că el i-a ameninţat, când au intrat în clădire, cu o armă (ulterior s-a dovedit că era vorba de o jucărie). Ancheta a stabilit că motivaţia poliţiştilor este nesatisfăcătoare, date fiind rănile provocate victimei, trei gloanţe în spate şi unul în ceafă. [32]

Se pare că aproape jumătate dintre polițiștii DPLA nu se pot controla, bătând oameni fără apărare, chiar și când nu sunt în timpul serviciului. Un chestionar completat, în 2000, de către polițiști a scos la iveală faptul că 40% dintre ei își bat nevestele. Avocatul Bob Mullally a analizat și el statisticile și a descoperit mai mult de 277 de cazuri în care e posibil să fi avut loc violențe în familie. Raportul lui oferă detalii asupra a 61 de atacuri – în 28 dintre ele folosindu-se arme letale, șase violuri și perversiuni sexuale. [33]

POVESTEA SE REPETĂ: DPLA, 2002

Se pare că unii, pur și simplu, nu pot spune „Nu" [34], mai ales dacă lucrează la Departamentul de Poliție din Los Angeles sau la secția din Inglewood. În iulie 2002, la o stație de benzină din Inglewood este arestat și încătușat pentru încălcarea unor reguli de circulație, Donovan Jackson de 16 ani. Polițistul Jeremy Morse l-a îmbrâncit peste o mașină pe neajutoratul student de culoare, l-a lovit și l-a strâns de gât, în timp ce alți polițiști stăteau și se uitau, fără să intervină în vreun fel.

Amintindu-și de celebra bătaie a lui Rodney King, un cameraman amator a filmat incidentul din camera de hotel în care se afla. Cum înregistrarea a fost difuzată în toată lumea, polițistul Morse a fost suspendat imediat din funcție...

BIBLIOGRAFIE:

Cărți, periodice, ziare

Lou Canon, *One Bad Cop*, în revista *The New York Times*, 1/10/2000.

Richard G. Carter, *Rodney King: No Isolated Case*, în *Gauntlet: Exploring The Limits of Free Expression* (numărul 4, Manipularea Media), Port Townsend: Loompanics, 1992.
Mike Davis, *City of Quartz*, London: Pimlico, 1998.
George Jackson, *Soledad Brother: Prison Letters*, Harmondsworth: Jonathon Cape and Penguin Books, 1971.
Captain Arthur W. Sjoquist, Los Angeles Police Department 1869-1984, Los Angeles: Los Angeles Police Revolver and Athletic Club Inc.,1984.

Site-uri:

American Civil Liberties Union: www.aclu.org
www.channel4.com
www.cnn.com
Justice Department Civil Rights Division: www.usdoj.gov
Los Angeles County District Attorney: www.da.co.la.us
Los Angeles Police Department: www.lapdonline.org

NOTE:

[1] Toate citatele şi statisticile sunt extrase din *Lynch-mob Justice*, în Arthur W. Sjoquist, Los Angeles Police Department 1869-1984, Los Angeles: Los Angeles Police Revolver and Athletic Club Inc., 1984.

[2] Toate citatele şi statisticile extrase din *Red Alert*, în Arthur W. Sjoquist, Los Angeles Police Department 1869-1984, Los Angeles: Los Angeles Police Revolver and Athletic Club Inc., 1984.

[3] Toate citatele şi statisticile extrase din *Rotten to the Core*, în Arthur W. Sjoquist, Los Angeles Police Department 1869-1984, Los Angeles: Los Angeles Police Revolver and Athletic Club Inc., 1984.

[4] Toate citatele şi statisticile extrase din *Gun Law*, în Arthur W. Sjoquist, Los Angeles Police Department 1869-1984, Los Angeles: Los Angeles Police Revolver and Athletic Club Inc., 1984.

[5] Mike Davis, *City of Quartz*, London: Pimlico, 1998, p.271.

[6] Ibid., p. 294.

[7] Ibid., p. 294.

[8] Ibid., p. 294.

[9] Ibid., p. 295.

[10] Ibid., p. 295.

[11] George Jackson, *Soledad Brother: Prison Letters*, Harmondsworth: Jonathon Cape and Penguin Books, 1971, p. 36.

[12] Ulterior a fost ales senator al Partidului Republican.

[13] Mike Davis, *City of Quartz*, London: Pimlico, 1998, p. 271–2.

[14] Ibid., p. 272.

[15] Site-ul Departamentului de Poliţie din Los Angeles.

[16] Mike Davis, *City of Quartz*, London: Pimlico, 1998, p. 273.

[17] Herlad Examiner, 14/1/90.

[18] Mike Davis, *City of Quartz*, op. cit. p. 275.

[19] Ibid., p. 276.

[20] *The Times*, 22/12/88.

[21] Statistici: site-ul Departamentului de Poliţie din Los Angeles.

[22] În Richard G. Carter, *Rodney King: No Isolated Incident*, *Gauntlet: Exploring the Limits of Free Expression*, p. 59.

[23] Toate citatele: Lou Canon, *One Bad Cop*, în revista *The New York Times*, 1/10/2000.

[24] Lou Canon, revista *The New York Times* .

[25] Toate citatele: Lou Canon, op. cit.

[26] Ibid.

[27] Ibid.

[28] Ibid.

[29] Website: cnn.com.

[30] 2001, CNN.

[31] Lou Canon, *One Bad Cop*, op. cit.

[32] Website: www.about.com.

[33] Website: www.feminist.org/news/newsbyte.

[34] În ianuarie şi februarie 2002, au avut loc 63 de crime în rândul membrilor găştilor din LA (de trei ori mai multe decât în aceeaşi perioadă a anului 2000; sursa: Guardian Unlimited, 2002).

4. Frică şi resentimente în California

OAKLAND RIDERS – VIITORUL ÎN APLICAREA LEGII?

Chris Barber

Străzile din San Francisco au intrat în secolul al XXI-lea sub controlul unei patrule de poliţie extrem de corupte, cunoscută sub denumirea de Oakland Riders. Poliţiştii care făceau parte din acestă patrulă ofereau cocaină trecătorilor nevinovaţi, îi băteau bine şi împuşcau câinii pe loc. Seamănă cu o scenă şoc dintr-un roman science-fiction, dar este acest tip de comportament rezultatul exacerbării consumului de droguri sau este vorba despre forţe şi mai violente? Un nou venit rupe tăcerea şi vorbeşte despre realii Oakland Riders.

Keith Batt este un poliţist idealist, proaspăt intrat în poliţie, extrem de tânăr la absolvirea Academiei de Poliţie din Oakland, dornic să iasă pe străzi, să apere cetăţenii oneşti şi să lupte împotriva infractorilor. În iunie 2000, la fel ca şi nenumăraţii săi predecesori proaspăt intraţi în poliţie, Batt a fost repartizat să lucreze în tura de noapte (9 seara – 7 dimineaţa), în tura *cimitir*, cum o numeau cei mai experimentaţi, într-o zonă periculoasă din partea de vest a oraşului. A fost repartizat în echipa lui Clarence „Chuck" Mabanag, de 33 de ani, un veteran uns cu toate alifiile.

Oakland-ul este o zonă săracă, supraaglomerată, locuită în special de negri, hispanici şi haite de câini abandonaţi de comunitatea albilor. Zona se poate *lăuda* cu cele mai multe infracţiuni

din nordul Californiei, infracţiuni legate în marea lor majoritate de traficul cu droguri. Bandele care acţionează acolo au poreclit zona *oraşul fantomă*, din cauza străzilor interminabile, a caselor victoriene părăsite, dubioase, părăginite şi a frecventelor focuri de armă care se aud în zonă.

RITUALURI DE INIŢIERE

Cum în poliţie lucrează foarte mulţi *macho*, mânzul cel tânăr a fost privit cu suspiciune de către cei experimentaţi. A trebuit să se poarte dur şi să se maturizeze repede, să profite de toate ocaziile ca să-şi demonstreze calităţile în faţa colegilor.

Alături de Mabanag, alţi trei sau patru poliţişti lucrau în aceeaşi zonă: Frank Vazquez (44 de ani), Jude Siapno (32 de ani) şi Matthew Hornung (29 de ani); s-a mai vehiculat, de asemenea, şi numele poliţistului Bruce Vallimont.

În prima tură a lui Batt (19 iunie 2000), Mabanag îl duce să-i întâlnească pe băieţi. Apoi, etalându-şi gradul, îi prezintă novicelui regulile în cazul percheziţiilor şi al comportamentului cotidian. „Ar fi bine să nu torni...", îl avertizează Mabanag. „Ce intră în maşină, rămâne în maşină..." [1]

Batt observă cât de uniţi sunt cei patru poliţişti, formând propria lor gaşcă, indiferenţi la ce se întâmplă în jur, cu înţelegerile lor ilegale, fără să le pese de vreo autoritate externă. Mabanag continuă să-l instruiască pe Batt asupra a ceea ce trebuie să facă: „Uită tot ce ai învăţat la Academie. Uită motivele. Sari pur şi simplu şi adună-i pe nenorociţi. Dacă eşti un fricos te termin cu mâna mea. Dacă eşti un turnător, te bat cu mâna mea... Turnătorii, în şanţuri..."

„Eşti gata să vezi partea întunecată?", întrerupe Siapno, pregătindu-l pe Batt pentru noaptea care urma.

Primul apel de urgenţă a fost primit între unu şi două dimineaţa, furtul unei maşini, raportat de Kenneth Soriano, strada Adeline, nr. 2500. Soriano îi primeşte pe poliţişti în pragul casei, le descrie maşina vărului său şi îi invită să intre. Mabanag observă un câine prin preajmă şi avertizează că va împuşca animalul dacă se apropie prea mult. Gazda se simte ameninţată şi îi atrage atenţia poliţistului.

Pe Mabanag îl jigneşte lipsa de respect a lui Soriano şi îşi pierde cumpătul. Îl loveşte; îi pune cătuşele, în timp ce sângele începe să-i curgă dintr-o rană la cap. Siapno şi Vazquez apar la locul faptei, răspunzând apelului lui Mabanag de a-i veni în ajutor şi trio-ul celor trei poliţişti loveşte şi mai tare şi mai fără milă victima şocată şi plină de sânge.

După ce i s-a arătat cine dictează, lui Soriano i se ordonă să scrie, la dictarea lui Mabanag, o declaraţie: „Îmi pare rău că am făcut probleme poliţiei. Îmi cer scuze poliţiştilor, nu ei au fost cei care m-au bătut".

La terminarea turei, Mabanag se arată supărat pe Batt, care n-a trecut cum trebuia de ritualul iniţiatic al clubului poliţiştilor, pentru că nu a participat la pedepsirea victimei. Batt îşi învăţase, în schimb, prima lecţie: victimele se supun în cele din urmă!

ALTE SĂPTĂMÂNI ÎNCÂNTĂTOARE

O săptămână mai târziu, tura era prea liniştită şi prea lipsită de evenimente, Batt şi Vazquez patrulând cu maşina pe străzi. Puţin după 1.30 dimineaţa, pe strada 32, Vazquez tocmai se plictisea,

în timp ce Allen Delhine se întorcea liniştit acasă. Vazquez îi cere atunci lui Batt să-l urmeze. Amândoi coboară din maşină, iar Allen este trântit la pământ.

Câteva minute mai târziu... Aleen este urcat într-o maşină a poliţiei; Mabanag, Hornung şi Siapno ajungând şi ei *miraculos* la locul incidentului pentru a-şi ajuta colegii. Bine coordonaţi, unul îi pulverizează în faţă un spray paralizant, altul îl loveşte de mai multe ori cu o rangă peste picioare, ceilalţi îl lovesc şi ei din toate părţile: „O să găsim noi ceva să-ţi punem în cârcă", scrâşneşte Mabanag, în timp ce Vazquez confecţionează o doză de cocaină. Siapno îşi perfecţionează tehnica scrisului şi improvizează un raport oficial, chiar acolo, în maşină, în timp ce Allen gemea şi sângera abundent. Poliţiştii se deplasează apoi într-o parcare pustie, ascunsă sub un pod, unde Siapno îşi exhibă din nou frustrările dându-i lui Allen alţi pumni şi alte picioare. „Ah,... acum e mult mai bine!"

După ce băieţii în albastru au terminat, Allen e într-un hal fără de hal. Un ochi îi e pe jumătate scos, e deşelat, sângerează şi nu poate merge. După multe ezitări, poliţiştii hotărăsc să-l ducă la cea mai apropiată cameră de gardă. Dar cel puţin nu şi-au pierdut simţul umorului, Vazquez replicând: „Vor trebui să ia corneea tipului de pe cotul lui Jude".

Obosiţi după încă o noapte de poante haioase, poliţiştii îl închid pe Allen într-o celulă şi ies din tură. Mabanag este iritat şi îl priveşte suspicios pe Batt pentru că începătorul nu participase entuziasmat la bătaia lui Allen. Ulterior, i s-a ordonat să bată suspecţii până i se spunea să se oprească. Potrivit raportului făcut de poliţistul Siapno, Delhine Allen fusese văzut încercând să scape de nişte cocaină.

Săptămâna următoare Batt a continuat să înveţe cum să-şi facă meseria. Cum nu era o persoană puternică, tensiunea acumulată, în timp ce cetăţeni luaţi prin surprindere erau bătuţi până la sânge în fiecare noapte, şi-a spus cuvântul. E în mod clar tipul sensibil şi îşi înaintează demisia, după ce raportase toate incidentele la care asistase, secţiei disciplinare din cadrul poliţiei Oakland.

ÎNCĂ UN CAZ

Batt a declarat că, partenerii lui au agresat, bătut şi *plantat* probe sau acuzaţii false cel puţin unui număr de zece persoane. Din întâmplare, toate aceste victime erau de origine afro-americană. Ultimul incident la care luase parte: plantarea a 17 doze de cocaină unui tânăr de 19 ani, Rodney Mack, după ce îl prinseseră la un joc de zaruri. Se întâmpla pe 3 iulie 2000.

Mack a fost închis mai mult de o lună, înainte de a fi retrase acuzaţiile care i se aduceau. Avocatul lui, Jim Chanin a declarat ziarului *Holland Sentinel*:

> *Puteau să-l aresteze pentru că juca zaruri. Se făceau presiuni pentru curăţarea zonei şi, cum să arăţi că lucrul ăsta se întâmplă, decât printr-un număr mare de arestări pentru deţinere de droguri. Mulţi dintre aceşti poliţişti sunt tineri până în 30 de ani şi când îl aud pe primarul oraşului făcând declaraţii de război, potrivit cărora traficul de droguri trebuie oprit cu orice preţ, acţionează greşit. E posibil ca acest lucru să se fi întâmplat şi aici (noiembrie 2000).*

Chanin a fost primul avocat (în acest caz) care a lansat acuzaţii la adresa departamentului de poliţie pentru încălcarea drepturilor

cetăţenilor. Şi-a îndreptat imediat atenţia asupra secţiei din Oakland şi asupra implicării oficialilor aleşi ai oraşului în activitatea poliţiei.

Cu câţiva ani înainte, primarul din Oakland, Jerry Brown câştigase alegerile promiţând ordine şi aplicarea legii. În completarea retoricii obişnuite „vom curăţa străzile şi îi vom închide pe infractori", Brown s-a referit şi la partea financiară. Toate cartierele primiseră sume uriaşe de bani pentru reabilitare şi dezvoltare, prin atragerea în zonă a unor afaceri prospere. Fiind cea mai săracă şi cea mai dărăpănată zonă din regiune, vestul Oakland-ului a pierdut şi de acestă dată. Brown a promis atunci că dacă va fi ales, se va ocupa îndeaproape de reabilitarea lui. După ce a câştigat, Brown l-a schimbat imediat din funcţie pe popularul şef al poliţiei, înlocuindu-l cu Richard Word şi a început o nouă campanie împotriva infractorilor. Acest lucru presupunea şi încurajarea tacticilor poliţiştilor eficienţi şi recunoaşterea oficială a meritelor celor care puneau capăt traficului de droguri din stradă. Din 1998 şi până în 1999, numărul infracţiunilor a scăzut cu 15,8%, de două ori media naţională, în rândul unei populaţii de 370.000 de locuitori. Nu e deloc surprinzător că locuitorii nu erau încrezători şi nu chemau poliţia când avea loc vreo infracţiune, de teama tacticilor neortodoxe ale poliţiei. Politicienii făceau şi ei presiuni să se mărească prin orice mijloace necesare numărul raidurilor împotriva traficului cu droguri.

LINIŞTE, VĂ ROG!

În noiembrie 2000, ca urmare a unei anchete interne a departamentului de poliţie, anchetă provocată de declaraţiile lui Batt –

Vazquez, Mabanag, Siapno şi Hornung au fost demişi şi acuzaţi de atac, răpire şi întocmire de rapoarte false. La puţin timp după aceasta, Vazquez a dispărut şi nu a mai fost găsit. Se bănuieşte că s-ar ascunde în Mexic. S-a stabilit o recompensă de 200.000 de dolari pentru prinderea lui, iar FBI-ul îl caută în continuare. Ceilalţi trei şi-au angajat avocaţi de mare clasă, pentru lupta împotriva procurorilor din echipa lui Tom Orloff (districtul Alameda).

În vârstă de 23 de ani, în momentul în care au început audierile, Keith Batt fusese răsplătit pentru scrupulele sale cu un alt post în poliţie. Fusese mutat la secţia de poliţie Pleasanton, o zonă mai liniştită şi mai comodă. Prima lui sarcină a fost cea de principal martor al acuzării. În cele nouă ture de noapte în care a lucrat, Batt a asitat la atacarea a 11 cetăţeni nevinovaţi şi la închiderea a şapte persoane din cauza unor acuzaţii aranjate privind traficul sau deţinerea de droguri.

Acuzarea şi-a construit o pledoarie *beton* în jurul a opt dintre aceste incidente, pe care Batt le va repovesti curţii de judecată. Deşi relatase procurorilor detalii despre mai multe acţiuni ilegale ale celor patru, s-a decis că este mai avantajos din punct de vedere strategic să-şi limiteze argumentaţia la câteva incidente bine conturate şi decupate, incidente care implicau oricum o mulţime de acuzaţii grave. (Evitarea bulversării juriului şi reducerea posibilităţilor părţii adverse de a se apăra sunt practici obişnuite în tribunalele din America de Nord şi Europa). În acest caz atât de delicat puteau apărea proteste cu privire la faptul că instituţiile de stat s-au coalizat pentru a minimaliza pagubele produse, prin neprezentarea întregii *măreţii* a infracţiunilor comise (proteste oarecum justificate). Astfel că, pe baza

celor opt incidente, procurorii i-au găsit vinovaţi pe Mabanag, Hornung şi Siapno, pentru 26 de infracţiuni.

Controversat încă de la început, procesul a intrat pe rol, la Curtea Supremă de Justiţie din Alameda, judecător Leo Dorado, după un an. Kim Curtis relata:

> *Trei foşti poliţişti din Oakland aduceau în mod sistematic false acuze tinerilor negri, după ce le înscenau diverse lucruri, pentru a-şi satisface propriul orgoliu...*
>
> *«Acuzaţii, întreaga tură, au lucrat pe cont propriu» a declarat în timpul discursului său de deschidere procurorul David Hollister de la procuratura din districtul Alameda. «Li s-a părut simplu să acţioneze singuri, pe cont propriu, să-şi unească forţele, să descindă din maşină şi să înhaţe pe oricine...» Au mers prea departe în încercarea lor de a mări numărul arestărilor.*
>
> *«Acuzaţii au profitat de acest deziderat al poliţiei» a spus Hollister. «Le plăcea să fie respectaţi de poliţiştii mai tineri».*
>
> *Avocaţii apărării spun că poliţiştii îşi făceau doar datoria într-o zonă foarte periculoasă. Toţi au pledat – nevinovat.*
>
> *Mike Rains, avocatul lui Mabanag a spus că, de fapt, poliţiştii sunt nişte ţapi ispăşitori. Scandalul s-a iscat din cauza renunţării la aproape 90 de alte cazuri.*[2]

Cum procesul lua amploare, Batt a fost audiat pe parcursul unei săptămâni întregi. Potrivit acuzaţilor, ei erau implicaţi în proces din cauza unui raport întocmit de un poliţist din tura de zi. Acesta a oprit şi a chestionat la un control de rutină un cetăţean, după care foarte politicos l-a lăsat să-şi vadă de treabă.

Cetăţeanul a devenit agitat când a fost oprit, dar comportamentul prietenos al poliţistului l-a făcut să se liniştească şi să-i mulţumească chiar poliţistului, dar să-l şi avertizeze să fie atent la cei patru care patrulau pe străzi după miezul nopţii bătând trecătorii şi plantându-le droguri în diverse doze.

Batt a declarat la tribunal cât de mult îi plăcuse această poveste lui Mabanag:

> *Repeta povestea de câteva ori în fiecare noapte şi credea că e foarte nostimă... Ştiam foarte bine cine îşi dorea să fie implicat... Era clar cine şi alături de cine se implicase şi cine păstrase distanţa.*

Oakland Riders este de asemenea numele echipei locale de baseball, o coincidenţă care le făcea plăcere celor patru. În prima săptămână de serviciu a lui Batt, un poliţist şi-a rupt piciorul. Colegii au hotărât atunci să-i facă un cadou „de însănătoşire grabnică", o minge de baseball, care a trecut pentru semnături pe la toţi poliţiştii aflaţi la vestiare. Poliţiştii imitau astfel practica obişnuită a membrilor echipei de baseball care ofereau fanilor mingi pline de autografe. Când mingea a ajuns la Batt, Siapno a intervenit şi l-a oprit să o semneze spunând că Batt nu era încă unul de-ai lor. Acuzarea a adus mai târziu la proces chiar mingea cu pricina pe care cuvântul *RIDERS* fusese inscripţionat cu litere mari, iar autografele erau date cu cerneală. În timpul audierilor, lui Batt i s-a cerut să citească autografele: „Chuch X" – Mabanag, „St. Jude" – Siapno, „Space Monkey" – Hornung şi Vazquez.

Siapno îşi mai câştigase printre colegi şi porecla de *ortopedu'*, pentru felul în care lovea la picioare.

Vazquez, poreclit *colier*, era mic de statură, iar pe braţul drept avea tatuat numele soţiei, Pilar.

Batt a declarat că:

> *Printre ceilalţi poliţişti care lucrau în partea de vest a Oakland-ului, cei patru erau în acelaşi timp şi admiraţi şi temuţi. Dacă nu făceai parte din grupul lor, mai stăteai deoparte*" [3].

Depunând mărturie despre instruirea sa în spiritul metodelor *Riders*, Batt a explicat şi „şmecheria" de a scrie rapoarte false, pentru a justifica tacticile folosite:

> *Mi-am dat seama că antrenamentul meu pe teren era să falsific rapoartele poliţiei. Am început să mă îngrijorez... Ştiam că nu era un lucru bun.*

Oricum, a făcut ceea ce i s-a cerut, copiind chiar cuvânt cu cuvânt rapoarte false, crezând că Mabanag ar putea să-l dea afară dacă refuză. Mai departe, Batt a mărturisit că se temea ca nu cumva poliţiştii de rang înalt din departament să tolereze neoficial metodele celor patru, pentru că, în mod sigur, îşi câştigaseră respectul superiorilor folosindu-se de numărul record de razii efectuate. Purtându-şi la tribunal noua uniformă de poliţist şi privindu-i cu îndrăzneală pe acuzaţi (foştii lui colegi), Batt a declarat că ei patrulau regulat prin zonele cunoscute pentru traficul cu droguri şi alegeau la întâmplare trecătorii pe care

apoi îi agresau şi cărora le plantau diverse cantităţi de droguri. La secţie, sergentul Jerry Hayter, de serviciu în tura de noapte, a ignorat de mai multe ori plângerile celor reţinuţi, care declarau că au fost bătuţi şi că li s-a înscenat totul.

La cererea procurorului Hollister, Batt a dat detalii cu privire la toate turele pe care le făcuse. Din prima noapte de serviciu a povestit întâlnirea cu Soriano şi cum Mabanag a încercat să provoace un atac pentru a-l iniţia pe Batt în acţiune. În acest fel, Batt ar fi fost iniţiat printr-o participare activă la comiterea unei infracţiuni. Unul pentru toţi şi toţi pentru unul, Batt nu ar fi putut să trădeze *echipa* fără să-şi rişte poziţia, fiind complice şi asociat la comiterea de infracţiuni. În caz că apărea vreo problemă era şi el denunţat de către victimă. Numai că nu s-a întâmplat aşa. Din cauza excesului de violenţă din fiecare noapte al lui Mabanag, Batt a decis să se retragă.

Avocaţii l-au supus pe Batt unui interogatoriu epuizant şi neîndurător. A fost acuzat că nu are *dotarea* necesară să lupte împotriva infractorilor de pe străzile periculoasei zone din Oakland. Avocatul Mike Rains a declarat: „Keith Batt este şmecher, escroc şi nu se poate avea încredere în el".

VICTIMELE

După Batt, acuzarea îi cheamă pe ceilalţi martori, în mare parte victimele celor patru poliţişti. Mulţi fuseseră deja eliberaţi din arest. Unii dintre ei mai fuseseră luaţi în evidenţa poliţiei pentru alte lucruri, motiv pentru care apărarea le-a pus la îndoială mărturiile. Erau însă şi din cei care nu aveau cazier înainte să se

întâlnească cu grupul celor patru. Cel puţin 116 rezidenţi în Oakland au dat în judecată departamentul de poliţie şi administraţia locală pentru că le fuseseră încălcate drepturile. Toţi sunt afro-americani, iar daunele se vor ridica la milioane de dolari şi vor ruina probabil bugetul oraşului. Una dintre primele victime care a depus mărturie împotriva poliţiştilor a fost proprietarul câinelui, Kenneth Soriano de 20 de ani, care a susţinut în totalitate versiunea lui Batt, explicând cum, în timpul incidentului, Mabanag l-a „înşfăcat strângându-l de gât". Soriano a indicat cicatricea pe care o avea deasupra ochiului, cu care se alesese, susţinea el, în urma bătăii. Deşi i-au falsificat declaraţia, poliţiştii nu s-au mai obosit să-l mai şi acuze de vreo infracţiune (pe care oricum nu o comisese!). A urmat apoi, Anthony Miller de 43 de ani, acuzat pe nedrept pentru posesie de cocaină, fiind oprit de poliţie pe 20 iunie 2000, pe Market Street.

Şi încă o victimă (dinaintea intrării în poliţie a lui Batt): George Nash. Acesta traversa strada în februarie 2000, când o maşină a trecut ca la raliu, extrem de aproape de el. Nash, furios fiind, a făcut semne obscene în urma maşinii, care a frânat brusc. Cinci poliţişti în uniformă s-au dat jos. Printre ei se afla şi Vazquez, care l-a luat de guler pe Nash strigându-i: „Negrotei împuţit!" L-au îndesat în maşină şi au obţinut adresa la care stătea, o fermă prosperă unde Nash era şi paznic. Poliţiştii au lucrat atunci pe teren, demolând locuinţa în care stătea Nash. Vazquez i-a fluturat în faţă şi o geantă care conţinea cocaină şi instrumente de prizat spunându-i: „Asta e a ta". Mai mult decât atât, în timp ce aştepta să fie judecat pentru deţinere de droguri, Nash a fost concediat şi evacuat de la fermă din cauza celor întâmplate.

ARMAMENTUL DIN DOTARE

Tura de noapte era *tura cimitir* pentru poliţiştii experimentaţi, dar pentru cei patru era doar *tura lor*. De ciudatele acţiuni de dreptate şi intimidare nu scăpau nici măcar câinii, după cum a declarat Janice Stevenson. Janice se afla acasă, pe strada Chestnut, în iunie 2000, când poliţiştii au venit la uşa ei cu un mandat de percheziţie. Printre ei se aflau Siapno, Mabanag şi Vazquez. Se bănuia (au pretins poliţiştii) că apartamentul este ascunzătoare pentru traficanţii de droguri. Siapno a intrat ca să continue percheziţia şi în curtea din spatele casei, unde era legat pitt-bull-ul terrier al lui Janice. Siapno l-a împuşcat în cap şi s-a simţit, dintr-o dată, mai bine. Janice s-a supărat foarte tare când a văzut ce s-a întâmplat, Siapno a pretins şi el că îi pare foarte rău, dar, în acelaşi timp a motivat că trebuia să se apere şi el, câinele sărind să îl atace. Craniul câinelui era împrăştiat acum în toate părţile, iar corpul fără cap zăcea pe iarbă într-o baltă de sânge. Distrusă de cele întâmplate, Janice nu a avut puterea să-i ceară socoteală poliţistului, dar şi-a amintit foarte bine că, pitt-bull-ul era legat şi mai mult decât atât, că îl avertizase pe Siapno de existenţa lui. Nu s-au găsit nici un fel de droguri, iar în timp ce plecau, Janice i-a văzut pe poliţişti şuşotind între ei şi glumind pe seama câinelui. Incidentul nu a avut nici un fel de urmări, dar Janice a fost extrem de surprinsă când i s-a arătat la tribunal declaraţia pe care o dăduse (în ziua cu pricina). Ţinea minte că a completat doar jumătate de pagină şi că semnase într-unul din colţurile de jos ale foii de hârtie, dar acum rândurile pe care le lăsase goale erau completate cu o descriere a câinelui, cunoscut în zonă pentru

agresivitatea lui şi pentru faptul că încercase de mai multe ori să muşte copiii care treceau pe stradă.

Prima hotărâre judecătorească ce stabilea despăgubiri pentru una dintre victimele celor patru s-a dat în februarie 2002. Consiliul local i-a plătit 195.000 de dolari lui Kennett Davis. El stătuse în custodia poliţiei 287 de zile, înainte ca dosarul (contestat, de altfel) care îl incrimina să fie analizat de Curtea Supremă de Justiţie şi să se decidă eliberarea lui imediată.

SUSPANS: CAZUL CONTINUĂ

Deja ştiţi povestea. Este aceeaşi, aşa că mai bine părăsesc în acest moment de... suspans, spectacolul curţii de judecată, el durând prea mulţi ani şi tocând prea multe milioane de dolari pentru angajaţi foarte bine plătiţi, care contestă la nesfârşit cele întâmplate şi care fac apel la tot felul de legi şi statute alambicate. Între timp, politicienii dornici să atragă cât mai multe voturi se lăudau în continuare, care mai de care, că ei vor pune în aplicare legea..., aveau loc demonstraţii împotriva încălcării drepturilor cetăţenilor şi din ce în ce mai mulţi avocaţi dădeau în judecată pe toată lumea pentru despăgubiri din ce în ce mai mari. Un poliţist periculos, deşi urmărit îndeaproape de FBI trecea şi el incognito graniţele.

Word (şeful poliţiei) a declarat presei că toţi cei patru au fost înlăturaţi până în vara lui 2000 din rândul forţelor de poliţie. A insistat, de asemenea, că ei erau singurii corupţi din poliţie şi că oricum vor fi condamnaţi. În 2001, Jamil Muwwakkil a fost bătut până a decedat de către şase poliţişti din Oakland[4]. În mod sigur

nu erau poliţişti corupţi, pentru că nici unul dintre ei nu a fost eliberat din funcţie, sau pedepsit în vreun fel. Departamentul de poliţie nu şi-a cerut nici el scuze pentru moartea lui Muwwakkil. E posibil să fie nişte poliţişti ca oricare alţii?

PARALELE

Există puncte comune cu povestea operaţiunii Rampart din LA (Perez ş.a.), similitudini care au fost analizate pe larg de comentatorii americani. Pentru aceia dintre dumneavoastră care nu ştiu, trebuie spus că există o competiţie deja celebră între cele două oraşe californiene de pe coasta Pacificului, centre metropolitane şi culturale. Din acest motiv se bate apa-n piuă cu un entuziasm nemărginit asupra paralelelor evidente, în timp ce nimeni nu observă diferenţele mai subtile (aceasta presupunând o privire mai atentă asupra fiecărui caz). Ambele scandaluri au izbucnit cam în acelaşi timp; ancheta asupra celor patru a luat amploare în timpul procedurilor legale; iar toată lumea a urmărit îndeaproape cazul Rampart (2000). Oricum, în cazul celor patru, atât ancheta internă a poliţiei, cât şi procesul care a urmat s-au limitat la anchetarea, în cel mai scurt timp posibil, doar a celor implicaţi direct în conspiraţie. Avocatul lor a declarat la proces că poliţiştii sunt doar nişte ţapi inspăşitori. S-a spus, de asemenea, că şeful poliţiei din Oakland a acceptat să colaboreze cu procuratura, asigurându-se doar că cercetările se limitau la cei patru poliţişti puşi sub acuzare şi că ancheta asupra altor incidente din trecut se va opri cu puţin înaintea venirii lui Batt în poliţie. Organizaţiile pentru apărarea drepturilor cetăţenilor şi presa au subliniat, de mai multe ori, inconvenientele acestei limi-

tări. E puţin probabil ca metodele de combatere a infracţionalităţii (practicate de cei patru) şi aparenta lor siguranţă să se fi dezvoltat într-o totală izolare de restul forţelor care acţionau în zonă. În plus, ancheta asupra poliţiştilor din Rampart s-a bucurat de mult mai multe resurse şi de mult mai multă cooperare din partea şefului poliţiei. Astfel, anchetatorii şi procurorii au putut investiga corespunzător cazul (nelimitându-se la mărturia lui Perez). Se pare că ambele cazuri s-au dezvoltat în condiţii asemănătoare. Cei implicaţi sunt poliţişti de teren, care lucrează în zone depravate sau supra-aglomerate, scăpate de sub control, unde violenţa este în floare. Nu departe sunt cartierele bogate, prospere. Aici însă totul a fost neglijat ani de-a rândul şi nu s-au făcut nici un fel de investiţii. În ambele zone trăiesc cei marginalizaţi şi neintegraţi de societate. Mulţi sunt emigranţi, nu ştiu cum ar trebui să se poarte în societate, ce se aşteaptă de la ei. Mulţi nu vorbesc nici limba engleză (lucru mult mai evident în cazul Rampart). Şomajul şi puternica mafie a drogurilor amplifică şi mai mult toate problemele.

Poliţiştii *aruncaţi* în aceste zone sunt, în mare lor majoritate, poliţişti tineri, recruţi nepregătiţi, fără experienţă, fără un îndrumător sau vreun antrenament special care să-i ajute să facă faţă acestor condiţii. Incapabili să câştige încrederea şi sprijinul comunităţilor pe care le *servesc*, sunt obligaţi să se bazeze în totaliatate pe grupul din care fac parte, pe colegii lor poliţişti, să se ocupe uneori de sarcini neplăcute, stresante sau periculoase. Încrederea pe care o au unii în alţii este una nesănătoasă, îi stigmatizează împovărându-i cu aşteptări şi responsabilităţi cărora nu le pot face faţă.

MIEZUL PROBLEMEI

Cum poţi să aperi şi să serveşti o comunitate care practic nu există? În mijlocul unei lupte continue pentru supravieţuire, ce pace pe care să o protejezi poate exista? Când legea şi ordinea nu oferă nici un fel de avantaje, cum pot pedepsele să stopeze infracţionalitatea? Sunt probleme reale, persistente, dar în nici unul dintre cazuri nu au fost aduse în discuţie.

Aruncaţi într-un hău fără fund, cu doar câţiva poliţişti prin preajmă care să înţeleagă perfect despre ce este vorba, care să poată oferi un oarecare sprijin şi o oarecare înţelegere, toţi încep să se schimbe.

În *Critica raţiunii dialectice*, Jean Paul Sartre explică cum persoane care nu aveau nici o legătură una cu alta, ajung din cauza proximităţii în care lucrează să se influenţeze reciproc. Prin acţiunile pe care le fac în comun, relaţiile dintre ei devin din ce în ce mai conturate, în timp ce solitarii sunt excluşi. Cei care rămân, se relaţionează cu ceilalţi *în serie*, pentru că fiecare dintre ei are responsabilităţi similare (cei care stau la coadă în staţia de autobuz sau recruţii din poliţie, de exemplu). Separaţi de *ceilalţi* prin responsabilităţile pe care le au în comun (aşteptarea unui anumit autobuz sau patrularea pe străzi) se transformă într-un grup, definit prin acţiunile pe care le face. Grupul continuă să se omogenizeze şi ei se recunoasc unii pe alţii, fuzionând în cele din urmă, în beneficiul scopului comun. Numai că grupul ajuns la această performanţă pe care şi-a dorit-o, nu beneficiază acum decât de aprecierea reciprocă a membrilor săi. Se instituţionalizează, fiecare având nevoie de înţelegere şi recunoaştere, ele neputând veni decât din partea celorlalţi membri ai grupului.

Incapabilă să evolueze sau să se dizolve, *instituţia* e caracterizată de *inerţie*. Cei din afara grupului (exteriorul în mişcare) sunt priviţi ca o ameninţare (incapabili să aprecieze şi să cultive instituţia de sine stătătoare)[5].

Dinamica internă a fiecărui *grup de conspiratori* se bucură de exclusivitatea auto-cultivării. Ambele grupuri erau formate numai din bărbaţi, iar capacitatea lor de a rezista în medii ostile depinde de recunoaşterea şi sprijinul partenerilor iniţiaţi. Din cauza acestei dependenţe au nevoie de un sistem de valori comune şi trebuie să îşi demonstreze în permanenţă loialitatea, unii faţă de alţii. Idolatrizează machismul şi toate celelalte lucruri strict masculine care le demonstrează apartenenţa la aceeaşi categorie socială, hiper-sexualizată. Dovada cea mai bună a loialităţii dintre iniţiaţi transpare din felul în care ei trec peste tabuurile sociale larg răspândite, încălcând legea împreună sau sub privirile celorlalţi. Este un lucru de o importanţă capitală printre poliţişti, deoarece contravine complet tuturor valorilor pe care se presupune că ar trebui să le cultive ca membri ai poliţiei (toţi fiind conştienţi de acest lucru). În timp ce Perez şi asociaţii s-au implicat în jefuirea băncilor, trafic cu droguri, chiar crimă; cei patru din Oakland au umilit şi au bătut oameni nevinovaţi, în special pe aceia care le-au cerut ajutorul în calitate de oameni ai legii. Au completat în plus şi rapoarte oficiale false.

O MICĂ DISTRACŢIE

Faptul că aveau glumele lor (glume de *grup*, pe care cei din afară nu le puteau aprecia), că practicau un simţ al umorului *cu circuit închis*, are un dublu sens. Din punct de vedere social se întăreşte

coeziunea dintre ei printr-un cod secret, prin care numai ei puteau comunica. Din punct de vedere psihologic, râsul, glumele, în raport cu umilinţa pe care o exercitau asupra celorlalţi, îi făcea să se distanţeze de oroarea pe care o impun şi care îi ajuta să-şi dezumanizeze victimele. Umorul de tipul ăsta era des întâlnit la gardienii din lagărele de concentrare naziste şi e posibil ca şi poliţiştii implicaţi în cazul Rampart să se fi distrat de minune împreună.

Episodul care vizează originea numelui adoptat de cei patru poliţişti de la echipa de baseball din oraş – *Riders* şi preluarea lui de către iniţiaţi sugerează faptul că doreau să-şi dezvolte propria mitologie de grup. Ea funcţiona oricum datorită poreclelor pe care le aveau, porecle folosite între ei pentru întreţinerea relaţiilor dintre ei şi pentru distanţarea de numele de botez pe care le purtau (şi care rimau cu rolul lor în societate şi cu obligaţiile de familie pe care le aveau).

Identificarea cu echipa de baseball *Oakland Riders* are valoarea încă a unui simbol al coeziunii masculine dintrei ei, gladiatori americani, o echipă de bărbaţi care lucrează strâns uniţi între ei, hotărâţi să câştige în competiţia cu ceilalţi. Campionii oraşului sunt adevăraţi eroi locali.

Rasismul, aşa cum a fost demonstrat de către poliţiştii din Oakland devine încă un instrument prin care ei îşi defineau gaşca drept una destinată exclusiv albilor, făcându-i să pară superiori şi permiţându-le să-şi considere victimele simple obiecte. Poliţiştii implicaţi în cazul Rampart provin din rase diferite, deci în cazul lor, rasismul nu se manifestă atât de crud, deşi este prezent; victimele erau alese probabil pe baza preferinţelor *non-albe*, pe origine, teritoriu şi/sau apartenenţă la un grup sau altul.

PRESTIGIU SAU PROFIT?

De ce devine corupt un poliţist?

Când sunt cercetate motivele, reiese că poliţiştii din cazul Rampart erau conduşi doar de lăcomie: bani şi numai profit. Şi-au folosit poziţiile pe care le aveau în poliţie pentru a înşela şi jefui bănci. Suspecţii (aflaţi în custodia lor) erau umiliţi, torturaţi, răniţi sau chiar omorâţi în mod frecvent, pentru ca poliţiştii să le poată fura banii din buzunare sau să le confişte şi să le vândă apoi drogurile deţinute. Câştigurile lor ilegale erau tocate pe moduri de viaţă ostentative. Senzaţii tari şi bătăi, cazinouri, prostituate pentru tot felul de petreceri, o viaţă extrem de îndepărtată de ceea ce ar fi trebuit ei să reprezinte. Lăcomia nu se satură niciodată şi pe măsură ce deveau mai siguri pe ei, îşi asumau din ce în ce mai multe riscuri, deşi tot lăcomia a fost cea care le-a adus sfârşitul (furtul cocainei din rezerva poliţiei). Şi în cazul lui Perez, capul bandei, tot lăcomia a fost motivul principal, deşi nu singurul, el având şi alte poliţe de plătit.

În schimb, cei patru poliţişti din Oakland erau mânaţi, ironia sorţii este evidentă aici, de mândria şi de prestigiul profesional. Aparent ei nu profitau material de pe urma infracţiunilor pe care le săvârşeau. În timp ce îşi exercitau meseria plicticoasă şi obositoare, cereau să le fie recunoscute statutul şi calităţile, descoperind totodată cele mai simple metode de a-şi construi în poliţie statutul pe care şi-l doreau. Arestând şi punând sub acuzare cetăţeni nevinovaţi, absolut la întâmplare, şi-au mărit spectaculos numărul arestărilor, câştigând-şi astfel respectul superiorilor, admiraţia colegilor şi a noilor veniţi. Dintr-o dată, cu aprobarea şi entuziasmul implicit al tuturor, au devenit eroi, performeri şi învingători, stabilind şi standardele la care ceilalţi aspirau doar.

SPORTURI SÂNGEROASE ŞI INTRIGI DE NATURĂ SEXUALĂ

Vazquez, Siapno, Hornung şi Mabanag au lucrat în poliţie diverse perioade. Vazquez, fugarul, era cel mai vechi, îl depăşea pe Mabanag (al doilea ca vechime) cu o decadă, iar pe Batt (copilul), cu douăzeci de ani. O lege internă a poliţiei bazată pe grad şi respect pentru cei mai în vârstă şi mai experimentaţi era perpetuată printre ei, Vazquez devenind astfel conducătorul grupului. În fapt, el nu fusese promovat pe un post corespunzător anilor petrecuţi în slujba poliţiei. În timp ce Mabanag îşi îndeplinea loial postul de adjunct a lui Vazquez, începătorul Batt trebuia să stea cuminte în spatele celor mai în vârstă ca el.

Ce se întâmpla, de fapt, în rândul acestui grup extrem de unit, care cerea cu disperare respectul superiorilor şi al colegilor în timp ce instituia propria unitate de poliţie, în plus şi exclusivistă? O elită, caracterizată prin încălcarea activă a regulilor pe care toţi poliţiştii ar trebui să le urmeze. Şi, exact ca în cazul Rampart, strîngerea legăturilor din rândul frăţiei se făcea prin ritualuri sadice, cu lăsări de sânge din toate părţile, exercitate intenţionat asupra corpurilor victimelor neajutorate, ca într-un ritual de sacrificiu.

Metodele lor de lucru erau de-a dreptul sordide, degradându-i, umilindu-i şi rănindu-i pe cei mai slabi cetăţeni, pe care ar fi trebuit să-i apere şi să-i respecte, uneori chiar în schimbul apelurilor de ajutor venite din partea acestor cetăţeni. Băieţi exclusivişti şi violenţi, cărora le trecuse vremea promovării, blocaţi într-un hău fără fund cu cei mai jalnici marginalizaţi ai societăţii, ei erau incapabili să înţeleagă cauzele infracţionalităţii ridicate

din zonă, fără să-şi pună problema că nu au nici un fel de şansă să îmbunătăţească condiţiile de trai în zonă.

În schimb, au găsit foarte repede soluţii uşoare care să-i scoată din propria mizerie. Îşi confirmau unii altora deziluziile măririi. Erau superiori nenorociţilor pe care îi prindeau; oneşti, americani loiali care meritau mai mult! Nu, nu vor fi la dispoziţia unora care le sunt inferiori, le vor arăta cine dictează, cine are puterea; amărâţii se vor retrage, vor suferi, le va fi teamă în faţa superiorilor lor! Bătuţi până se supun, vor putea fi folosiţi ca obiecte, în statistici record, servind scopurilor stăpânilor lor de a obţine respectul cuvenit din partea forţelor poliţieneşti pe care le-au servit cu loialitate.

Dincolo de forţa socială pe care voiau să demonstreze că o au, trebuie discutat şi despre forţele psihologice implicate. În lucrarea sa din tinereţe, *De la funcţia orgasmului, la psihologia maselor în regimul fascist*, Wilhelm Reich prezintă ambele tipuri de forţe implicate[6].

Reich a fost unul dintre primii elevi ai lui Sigmund Freud, impresionat de analizele profesorului asupra reprimării sexuale. Când Freud a ajuns la concluzia că teoria nu se justifică pe deplin[7], Reich a încercat să demonstreze că potenţa sexuală se manifestă instinctual, fiind un dat biologic[8]. Trăind la Weimar, Germania, comentariile sale critice la adresa fascismului i-au adus un loc privilegiat pe listele de *priorităţi* ale lui Hitler, motiv pentru care a fost obligat să părăsească Germania, când a venit la putere partidul nazist.

Când democraţiile capitaliste erau cele mai autoritare şi mai patriarhale, Reich a văzut în libertatea sexuală un potenţial

revoluţionar, capabil să elibereze individul de conformitate şi autoritarism. Cetăţeanul sănătos, eliberat, era în viziunea lui, acela care era capabil să-şi satisfacă potenţialul sexual. Etica muncii în capitalism se bazează, în schimb, pe reprimarea dorinţelor sexuale ale cetăţenilor, în favoarea lucrului istovitor. Capitalismul impune acest control prin autoritatea pe care o exercită în societate familia de tip patriarhal. Obligat să se confrunte cu autoritatea „moralei", potenţialul sexual se întoarce împotriva individului şi se refulează la nivel psihic. Este ţinut sub control de armura caracterului (putând apărea chiar probleme legate de sănătatea mintală) şi se manifestă fizic prin dureri şi spasme musculare, dar şi prin latente tendinţe masochiste (ducând la depresii şi psihoze).

În cazul fasciştilor, obedienţa faţă de autorităţi este mai accentuată în cazurile de homosexualitate latentă sau reprimată. Puterea şi dorinţa sunt încătuşate. Masculinitatea excesivă şi misoginismul se manifestă prin conformitate isterică. Potenţialul sexual şi dorinţa reprimată cresc în interior până sunt forţate să erupă (ca un vulcan) în violenţe fizice, dirijate împotriva celor care nu se supun şi care sunt dezumanizaţi şi reduşi la stadiul de „obiecte" inferioare (de către fasciştii refulaţi).

Comparaţia este foarte potrivită pentru ambele cazuri discutate. Oferă o perspectivă asupra cazului celor patru poliţişti din Oakland şi explică chiar miezul problemei în cazul Rampart: masculinitate idolatrizată, respect în exces pentru autoritatea instituţiei, dorinţe homosexuale reprimate, dezumanizarea celor din exterior, violenţă fizică izbucnită din cauza unor frustrări care nu pot fi înlăturate.

CORUPT

Ambele găşti reprezentau o elită clandestină, care a împământenit şi a pus în practică propriile ei legi. Într-un fel, comportamentul lor reprezenta apogeul logic al înarmatei, uniformizatei şi militaristei instituţii de aplicare a legii din care făceau deja parte. Fiecare dintre ei credea că alegerea pe care o făcuse nu putea fi atinsă de ameninţările exterioare. Totuşi ambele cazuri au fost în cele din urmă demascate şi distruse, trădate, de unul de-ai lor, care ştia foarte bine cum stau lucrurile. Oricum, dincolo de faptul că împărţeau aceeaşi slujbă şi aceeaşi uniformă, cei care i-au trădat erau totuşi diferiţi.

Rafael Perez este corupt până în măduva oaselor: implicarea lui în cazul Rampart a fost extrem de importantă, el fiind implicat în aproape toate infracţiunile comise de membrii grupului; s-a dovedit a fi un mare mincinos, chiar şi atunci când turna anchetatorilor. Şi-a scăpat pielea cu un denunţ şi un prizonier necunoscut – s-a ales doar cu trei ani (vezi capitolul 3).

BATT ÎMPOTRIVA CELOR PATRU RIDERS

Keith Batt – solitarul, tânărul începător, nou în meserie şi probabil un poliţist mai sofisticat şi mai interesant decât Perez a fost împins cu capul înainte în grupul celor patru, în prima lui noapte de patrulare, în cea mai periculoasă zonă din oraş. Dar nu rapperii care făceau trafic cu droguri pe stradă sau gloanţele care ricoşau în întuneric l-au speriat, ci veteranii, poliţiştii deştepţi cu care a fost repartizat să lucreze şi de la care trebuia să

înveţe. Încă din prima noapte, în ciuda presiunii extrem de mari exercitate asupra lui de către seniori, nu s-a implicat în bătăile sălbatice şi însetate de sânge cu care se ocupau „colegii" lui, băgând în bucluc oameni nevinovaţi. A privit atent, înregistrând fiecare detaliu. A asistat la ruperea oaselor, la cazuri de orbire aproape totală din cauza bătăii, dar niciodată în timpul celor nouă ture pe care le-a făcut nu a ridicat vreun deget împotirva victimelor. Singura infracţiune pe care a comis-o (la ordinele lui Mabanag) a fost falsificarea rapoartelor oficiale ale departamentului de poliţie. După ce s-a luptat cu propria-i conştiinţă, nemaiputând suporta ceea ce se întâmpla, a demisionat din slujba pe care şi-o dorise din copilărie. A raportat infracţiunile la care fusese martor superiorilor săi, recunoscându-şi de bunăvoie şi propria vină. Şi gata.

Era tot ce mai voia să ştie despre cele întâmplate, sub nici o formă nu voia să apară la proces, să-i înfrunte pe foştii lui colegi şi să depună mărturie în favoarea condamnării lor. Îşi făcuse treaba şi acum voia să fie lăsat în pace. Era, în schimb, singurul care ar fi putut-o face. Procurorul l-a ameniţat, a încercat să-l convingă şi în cele din urmă l-a implorat să vină în faţa judecătorului. Dacă nu apărea ca principal martor al acuzării, nu exista nici o acuzare, nici un caz. Fără mărturia lui, cei patru ar fi continuat să răspândească frica şi teroarea în rândul comunităţii fără apărare, în rândul căreia acţionaseră până atunci. Batt a depus mărturie, povestind detaliat toate lucrurile la care fusese martor; s-a aflat la tribunal mai multe zile la rând, fiind interogat şi contrazis în permanenţă de cei mai buni avocaţi ai apărării. L-au făcut mincinos patentat, laş mizerabil, turnător periculos.

Batt nu a cedat! În cele din urmă procurorul Hollister l-a chemat pentru audieri şi pe Kenneth Soriano, una dintre multele victime care aşteptau să depună mărturie împotriva celor patru.

Extraordinar, curajos, exemplar sau prost, naiv, nebun... Care este poliţistul bun?

ÎNAPOI LA VIITORUL APLICĂRII LEGII

Poate că cel mai important este faptul că poliţiştii implicaţi în ambele cazuri par să fi conspirat împreună sub aceleaşi circumstanţe. Intensa rivalitate politică dintre oficialii aleşi focalizează atenţia presei şi a publicului asupra aplicării legii şi a altor probleme legate de ordinea din oraş, motivând promisiuni de genul stopării infracţionalităţii mai degrabă prin mărirea eficienţei şi analizarea cauzelor, decât prin impozite mai mari. Acest lucru presupunea mai multă implicare în problemele interne ale departamentului de poliţie decât ar fi fost normal (pentru exercitarea funcţiilor pe care le avea).

Schimbarea şefilor în poliţie se face pe baza capacităţii acestora de a confecţiona îmbunătăţirea situaţiei, statistici „liniştitoare" în detrimentul altor abilităţi manageriale. Presiunea este transmisă gradelor inferioare care trebuie să înregistreze rezultate record, din moment ce subvenţia poliţiei este luată din fondurile altor sectoare, care neglijate fiind, contribuie la creşterea infracţionalităţii.

În ultimii ani, această tendinţă se răspândeşte, cu rezultate smiliare şi în alte oraşe americane. Învaţă cineva ceva din ceea ce s-a întâmplat? Nici vorbă: e de aşteptat ca şi mai multe oraşe din

SUA să repete acelaşi scenariu. Se pare că, unii politicieni, oficiali locali şi închisori particulare, societăţi care asigură servicii de pază câştigă bani frumoşi de pe urma acestor procese. Afacerile cu închisori, în special, se dezvoltă atât de repede şi sunt atât de profitabile încât au devenit parte integrantă a economiei americane[9].

Unele dintre detaliie prezente în acest articol pot sugera că numai în Statele Unite ar putea fi tolerate asemenea incidente. Cert este că acolo unde afacerile pot deveni şi mai prospere şi crea noi locuri de muncă, permiţându-le astfel politicienilor să reducă impozitele şi să mărească eficienţa, este posibil să apară oricând lucruri de genul celor prezentate mai sus. Tendinţele manifestate în Marea Britanie par să urmeze exact acelaşi tipic.

Legea şi ordinea rămân o carte câştigătoare, din care politicienii pot scoate voturi, repetând la nesfârşit acelaşi vechi clişeu „trebuie pedepsiţi". Este un lucru care nu poate fi evitat, deşi ştim foarte bine că de fapt, nu opreşte infractorii şi este extrem de costisitor când vine vorba despre implementare. Drepturile omului nu mai sunt astfel un lucru normal. Dar nici nu plutesc în jurul unei peşteri platonice, astfel încât să nu ne rămână decât să găsim ieşirea. Sunt principii relative, care schimbă relaţii sociale.

O FILOSOFIE SIMPLĂ

La final, cer permisiunea de a povesti un lucru personal (sper relevant). Când era vorba despre chestiuni politice sau sociale nu eram de acord niciodată cu părerile tatălui meu. La câţiva ani după moartea lui, încă mă mai enervez când îmi aduc aminte de

ideile lui; dar una dintre teoriile pe care le avea merită totuşi puţină consideraţie. Într-un fel, acum pare şi aproape acceptabilă. Iată ce spunea tatăl meu:

> *Poliţiştii şi infractorii sunt oameni care pot fi caracterizaţi, în mare, de aceleaşi lucruri. Un anume tip, fie dat de natură, fie cultivat, îşi va alege una dintre aceste două ocupaţii. Nimic altceva nu va conta, ei putând apuca pe ambele drumuri: escrocherie sau poliţie. Nici unul dintre ei nu trebuie crezut în totalitate, amândoi reprezintă un pericol dacă se apropie prea mult de viaţa ta; şi trebuie trataţi cu foarte multă precauţie...*

Şi continua să turuie cum că ar fi probabil mai bine pentru majoritatea membrilor societăţii, ca ei să fie îmbrăcaţi în uniformă, pentru că cel puţin aşa, îi poţi controla cât de cât. *Nu le întoarce pur şi simplu spatele!*

BIBLIOGRAFIE:

Cărţi

Wilhelm Reich, *The Function of the Orgasm*, London: Panther Books, 1968.

Charles Rycroft, *Reich*, Glasgow: Fortuna, 1972.

Jean Paul Sartre, *Critique of Dialectical Reason*, London: Verso, 1982.

Periodice

Glen Chapman, *Attorneys Spar Over Evidence*, The Oakland Tribune, 4/6/02.

Kim Curtis, *Prosecutor shows Oakland cops pattern of setting up suspects*, The Mercury News, 4/6/02.

Henry K. Lee, *Hearing in Police Misconduct Case*, in San Francisco Chronicle, 31/3/01.

Wendy Snyder, *Police Containment*, in Oakland Uhuru News, 16/7/02.

AC Thompson, *How to Blow a Police Corruption Case*, in San Francisco Bay Guardian News, 22/8/01.

Jim Herron Zamora, *Cop: I was Taught to Lie*, in San Francisco Chronicle, 18/9/02.

Associated Press, *Oakland Rocked* by Police Scandal, The Holland Sentinal, 30/9/00.

NOTE:

[1] Toate citatele directe provin din transcrierile şedinţelor de judecată, aşa cum apar în AC Thompson, *How to Blow a Police Corruption Case*, în San Francisco Bay Guardain News, 22/8/01 (cu excepţia cazurilor când este specificată altă sursă).

[2] Kim Curtis, *Prosecutor shows Oakland cops' pattern of setting up suspects*, The Mercury News, 4/6/02.

[3] Jim Herron Zamora, *Cop: I was Taught to Lie*, în San Francisco Chronicle: 18/9/02.

[4] Sealli Moyenda (reprezentantă PDUM), Wendy Snyder, *Police Containment*, în Oakland Uhuru News, 16/7/02.

[5] Este o simplificare extremă a unei teorii complexe, care aduce în discuţie foarte multe idei. O folosim aici strict pentru valoarea analogiei.

[6] Ca şi în cazul lui Sartre citat mai sus, ar fi o prostie să credem că sugestiile lui Reich pot oferi întregul adevăr sau soluţia care ar putea închide definitiv cazul. Dar cum nu există o astfel de soluţie, Reich

poate avea din nou valoarea unei analogii sau a unui model asupra căruia să reflectăm.

[7] Înlocuind-o cu teoria asupra vieţii şi a morţii.

[8] Mai departe, Reich a fost primul teoretician care a încercat să integreze doctrinle lui Freud şi Marx într-o teorie coerentă asupra revoluţiei sexuale.

[9] Profitând din lăcomie de responsabilităţile statului, oamenii de afaceri obezi reprezintă celălalt capăt al firului; lucru reflectat în comportamentul poliţiştilor corupţi – de la Perez şi *asociaţii*, până la *asociaţia* celor patru *Riders*.

5. Albastrul zid al tăcerii

AGRESAREA LUI ABNER LOUIMA

Russell Gould

Fidelis ad Mortem (Fideli până la moarte)

Moto al Departamentului de Poliţie din New York (DPNY)

L-am violat pe Louima cu un băţ, apoi l-am ameninţat că îl omor dacă povesteşte cuiva cele întâmplate... Eram nebun în acel moment.

Poliţistul Justin A. Volpe îşi recunoaşte vina, în faţa Curţii Federale

Cel mai mare act de trădare pe care îl poate comite un poliţist faţă de un coleg este comiterea în prezenţa lui a unui act de indisciplină atât de grav, încât să-l oblige astfel să aleagă între o falsă loialitate, situaţie în care îşi riscă slujba şi chiar libertatea, sau să se supună obligaţiilor de serviciu şi să depună mărturie împotriva unui poliţist, în cazurile în care se impune acest lucru.

Procurorul federal Zachary Carter comentând decizia prin care Volpe era găsit vinovat de atacarea lui Louima

DPNY, AGRESIVITATEA POLIŢIEI ŞI PRIMARUL ORAŞULUI

În noaptea de 9/10 august 1997 a avut loc atacul violent al poliţiştilor de la Departamentul de Poliţie din New York asupra lui Abner Louima, un bărbat de 33 de ani, recent imigrant legal în Statele Unite, originar din Haiti. Atacul poliţiştilor de serviciu de la Secţia de Poliţie 70 a provocat foarte multe proteste venite

din partea comunităţii haitiene, dar şi a altor comunităţi etnice şi a prejudiciat imaginea DPNY, insultele rasiste şi rănile grave de care a avut parte Louima la sediul poliţiei, intrând imediat în atenţia presei. Poliţiştii acuzaţi au fost judecaţi pentru învinuirile care li s-au adus cu privire la atac; doi dintre ei îndeplinind la ora actuală greii ani de puşcărie primiţi în acest caz.

Agresarea lui Louima a avut şi implicaţii politice, primarul New York-ului fiind responsabil de felul în care este condus departamentul de poliţie. Lupta pentru primăria oraşului urma să se dea la următoarele alegeri (noiembrie 1997) între Rudolph Giuliani (atunci în funcţie) şi opozantul său democrat David Dinkins. Poliţiştii de la DPNY sprijiniseră campania lui Giuliani privind infracţionalitatea din oraş – „toleranţă zero". Giuliani îl învinsese în 1993 pe primul primar de culoare al New York-ului, David Dinkins. În timpul campaniei republicane împotriva infracţionalităţii a crescut extrem de mult numărul plângerilor venite din partea cetăţenilor de culoare, plângeri referitoare la comportamentul poliţiştilor, liderii comunităţii acuzau şi ei poliţia pentru excesul de forţă de care dădea dovadă. Pe parcursul a 12 luni înainte de atacarea lui Louima, New York-ul plătise suma de 22 de milioane de dolari, drept despăgubiri pentru cazuri de agresivitate din partea poliţiei. În plus, DPNY nu era considerat a fi o instituţie reprezentativă pentru comunitatea locală; în momentul atacării lui Louima, 70 % dintre poliţiştii din oraş erau albi, în timp ce 60 % din populaţia New York-ului era o populaţie non-albă. Reputaţia lui Rudy Giuliani a supravieţuit cazului Louima; după victoria în scrutinul din 1997 a fost tratat ca un erou naţional pentru felul în care a gestionat criza produsă în New York de atacul terorist de la 11 septembrie.

AGRESAREA LUI ABNER LOUIMA

Abner Louima locuia cu soţia sa Micheline şi cei doi copii ai lor şi lucra ca paznic la staţia de apă şi canalizare Spring Creek, din zona Flatlands – Brooklyn. Târziu, în noaptea zilei de 9 august 1997, a plecat de la serviciu pentru a merge la clubul Rendez-vous, un club de noapte frecventat de haitieni şi situat pe Flatbush Avenue. S-a dus să vadă o trupă haitiană de dans, *The Phantoms*, care era programată să evolueze în acea seară. Pe la 3:30 dimineaţa, în ziua de 10 august, clubul începuse să se golească; spectatorii plecau, iar în faţa clubului, în stradă, a izbucnit o ceartă între două femei. Abner Louima şi alţi câţiva bărbaţi au încercat să le despartă. Între timp a ajuns la locul faptei şi o maşină a poliţiei. Unul dintre poliţişti l-a luat pe Louima şi a început să-l lovească; incidentul a degenerat foarte repede într-o bătaie în toată regula, un alt poliţist a intervenit şi el şi a reuşit să-l potolească pe Louima, să-i pună cătuşele şi să-l bage în maşina poliţiei. În drum spre Secţia de Poliţie 70, Louima a declarat că a fost lovit de mai multe ori de către poliţiştii din maşină, care au oprit chiar de două ori pentru a se ocupa în voie de aceste lovituri.

În versiunea iniţială a declaraţiei lui Abner Louima sunt povestite următoarele fapte:

Ajuns la sediul poliţiei în jurul orei 4:50 dimineaţa, Louima a fost dus într-o cameră unde a fost dezbrăcat şi i s-au furat banii din portofel. A fost supus apoi unui torent verbal de injurii rasiste. Purtând în continuare cătuşele a fost dus la toaletă, unde mai mulţi poliţişti l-au lovit cu sălbăticie. Unul dintre poliţişti, s-a aflat mai târziu că era vorba despre Justin A. Volpe, i-a băgat mânerul unei pompe de toaletă în anus, rupându-i intestinul şi provocându-i grave probleme cu vezica. După asta, pompa a

fost scoasă, iar Volpe i-a strigat „E rahatul tău, negroteiule", i-a îndesat pompa murdară în gură, rupându-i câţiva dinţi. L-a făcut din nou, „negrotei tâmpit" şi i-a spus că „îi vom învăţa pe negrotei să-i respecte pe poliţişti... este vremea lui Giuliani, nu a lui Dinkins" – ultima remarcă referindu-se la candidaţii pentru postul de primar al New York-ului. Volpe l-a ameninţat cu moartea şi i-a spus că îi va ucide şi familia.

Pe tot parcursul agresiunii, ţipetele de durere ale lui Louima s-au auzit în toată secţia de poliţie, dar nici un poliţist dintre cei care erau de serviciu nu a reacţionat şi nu s-a interesat ce şi din ce cauză se întâmpla. Louima a declarat mai târziu că s-a gândit tot timpul la soţia şi la copiii lui şi că s-a rugat – „Continuam să-mi spun, te rog Doamne, nu mă lăsa să mor... Mă rugam pentru viaţa mea, pentru că, dacă muream nu ştiu cine ar fi putut avea grijă de copiii mei".

După acest atac, Louima a fost acuzat că era turbulent, că a obstrucţionat o acţiune a poliţiei şi că s-a opus arestării. A fost dus într-o celulă şi lăsat acolo, deşi sângera abundent.

LOUIMA ESTE DUS LA SPITAL

Sergentul Jeffrey Fallon, care se afla de serviciu în acea seară, la sediul Secţiei de Poliţie 70, a pretins că a sunat după o ambulanţă pentru ca Louima să fie escortat la spital. În orice caz, nici o ambulanţă nu a ajuns la poliţie până la 6:25 dimineaţa, Louima fiind dus, în cele din urmă, la spital, la 7:58. Era escortat, bineînţeles, de către poliţişti.

Vizitându-l în acea duminică la secţia de terapie intensivă a spitalului *Coney Island*, rudele lui Abner Louima au fost şocate

de gravitatea rănilor pe care le suferise: vezica şi colonul perforate, fiind obligatoriu să suporte o colostomie. Cerând unele explicaţii au aflat că nici unul dintre poliţiştii de la Secţia 70 nu raportase incidentul. Au contactat atunci Secţia Disciplinară din cadrul DPNY, atrăgându-le atenţia asupra rănilor pe care le văzuseră şi asupra declaraţiilor lui Louima care spunea că a fost atacat. Un poliţist anonim de la Secţia 70, mai târziu identificat drept Eric Turetzky, raportase şi el, aceleiaşi secţii, incidentul care avusese loc. Anchetatorii au încercat să stea de vorbă la spital cu Louima, în dimineaţa zilei de luni, 11 august, dar din cauza stării grave în care se afla pacientul, discuţia nu a putut avea loc. Au revenit a doua zi şi i-au arătat fotografiile poliţiştilor de la Secţia 70; cu ajutorul acestor fotografii, Louima i-a putut identifica pe doi dintre poliţiştii implicaţi.

REACŢIILE ORAŞULUI ŞI ALE POLIŢIEI

La conferinţa de presă, organizată în după-amiaza zilei de 13 august, primarul Giuliani a condamnat atacul asupra lui Louima: „Un astfel de comportament nu poate fi decât criticat, în orice împrejurări şi oricare ar fi autorii. Venit din partea unor poliţişti, este şi mai condamnabil". A doua zi, primarul a ordonat trecerea în rezervă a comandantului Secţiei 70, a adjunctului său şi a altor opt poliţişti. A comentat de asemenea şi remarca făcută de Volpe – „vremea lui Giuliani", declarând că un poliţist care spune aşa ceva „nu merită să facă parte din rândul Departamului de Poliţie din New York". Giuliani a mai adăugat că poliţiştii DPNY ar trebui să fie „oripilaţi şi să nu tolereze" acte de genul celor exercitate asupra lui Louima. Pe 14 august, Howard Safir, înalt

oficial al poliţiei din New York a declarat presei că nu consideră atacul asupra lui Louima un act de agresiune din partea poliţiei, ci „un act criminal, înfăptuit de oameni care sunt criminali, de-a dreptul". DPNY a renunţat atunci la toate acuzaţiile care îi fuseseră aduse lui Louima.

Giuliani l-a vizitat pe Louima de două ori, la spital, exprimându-şi durerea şi regretul cu privire la cele întâmplate.

VOLPE SE PREDĂ: POLIŢIŞTII SUNT PUŞI SUB ACUZARE

În seara zilei de 13 august 1997, poliţistul Justin Volpe (în vârstă de 27 de ani), de la Secţia de Poliţie 70, cu domiciliul în Staten Island, s-a predat Secţiei Disciplinare a DPNY, pentru agresarea lui Louima. A fost pus sub acuzare.

Pe 14 august, Safir, dându-şi seama de gravitatea celor întâmplate şi de faptul că ar fi putut deteriora serios relaţiile poliţiei cu comunitatea locală, distrugând şi reputaţia DPNY, a ordonat luarea imediată a unor măsuri disciplinare la Secţia de Poliţie 70. Sergentul Fallon a fost suspendat, iar alţi zece poliţişti au fost retraşi de pe teren şi trecuţi la birouri, ca măsură temporară, până la terminarea anchetei. Printre poliţiştii sancţionaţi se aflau şi Thomas Bruder şi Michael Bellomo. Charles Schwarz a fost pus şi el sub scuzare pentru atacul asupra lui Louima.

PROTESTE: 16-17 AUGUST 1998

Pe toată durata week-end-ului din 16-17 august, mii de protestatari au luat cu asalt sediul Secţiei de Poliţie 70, mulţi dintre ei

fluturând steaguri haitiene, iar alţii pompe pentru toaletă. Erau foarte vehemenţi şi strigau către clădirea poliţiei: „sodomie, sodomie".

Reverendul Al Sharpton, activist de culoare şi candidat democrat la funcţia de primar s-a alăturat protestatarilor. Vorbind mulţimii, a declarat că problema în acest caz nu era un rasială, ci ţinea de agresivitatea poliţei, în general. Sharpton s-a întânit cu Louima şi a devenit consilierul neoficial al lui şi al familiei sale.

Tot pe parcursul week-end-ului, anchetatorii au percheziţionat sediul poliţiei şi au cercetat şi ţevile din clădire şi sistemul de canalizare din zonă, în căutarea pompei folosite în timpul agresiunii. Nu au găsit nimic.

POLIŢISTUL WEISE IESE LA RAMPĂ

Pe 17 august, poliţistul Thomas Weise, partenerul lui Charles Schwarz le-a povestit anchetatorilor varianta lui. Weise a declarat că Volpe a acţionat singur şi că el şi Schwarz s-au ocupat de hârţogăraie şi au avut grijă de un căţeluş care se pierduse, tot timpul cât Louima se aflase la Secţia 70. Weise a pretins că i-a văzut pe Louima şi pe Volpe în aceeaşi toaletă, poliţistul agitând o pompă plină de excremente; când l-a întrebat pe Volpe ce s-a întâmplat, i s-a spus că Louima avea o problemă de incontinenţă. Versiunea venea în contradicţie cu declaraţia poliţstului Turetzky care îl văzuse pe Schwarz luându-l pe Louima cu pantalonii în vine şi târându-l dintr-o celulă, la toaletă unde, a declarat Turetzky anchetatorilor, i-a văzut pe amândoi participând la agresiune: Schwarz şi Volpe.

ALŢI POLIŢIŞTI REŢINUŢI – MULT MAI MULTE ACUZAŢII

Pe 18 august alţi doi poliţişti de la Secţia de Poliţie 70, au fost puşi sub acuzare: Weise, care depusese mărturie cu o zi înainte şi Thomas Bruder. Erau acuzaţi de lovirea repetată a lui Louima în maşina de poliţie cu care a fost adus la secţie, după ce fusese arestat în faţa Clubului *Rendez-vous*.

În acea dimineaţă, Volpe şi Schwarz au apărut în faţa Curţii Supreme din Brooklyn, unde au pledat – *nevinovat*, pentru violenţă şi abuz sexual exercitate asupra lui Louima. Amândoi au fost lăsaţi să plece după ce au plătit fiecare o cauţiune de 100.000 de dolari.

De asemenea, au fost găsite şi trimise la analiză mănuşile purtate de Justin Volpe în timpul agresiunii. Avocaţii lui Abner Louima au anunţat că vor da în judecată instituţiile oraşului New York şi vor cere despăgubiri în valaore de 55 de milioane de dolari.

Pe 21 august, Volpe, Schwarz, Weise şi Bruder au fost puşi sub acuzare şi pentru lucruri de mai mică importanţă care vizau comportamentul rasist pe care l-au avut faţă de Louima.

DESCRIEREA CONFLICTULUI

Interviul cu Louima, realizat la spital de către ziaristul Garry Pierre, a fost publicat în *New York Times* pe 22 august. Louima le cerea haitinenilor să participe la o demonstraţie împotriva violenţei din poliţie, plănuită să aibă loc pe 29 august, plângându-se, de asemenea, că s-a confruntat cu mai multe reacţii

rasiste, de când se mutase în America. Nu a dat detalii cu privire la arestare sau la tratamentul de care avusese parte la secţia de poliţie, dar a declarat că în timpul atacului s-a temut pentru viaţa lui şi că nu îi poate ierta pe cei care l-au agresat.

În aceeaşi zi, *New York Daily News* a publicat un interviu cu Volpe în care acesta pretindea că „nu a fost el" cel care l-a atacat pe Louima şi că toate rănile îi fuseseră produse lui Louima înainte ca poliţia să ajungă pe Flatbush Avenue. Bruder şi Weise au apărut în faţa instanţei şi şi şi-au susţinut nevinovăţia faţă de acuzaţiile de rasism care li se aduceau.

Pe 26 august, *New York Times* a publicat un interviu cu Magalie Laurent, soră medicală la Spitalul *Coney Island*. Ea a declarat că poliţiştii care îl însoţiseră pe Louima la spital le-au spus doctorilor că rănile sunt rezultatul activităţii homosexuale a lui Louima. În formularul în care se completează tratamentul medical prescris celor reţinuţi (PD 244-150), scria că Louima suferise „traume rectale", fără să fie menţionată cauza acestei stări de fapt.

LOUIMA IESE DIN SPITAL

Pe 10 octombrie 1997, Abner Louima a părăsit spitalul sub escorta poliţiei. Încă nu îşi revenise în totalitate de pe urma gravelor răni interne pe care le suferise şi încă urma un tratament împotriva cheagurilor de sânge pe care le avea la picioare, din cauza bătăilor pe care le suferise şi a imobilizării îndelungate care îi fusese impusă în patul de spital. În plus, suferise şi traume psihice, vărul lui, în acelaşi timp, purtător de cuvânt al familiei, Samuel Nicholas

declarând unui reporter de la *New York Times*: „Nu ştim cum o să-şi ducă viaţa mai departe".

AUDIERI PRELIMINARE – PROCURORII FEDERALI PREIAU CONTROLUL

La mijlocul lunii februarie 1998, avocaţii şi procurorii s-au întâlnit, pentu a pregăti procesul poliţiştilor puşi sub acuzare cu un judecător de la curtea din Brooklyn. În acelaşi timp, procurorii federali analizau posibilitatea preluării cazului, deoarece, pentru acuzaţiile formulate în acest caz, ei ar fi putut să ceară pedepse mai mari.

Pe 26 februarie, procurorii federali au formulat acuzaţii privind încălcarea drepturilor civile, împotriva poliţiştilor Volpe, Bruder, Schwarz şi Weise. Acestea depăşeau în gravitate acuzaţiile care li se aduseseră iniţial. Împotriva lui Volpe şi a lui Schwarz au mai fost formulate şi alte acuzaţii: Volpe a fost acuzat că l-a agresat sexual pe Louima cu pompa de toaletă, iar Schwarz a fost acuzat că l-a ţinut, în timp ce Volpe îl agresa. Bellomo şi Volpe au fost şi ei acuzaţi de încălcarea drepturilor civile, ei fiind cei care l-au arestat şi bătut fără nici un motiv pe Patrick Antoine, martor ocular al evenimentelor pretrecute în faţa Clubului *Rendez-vous*. Volpe şi Schwarz urmau să primească acum, în cazul în care erau condanmaţi, sentinţe de închisoare pe viaţă. În plus, sergentul Michael Bellomo, care ar fi trebuit să supervizeze acţiunile Secţiei de Poliţie 70, în noaptea în care a fost agresat Louima, a fost acuzat că i-a minţit pe anchetatori.

La Curtea Federală de Judecată din Brooklyn, prezidată de judecătorul Eugene H. Nickerson, toţi poliţiştii au pledat –

nevinovat, pentru toate acuzaţiile care li se aduceau. În februarie 1998 a devenit public faptul că, printre avocaţii lui Louima, care dădeau în judecată instituţiile oficiale din New York pentru despăgubiri în valoare de 50 de milioane de dolari se aflau şi Johnnie Cochran şi Barry Scheck, cei care îl reprezentaseră cu succes şi pe OJ Simpson în procesul în care era acuzat de uciderea lui Nicole Simpson şi a lui Ronald Goldman.

ACUZAŢIILE SE ÎNMULŢESC

Audierile au continuat, iar rapoartele se înmulţeau pe parcurs ce procurorii şi avocaţii expuneau cazul în faţa judecătorului. Pe 13 noiembrie 1998 au fost formulate, de asemenea, şi acuzaţii de obstrucţionare a justiţiei, împotriva poliţiştilor Schwarz, Weise şi Bruder. Au fost învinuiţi că i-au minţit pe anchetatori în legătură cu ceea ce văzuseră atunci când Louima era agresat în toaletă.

PRIMUL PROCES AL POLIŢIŞTILOR

Pe 3 mai 1999, după cinci săptămâni de selecţie, dintr-un număr de 85 de persoane, a fost ales, în sfârşit, pentru procesul Volpe, Schwarz, Weise, Bruder şi Bellomo, un juriu format din opt albi, trei hispanici şi un negru.

Acuzaţiile aduse de procurorii federali erau următoarele:

- Volpe, Schwarz, Weise şi Bruder – încălcarea depturilor civile ale lui Louima, în timpul bătăilor din maşina poliţiei;
- Volpe – agresarea lui Louima la sediul Secţiei de Poliţie 70;
- Schwarz – imobilizarea lui Louima, în timp ce Volpe îl agresa;
- Bellomo – acoperirea bătăii din maşina poliţiei.

Procesul a început în data de 4 mai, procurorul Kenneth Thompson deschizându-l oficial prin citirea acuzaţiilor de mai sus. Thompson a adăugat că tratamentul la care a fost supus Louima a fost unul „traumatizant... crud şi inuman". Avocatul lui Volpe, Marvyn Kornberg a declarat şi el apoi că Louima minţise pentru a obţine despăgubirile de multe miloane de dolari pe care le-a cerut, că rănile pe care le suferise nu semănau cu cele care s-ar fi produs dacă „i-ar fi fost introdus, fără voia lui, un obiect în rect şi că acuzaţiile privind „vremea lui Giuliani" nu sunt adevărate. Louima, a adăugat Kornberg, a minţit pentru a „crea o diversiune în New York". Avocaţii celorlalţi acuzaţi au pledat – *nevinovat*, pentru clienţii lor.

În data de 6 mai Abner Louima a fost chemat să depună mărturie. Chestionat mai întîi de procuror, a dat detalii cu privire la agresarea lui de către Volpe, care l-a ameninţat şi că îi omoară pe el şi pe familia lui, dacă depune plângere împotriva celor întâmplate. Vorbind limba engleză destul de greu şi cu un accent puternic, Louima a declarat că a fost lovit de nenumărate ori de către poliţişti la sediul Secţiei 70 şi că a fost dus într-o toaletă, unde „Volpe i-a băgat un obiect în rect, după care i l-a scos şi i l-a băgat în gură". Louima a recunoscut şi că a minţit când l-a acuzat pe Volpe privind „vremea lui Giuliani". Avocatul lui Volpe, Kornberg, a început să-l chestioneze pe Louima, acuzându-l că minte pentru a obţine banii ceruţi ca despăgubire din procesul intentat oraşului New York şi DPNY. A insistat asupra acuzaţiei „vremea lui Giuliani", iar Louima a recunoscut că „a făcut-o pentru a atrage atenţia primarului şi a tuturor celor responsabili cu mersul justiţiei". Kornberg a adus în discuţie şi obiectul folosit în timpul atacului, o pompă pentru toaletă, cum

s-a crezut inițial. Până la proces, procurorii au pretins că Louima fusese atacat cu o mătură – Louima declarase că, înainte de începerea agresiunii, l-a văzut pe Volpe ridicând de pe podea un obiect, despre care el a crezut că este o pompă. Avocații apărării au continuat chestionarea lui Louima, insistând asupra minciunii lui cu „vremea lui Giuliani" și alte contradicții ale versiunii sale. Louima a declarat că a comis sperjurul din cauza minții sale afectate de medicamentele foarte puternice care îi fuseseră prescrise și pe care le lua împotriva durerii.

Au fost chestionați apoi, în legătură cu atacul, polițiștii de la secție, care au rupt astfel așa numitul „albastrul zid al tăcerii" ce îi oprea să depună mărturie unii împotriva altora.

Pe 14 mai, Eric Turetzky a povestit faptul că a văzut cum Louima, cu pantalonii în vine, era scos din toaletă de către Volpe, care avea în mână și un băț de aproximativ un metru. Turetzky a confirmat faptul că a ajutat la scoaterea lui Louima din toaletă, după terminarea agresiunii lui Volpe. Avocații apărării l-au acuzat pe Turetzky că îi implica pe ceilalți polițiști pentru că îi era frică de ceea ce i s-ar putea întâmpla dacă ar fi fost învinuit și el de bătaia pe care a primit-o Louima în mașina de poliție, în drum spre secție – Turetzky fiind unul dintre cei care fuseseră chemați pentru încăierarea din fața Clubului *Rendez-Vous*. Pe 18 mai, un al doilea polițist de la Secția 70, Mark Schofield, a depus mărturie împotriva lui Volpe, pretinzând că acesta împrumutase mănușile de la el, înainte de atacarea lui Louima și că i le-a returnat apoi pline de sânge. Schofield a mai spus că văzuse la Volpe atunci când împrumutase mănușile, un obiect asemănător unui băț. Pe 20 mai, sergentul Kenneth Wernick a povestit curții de judecată cum i se lăudase Justin Volpe, după agresiunile comise

asupra lui Louima, spunând că introdusese bățul în anusul lui Louima, vreo 15 centimetri, după care îl băgase în gura victimei. Wernick a declarat că Volpe îi arătase bățul şi că îl oferise spre mirosire altui poliţist. Un al patrulea poliţist, Michael Schoer a depus mărturie în aceeaşi zi, că Volpe îi fluturase bățul prin faţă, invitându-l să-l miroasă şi că îi spusese că petele maro de pe băţ sunt fecale.

Probabil că, din cauza cultului loialităţii faţă de colegii poliţişti de la DPNY şi a faptului că nu voia să fie considerat un „turnător", nici unul dintre aceşti poliţişti nu a spus imediat anchetatorilor ce se întâmplase, de fapt. La proces nici unul dintre ei nu a declarat că a fost martor la ce se întâmplate, mărturiile lor devenind astfel importante doar pentru acţiunile colaterale.

În data de 25 mai, Justin A. Volpe şi-a schimbat declaraţia iniţială şi a pledat în continuare – *vinovat*, pentru toate acuzaţiile care i se aduceau. Cu lacrimi în ochi, el a explicat judecătorului că se bătuse cu Louima în faţa Clubului *Rendez-vous* şi că îl lovise pe acesta în maşina poliţiei, până la sediul Secţiei 70. Apoi a mărturisit: „În toaleta secţiei, în prezenţa unui alt poliţist, l-am sodomizat cu un băţ pe Louima, după care l-am ameninţat că îl omor dacă povesteşte cuiva cele întâmplate... Eram nebun în acel moment". Întrebat de judecătorul Nickerson despre motivele agresiunii asupra lui Louima, a avut loc următorul dialog:

Nickerson: Întorcându-ne la momentul agresiunii din toaletă, faptul că i-ai băgat bățul în gură după ce i-l introduseseşi în rect, făcea parte din efortul tău de a-l umili?

Volpe: Eram sub şoc atunci, domnule judecător. Voiam să-i arăt bățul pentru că nu puteam să cred ceea ce se întâmplase. Da, dacă asta înseamnă că l-am umilit, am făcut-o.

Nickerson: Deci, încercai să-l umileşti. Erai extrem de furios?

Volpe: Da, eram nebun în acel moment.

Nickerson: Ai încercat să îl umileşti?

Volpe: Da.

Volpe a mai declarat în faţa judecătorului că va refuza să depună mărturie împotriva colegilor lui poliţişti şi şi-a cerut scuze pentru cele întâmplate, nu lui Louima, ci familiei sale, pentru suferinţa pe care le-o provocase.

Pe 26 mai, s-a reluat procesul celorlalţi patru poliţişti. Procurorii s-au bazat în principal pe declaraţiile lui Louima. Pe 2 iunie, avocaţii şi-au încheiat apărarea; nici unul dintre cei patru acuzaţi nu a dorit să depună mărturie. Avocaţii au cerut închiderea cazului, din lipsă de probe, dar au fost refuzaţi de către judecătorul Nickerson. Procurorii au subliniat brutalitatea atacului şi faptul că Volpe nu acţionase de unul singur. Avocaţii au proclamat în continuare nevinovăţia clienţilor lor, dar au condamnat brutalitatea acţiunilor lui Justin Volpe.

În data de 4 iunie juriul a început să delibereze şi a dat verdictul patru zile mai târziu. Schwarz a fost găsit vinovat că l-a bătut pe Louima în afara toaletei şi că l-a ţinut în timp ce Volpe îl agresa cu bățul. Schwarz, Weise şi Bruder au fost achitaţi pentru acuzaţia de lovire a lui Louima în maşina de poliţie, Bellomo fiind achitat şi el pentru faptul că a minţit, ca să acopere acţiunile colegilor lui.

După ce juriul a dat verdictul, procurorul Zachary Carter a anunţat că Schwarz, Bruder şi Weise vor mai fi judecaţi şi pentru conspirare în scopul obstrucţionării justiţiei. Pe 22 iunie 1999 poliţiştii Rolando Aleman şi Francisco Rosario au fost puşi sub acuzare pentru faptul că au minţit când au fost anchetaţi.

VOLPE CONDAMNAT

Pe 13 decembrie 1999, Justin Volpe a primit 30 de ani de închisoare pentru agresarea lui Louima. Maximul pedepsei pentru faptele de care se făcuse vinovat Volpe era închisoare pe viaţă, fără posibilitatea eliberării condiţionate.

La aflarea verdictului dat la Curtea Federală, Louima a criticat din nou declaraţiile lui Volpe făcute în cadrul audierilor preliminare, cum că rănile pe care le suferise erau rezultatul unor practici homosexuale, caracterizându-le drept „minciuni sfruntate". Condamnat fiind, Volpe a mărturisit că perioada în care lucrase pentru DPNY nu a fost una uşoară: „Am cunoscut din plin partea sordidă a vieţii, am văzut bebeluşi morţi, care erau mânuiţi la morgă ca nişte pui de găină congelaţi". A mai declarat şi că el şi colegii lui au fost agresaţi de nenumărate ori de oameni pe care „restul societăţii nu vrea nici măcar să-i vadă". I-a cerut, de asemenea, pentru prima oară, scuze lui Abner Louima, mărturisind că: „am făcut rău foarte multor oameni, mi-a fost şi îmi este ruşine şi acum... îmi pare foarte rău, trebuie şi o să plătesc pentru ceea ce am făcut". Judecătorul Nickerson nu a fost impresionat şi i-a replicat că regretele lui „au la bază interesul personal" şi că violenţa de care a dat dovadă în cazul lui Louima a fost „un abuz de putere în stil barbar".

Reverendul Al Sharpton a declarat presei la ieşirea din tribunal că Volpe ar fi trebuit să primească pedeapsa cu închisoarea pe viaţă. Tatăl lui Volpe, Robert a declarat şi el că DPNY ar trebui să fie considerat responsabil pentru ceea ce a făcut fiul lui, şi că în acest caz, stresul şi presiunea psihologică exercitate asupra lui şi-au spus cuvântul. Robert Volpe a concluzionat: „Îţi poţi pierde viaţa în stradă, dar îţi poţi pierde, de asemenea, sufletul"

SCHWARZ, BRUDER ŞI WEISE JUDECAŢI PENTRU CONSPIRAŢIE

În ianuarie 2000 a început selectarea juriului pentru procesul poliţiştilor Schwarz, Bruder şi Weise, sub acuzaţiile de conspirare în scopul obstrucţionării justiţiei, prin inducerea în eroare a anchetatorilor cu privire la agresarea lui Louima la sediul secţiei de poliţie. Pe 3 ianuarie, în timp ce procedurile de selectare a juriului erau în plină desfăşurare, Reverendul Al Sharpton a declarat presei că acest al doilea proces este la fel de important ca primul, pentru că „ceea ce a făcut Justin Volpe nu se putea face fără complicitatea şi acoperirea Secţiei de Poliţie 70"

Pe 3 februarie 2000 a fost ales, în cele din urmă, juriul final. În prima zi de proces – pe 7 februarie, avocatul lui Schwarz a anunţat că intenţiona să obţină o citaţie pentru ca Justin Volpe să depună mărturie privind nevinovăţia lui Schwarz. Avocaţii lui Bruder şi Weise au subliniat buna reputaţie de care se bucurau clienţii lor. Apărând ca martor pe 17 februarie, Volpe a declarat că Charles Schwarz nu a participat la agresarea lui Louima, dar că Weise a fost şi el în toaletă şi că nu a făcut nimic ca să-l

oprească. Volpe a mai declarat că nu a spus întotdeauna adevărul în legătură cu cele întâmplate: „M-am minţit pe mine, mi-am minţit avocatul, mi-am minţit părinţii".

Avocatul lui Schwarz, Ronald Fischetti s-a bucurat să audă mărturia lui Volpe, dar în ciuda celor declarate, pe 7 martie 2000 Schwarz, Bruder şi Weise au fost găsiţi vinovaţi de conspiraţie în scopul obstrucţionării justiţiei.

PROCESUL LUI FRANCISCO ROSARIO

În data de 5 iunie 2000 a început la Curtea Federală de Judecată din Brooklyn, procesul lui Rosario. Era acuzat că îi minţise pe anchetatori negând iniţial că se aflase la sediul Secţiei 70, pe durata atacului asupra lui Louima. Alt poliţist, Rolando Aleman pledat – *vinovat,* în aprilie 2000, pentru aceleaşi acuzaţii care i se aduceau acum lui Rosario. În mod ciudat, când a fost întrebat de procurorul şef, Alan Vinegrad, Rosario a recunoscut că a minţit pentru că nu dorise să-şi bage în bucluc un coleg. Rosario a fost găsit, evident, vinovat (21 iunie 2000). Nici unul dintre cei doi poliţişti nu a făcut însă puşcărie; au fost condamnaţi la doar doi (Aleman), respectiv trei ani (Rosario), cu suspendare.

SCHWARZ, BRUDER ŞI WEISE SUNT CONDAMNAŢI

Pe 28 iunie 2000 s-a dat sentinţa în cazul lui Schwarz. Înainte să fie condamnat el i-a spus judecătorului Nickerson: „Nu am nici o îndoială că îmi veţi da o condamnare grea. Refuz să mă înjosesc şi să cer îndurare pentru un lucru pe care nu l-am comis". Prima parte a declaraţiei lui era corectă – a fost condamnat la 15 ani şi

opt luni de închisoare pentru participarea la agresarea lui Louima şi pentru conspiraţia în scopul acoperirii părţii sale de vină şi a altor poliţişti.

Louima a declarat presei: „Speram că vor primi pedepse maxime, dar oricum s-a făcut dreptate. Se dovedeşte astfel că nimeni nu este mai presus de lege". Thomas Bruder şi Thomas Weise au primit câte cinci ani de închisoare pentru conspiraţie. Reprezentanţii celor trei poliţişti au început demersurile pentru apel împotriva condamnărilor date.

PROCESUL LUI LOUIMA

Pe 22 martie 2001, autorităţile oraşului New York şi Asociaţia Poliţiştilor din New York s-au oferit să-i plătească lui Louima suma de 8,75 milioane de dolari pentru soluţionarea procesului său civil – cele 7 milioane plătite de către primărie, fiind cea mai mare sumă achitată vreodată într-un proces privind activitatea poliţiei. Primarul Giuliani a spus că speră ca acest lucru să ajute la procesul de îmbunătăţire a relaţiilor dintre DPNY şi comunităţile de negri din oraş. După nişte tergiversări legale, Louima a acceptat suma – o treime mergând la avocaţi – declarând presei „Nu mă consider un om bogat, cred că sunt suficient de norocos pentru faptul că sunt în viaţă şi că pot vedea că s-a făcut dreptate".

AVOCAŢII LUI SCHWARZ CER REJUDECAREA CAZULUI

În iulie 2001, un poliţist care-l chestionase cu privire la cele întâmplate pe dectivul Turetzky la sediul Secţiei 70, după şase zile

de la agresarea lui Louima i-a contactat pe avocații lui Charles Schwarz, care au cerut rejudecarea cazului, sperând achitarea clientului lor.

Un polițist cunoscut atunci drept Polițistul F și identificat mai târziu cu fostul sergent Patrick Walsh, a depus mărturie sub jurământ, dezvăluind informații care ar fi putut schimba complet verdictul în cazul Schwarz. Declarația lui Walsh contrazice versiunea lui Turetzky (povestită la proces), versiune în care spunea că Schwarz l-a dus pe Abner Louima spre toaleta secției de poliție. Pe 15 august, Walsh a apărut din nou în fața Curții Federale de Judecată din Brooklyn – judecător Eugene Nickerson. Walsh și alți doi polițiști care îl chestionaseră pe Turetzky – căpitanul James Peters și sergentul Richard Tully, au depus mărturie sub jurământ. Walsh și Peters au declarat că Turetzky, atunci când a fost interogat, nu a putut spune cu certitudine care dintre polițiști l-a dus pe Louima spre toaleta secției.

Din cauza neconcordanțelor, a contradicțiilor din mărturiile celor trei polițiști și a faptului că Walsh a mărturisit, de asemenea, că avea probleme cu alcoolul, judecătorul Nickerson a respins cererea de rejudecare a procesului înaintată de avocații lui Schwarz.

În februarie 2002, Schwarz, aflat în închisoare a reclamat faptul că este ținut în condiții inumane. Din cauza ostilității și a amenințărilor venite din partea celorlalți deținuți, Schwarz a fost ținut de către autorități, pentru propria lui siguranță, în așa numitul sistem de „detenție administrativă", fiind mutat periodic dintr-o închisoare în alta. Se plângea că era izolat, că avea voie doar la o singură oră de recreere pe zi și că fusese nevoit să doarmă pe un bloc de beton.

SCHWARZ, WEISE ŞI BRUDER – SE RENUNŢĂ LA CONDAMNĂRI DIN CAUZA INSUFICIENŢEI DOVEZILOR

Pe 31 februarie 2002, Curtea de Apel a Statelor Unite a dat verdictul privind cererile înaintate de Schwarz, Bruder şi Weise împotriva condamnărilor iniţiale pe care le primiseră, pentru acuzaţiile de încălcare a drepturilor civile, atac şi conspiraţie. Curtea de Apel a descoperit că procurorii nu au avut suficiente probe pentru a susţine deciziile luate. A criticat, de asemenea, faptul că avocatul lui Schwarz, Stephen Worth se afla într-un posibil conflict de interese, din cauza faptului că firma pentru care lucra reprezentase în mod frecvent interesele DPNY. Condamnările au fost anulate şi s-a hotărât rejudecarea lui Charles Schwarz. Reverendul Al Sharpton a comentat hotărârea curţii, numind-o „manifestare şocantă a felului în care sistemul judiciar continuă să eşueze în a-i apăra pe cetăţeni împotriva abuzurilor poliţiei". Abner Louima, care locuia acum în Miami Lakes, Florida a declarat presei: „Sunt încă sub influenţa şocului". Bruder şi Weise au fost eliberaţi la câteva ore după ce condamnările le-au fost anulate; pe 7 martie, Charles Schwarz a fost eliberat pentru suma de 1 milion de dolari. Încântat, Schwarz a declarat presei în drum spre casa mamei sale din Staten Island, că „e o zi mare"

În octombrie 2002, procurorii au anunţat că nu vor formula alte acuzaţii împotriva lui Weise sau Bruder.

REJUDECAREA LUI CHARLES SCHWARZ

Pe 21 iunie 2002 s-a format un juriu din zece bărbaţi şi două femei, pentru rejudecarea faptelor lui Schwarz, în cazul atacării

lui Abner Louima şi a sperjurului comis. Pe 25 iunie, Louima a apărut la proces şi a povestit din nou, cum a fost bătut şi sodomizat cu un băţ. A fost chestionat mai multe ore, despre identitatea celui de-al doilea poliţist care s-a aflat în toaletă. A doua zi, sergentul Eric Turetzky a declarat: „Am văzut cum Schwarz l-a luat pe Louima şi cum a plecat cu el, chiar de la intrarea în secţia de poliţie". Turetzky a mai povestit că l-a văzut pe Schwarz împingându-l pe Louima înspre toaleta unde a avut loc agresarea lui. Pe 1 iulie, Justin Volpe a fost adus din închisoare pentru a depune mărturie în apărarea lui Schwarz. A declarat că: „Schwarz nu s-a aflat deloc în toaletă, în nici unul dintre momentele atacului". Luat la întrebări şi de procurorul şef, Alan Vinegrad, Volpe a fost acuzat că depune mărturie în favoarea lui Schwarz numai ca să beneficieze, în schimb, de consilierea avocaţilor săi. Înregistrarea unei convorbiri telefonice avute din închisoare de către Volpe cu tatăl lui, înregistrare prezentată în instanţă, demonstra clar că Volpe l-a ajutat pe Schwarz numai ca să i se reducă şi lui pedeapsa primită. Pe 16 iulie, juraţii l-au găsit vinovat de sperjur pe Schwarz, dar nu au putut da un verdict majoritar în cazul celorlalte acuzaţii care i se aduceau.

EVENIMENTE ULTERIOARE

La două săptămâni de la terminarea rejudecării cazului, Roslynn Mauskopf, de la procuratura Brooklyn a declarat că, ar putea cere încă o rejudecare a lui Schwarz, pentru acuzaţiile asupra cărora juriul procesului de rejudecare nu a putut stabili

un verdict. Pe 20 septembrie 2002 s-a format un nou juriu, dar nu a mai avut loc o a doua rejudecare. Printr-o înţelegere între procurori şi judecătorul Reena Raggi, Schwarz a primit o pedeapsă de cinci ani de închisoare pentru sperjur.

În decembrie 2002, Thomas Weise şi Thomas Bruder au cerut să fie reprimiţi în DPNY şi, în acelaşi timp, să fie plătiţi din urmă, din ziua în care fuseseră condamnaţi iniţial.

IMPLICAŢII ÎN CAZUL LOUIMA

Agresarea lui Louima a dus la intensificarea problemelor rasiale în New York. Comunitatea haitiană, contrariată de felul în care justiţia americană tratează *egal* toate rasele, nu a fost deloc surprinsă când s-a renunţat la multe dintre condamnările iniţiale primite de către poliţişti.

Cazul este unul important pentru că în cele din urmă, „albastrul zid al tăcerii" s-a dărâmat şi poliţiştii, din diverse motive, le-au spus autorităţilor propriile versiuni cu privire la cele întâmplate. În ciuda acestui lucru – şi chiar dacă Abner Louima l-a identificat – nu a existat nici o condamnare a celui de-al doilea poliţist, pentru partea lui de vină în agresarea din toaleta secţiei. Dovezile clare – cum ar fi identificarea ADN-ului sau înregistrarea video de la sediul poliţiei, care ar fi putut duce la identificarea precisă a celor implicaţi în agresarea lui Louima şi a momentelor exacte în care anumiţi poliţişti s-au aflat în preajma lui – lipseau în acest caz.

Volpe, care îşi execută acum sentinţa de 30 de ani de închisoare, i-a explicat judecătorului că agresarea s-a produs pentru că

el voia să-l umilească pe Louima. A pretins şi că a fost influenţat psihic: asistase la prea multă suferinţă şi violenţă şi se afla la capătul receptării atât de multor ostilităţi de-a lungul carierei sale în poliţie. Înaintea închiderii cazului Louima, trebuie spus că motivele comportamentului lui Volpe şi al celorlalţi poliţişti care, fie au fost implicaţi şi ei în agresarea victimei, fie se aflau prin preajmă şi au stat doar şi i-au ascultat ţipetele fără să facă nimic – necesită mult mai multe explicaţii.

6. Denis Tanner și cadavrele din Bonnie Doon

John Harrison

De ce întotdeauna când are loc o crimă în care victima este transsexuală, povestea pare mai sordidă și mai îmbietoare? Am devenit imuni la crimă, astfel încât numai un unghi exotic suplimentar ne poate trezi interesul sau ne fascinează pentru că avem de-a face cu un ucigaș care, pe lângă firea lui violentă, climină și tendințele perverse? Mai mult, cu un polițist enigmatic, celebru, aruncat în această combinație mortală, cocktail-ul devine cu atât mai exotic, periculos și irezistibil.

Povestea lui Denis Tanner este una dintre cele mai neobișnuite și mai intrigante povești din istoria australiană a crimelor din epoca modernă – devenită, în final, și mai misterioasă prin nerezolvare. Într-o epocă în care corupția din poliție și mușamalizările sunt tratate de către mulți ca o parte urâtă, dar inevitabilă a sistemului de stopare a crimei și infracționalității, numele lui Denis Tanner trezește încă curiozitate și dă frisoane de spaimă.

Provenit dintr-o familie cu patru copii, Denis Tanner a intrat în poliție pe 23 octombrie 1973, absolvind Academia de Poliție (al 22-lea, dintr-o grupă de 24 de studenți) pe 15 martie 1974. Solid, cu comportament intimidant, Tanner a început să lucreze activ la secția de pe Strada Russell, apoi la South Melbourne și Shepparton, înainte de a fi transferat, în cele din urmă, la

St. Kilda. Atunci (şi chiar şi astăzi, deşi într-o mai mică măsură), St. Kilda era unul dintre cele mai importante centre din Australia, în care se concentra traficul cu droguri şi carne vie – o suburbie, aflată la ocean, dominată de infama stradă Fitzroy, a cărei reţea de cârciumi, sex-shop-uri prăfuite şi jocuri de noroc automate, fast-food-uri au făcut ca Melbourne-ul să aibă propria lui versiune miniaturală a străzii, la fel de infame Sunset Strip din Los Angeles (devenită din păcate acum, un adevărat paradis pentru tinerii cu bani, cu cafenelele sale pretenţioase şi magazinele extrem de scumpe).

Deşi Tanner fusese criticat aparent în anii '70, pentru că nu urmase procedurile standard, pe 4 mai 1978 a primit o recompensă, alături de alţi trei poliţişti – pentru dedicarea cu care îşi îndeplinise îndatoririle, pentru curajul şi pentru competenţa de care a dat dovadă în arestarea unui criminal violent.

Pe 14 mai 1978, Denis Tanner l-a arestat pe Adele Bailey, un transsexual născut în Noua Zeelandă, care lucra pe străzile din St. Kilda – l-a ridicat pentru prostituţie şi homosexualitate. Consumator de droguri puternice, cu relaţii în lumea interlopă (cum se zvonea), Bailey venise în Australia la începutul anilor '70, lucrând pe străzi şi încercând să strângă două mii de dolari, sumă de care avea nevoie pentru o operaţie de schimbare de sex, pe care şi-a făcut-o de altfel, la un preţ mai mic în Europa (unde pentru o asemenea operaţie nu trebuia să se supună unei serii de teste psihologice şi nu trebuia să trăiască asemenea unei femei o anumită perioadă de timp). După ce s-a întors în Australia, Bailey a început să lucreze în St. Kilda, devenind o figură foarte bine cunoscută, pentru mulţi dintre poliţiştii locali care patrulau în zonă.

Când Bailey nu s-a prezentat la tribunal, pe 15 septembrie 1978 şi când apoi Tanner, o lună mai târziu, a emis un mandat de arestare pe numele ei, a dispărut pur şi simplu de pe faţa pământului. Persoana cu care locuia a găsit uşa casei întredeschisă când a ajuns acasă, dar Adele nu era nicăieri.

În timp ce familia şi prietenii lui Adele Bailey au întreprins, în căutarea unor răspunsuri, o cercetare complet neproductivă, Denis Tanner îşi continua ascensiunea impresionantă în poliţie, fiind transferat în 1979, la Biroul de Investigaţii şi promovat la rangul de detectiv principal – lucra în brigada de investigare a delictelor majore.

În 1981, fratele lui Denis, Laurie s-a căsătorit cu Jennifer Blake, Denis semnându-le certificatul de căsătorie. Deşi atunci nu avea de unde să ştie, această căsătorie va fi începutul căderii şi al dizgraţiei poliţistului Denis Tanner.

La trei ani după căsătorie, pe 14 noiembrie 1984, a fost descoperit în sufrageria familiei Tanner, la ferma unde locuiau, în oraşul Bonnie Doon – Victoria, cadavrul lui Jennifer, prăbuşit peste puşca de calibru 22 a soţului ei. Fusese împuşcată de două ori în cap, ca şi în ambele mâini (fapt care indică de obicei, că victima se aflase într-o poziţie defensivă). Copilul ei a fost găsit dormind liniştit şi nevătămat în dormitor.

Cei doi poliţişti care au fost chemaţi la locul faptei au găsit cadavrul lui Jennifer Tanner prăbuşit peste canapea, cu puşca între genunchi, îndreptată spre capul ei care sângera puternic (Laurie Tanner a pretins că atunci când a găsit cadavrul soţiei sale, nu a observat găurile produse de gloanţe pe care le avea în ambele mâini).

Moartea lui Jennifer Tanner a fost extrem de suspectă încă de la început. Polițiștii trimiși la fața locului, au hotărât să-l cheme pe Ian Welsh, din Alexandra – cunoscut pe plan local sub porecla de „Columbo". Detectivul nu a venit să investigheze personal cazul, nici după ce a fost informat că s-a găsit un alt cartuș, lângă cadavru. Surprinzător, Welsh a hotărât că nu erau necesare nici luarea amprentelor, fotografierea locului unde se petrecuse incidentul sau efectuarea altor teste de laborator (Welsh va nega în 1997, la ancheta morții lui Jennifer chiar și primirea telefonului dat inițial de către polițiști).

În timp ce sinuciderea urma să fie considerată drept cauza morții lui Jennifer Tanner – Bill Kerr, cel mai experimentat dintre cei doi polițiști care fuseseră chemați primii la locul faptei (partenerul lui fiind Don Frazer), a început să se îndoiască serios de anumite lucruri, pe care nu le-a împărtășit nimănui un număr de ani. Kerr, conștient că Jennifer era cumnata lui Denis Tanner, și-a pus întrebări cu privire la ceașca de cafea și la farfuria cu biscuiți care se aflau lângă cadavru și s-a întrebat, de asemenea, de ce și-ar fi lăsat Jennifer copilul singur într-o altă cameră. Poziția în care se afla cadavrul l-a pus, din nou, pe gânduri, la fel ca și petele de sânge de pe canapea. Cadavrul părea că fusese întins pe jos la un moment dat, înainte de a fi pus să stea așezat.

Nu exista nici un bilet care să explice sinuciderea, iar în timp ce se deplasau să dea vestea părinților lui Jennifer Tanner, Kerr a auzit un mesaj transmis prin radio de către alți colegi, mesaj din care a aflat că Denis Tanner nu a fost găsit în apartamentul său din Footscray, când poliția din Melbourne s-a dus să-i aducă la cunoștință cele întâmplate.

Surprinzător, în dimineaţa următoare morţii lui Jennifer, un alt frate al lui Denis Tanner – Bruce Frederick a fost lăsat să intre în casa de la fermă şi să cureţe scena aparentei sinucideri, ştergând astfel posibilele probe de la locul posibilei crime. Ancheta asupra morţii lui Jennifer Tanner a avut loc la sfârşitul anului 1995 şi, deşi au existat anumite suspiciuni clar îndreptate împotriva lui Denis Tanner (el fiind reprezentat de binecunoscutul avocat Joe Gullaci) [1], felul în care poliţia a gestionat situaţia a fost considerat atât de neprofesionist, încât formularea vreunor acuzaţii de crimă în acest caz, a devenit imposibilă, ancheta neputând fi nici ea soluţionată.

Controversa a continuat să-l urmărească pe Denis Tanner şi în a doua jumătate a anilor '80. În martie 1988, a fost făcut răspunzător pentru vinderea de informaţii unor traficanţi importanţi de droguri – William Hackett şi Terrance Moon, care se aflau în centrul atenţiei unei foarte ample investigaţii sub acoperire, o investigaţie care viza o reţea de distribuţie de anfetamine (pe care poliţia o poreclise Operaţiunea Menta). Se presupunea că Tanner a primit informaţii extrem de importante privind operaţiunea de la un poliţist care lucra la narcotice, în aceeaşi clădire cu el şi că apoi s-a folosit de un fost poliţist pentru a transmite informaţiile aflate lui Hackett şi Moon. (În octombrie 1989, poliţistul suspectat că ar fi transmis informaţii lui Tanner a demisionat, după şase săptămâni de la interogatoriul la care a fost supus din partea inspectorului şef Tony Warren.)

Denis Tanner s-a transferat în decembrie 1988 în oraşul de provincie Benalla, păstrându-şi rangul de detectiv-sergent (soţia sa, care lucra, de asemenea, în poliţie, a demisionat din funcţia pe care o avea la secţia de poliţie din Altona ca să fie alături de

el). La puţin timp după ce s-a mutat la Benalla, Tanner a fost avertizat de superiorii lui că folosea un limbaj neadecvat.

În luna februarie, Tanner s-a rănit foarte grav la genunchi, în timp ce se lupta să imobilizeze un infractor, într-o celulă din sediul poliţiei din Benalla. Două luni mai târziu, a cerut un concediu de 40 de zile, pentru a se reface de pe urma stresului şi anxietăţii în care trăia, cauzate fără îndoială de zvonurile, din ce în ce mai multe, că ar fi suspectat de acte serioase de corupţie.

Când s-a întors la serviciu, în iunie 1989, Tanner a fost supus de către anchetatori, unui interviu în legătură cu Operaţiunea Menta şi a fost informat ulterior de către şeful poliţiei, Neil Comrie că se intenţiona retrogradarea şi trimiterea lui în rezervă, ceea ce s-a şi întâmplat în ianuarie 1990, după ce adjunctul şef Brendan Crimmins i-a scris lui Denis Tanner în legătură cu Operaţiunea Menta, etichetându-l în mod clar drept escroc. Tanner şi-a cerut imediat transferul.

Tanner a fost audiat de către fostul şef al poliţiei, Eric Sutton, de fostul poliţist Fred Leslie şi de judecătorul Walsh. 11 poliţişti activi şi în rezervă, cu grade de la cele mai mici până la cel de şef-inspector, au declarat la audieri că Tanner era un membru valoros şi de încredere al Biroului de Investigare, astfel încât totul s-a terminat cu succes, trecerea lui în rezervă fiind respinsă. Era clar că existau acte de corupţie în cadrul Operaţiunii Menta, dar nu s-a putut dovedi legătura lui Tanner cu vreunul dintre aceste acte.

FERMA ÎŞI DEZVĂLUIE SECRETELE

Pe 20 iulie 1995, Mick Bladen şi prietenul lui Dave Worsley, rezidenţi la Melbourne care călătoreau în mod frecvent la Bonnie

Doon pentru camping şi alpinism, se aflau la capătul unei zile de explorări, când au ajuns la o mină scoasă de mult din folosinţă – *Jack o' Clubs*, mină situată pe o proprietate deloc îndepărtată de ferma la care murise Jennifer Tanner. Denumită astfel după proprietarul iniţial pe care l-a avut – expert în a juca *blackjack* – mina fusese profitabilă, conţinând bogate zăcăminte de aur la sfârşitul anilor 1800, dar acum era de mult scoasă din uz şi abandonată, un cireş uriaş care creştea la intrare rămânându-i drept singur companion.

Dintr-o toană, Bladen şi Worsley au hotărât să se aventureze şi să coboare în mină, pe o coardă legată de cireş. Ceea ce au găsit jos, în mină le-a depăşit orice aşteptări. Coborând zece metri, Worsley a luminat restul puţului şi cuprins de frică a rezolvat un mister vechi de 17 ani. Adele Bailey fusese găsită.

Scheletul îmbrăcat parţial purta lenjerie intimă, ghete cu tocuri înalte şi bijuterii. Deşi rămăşiţele erau prea vechi pentru a se stabili cauza exactă a morţii, unele oase ale lui Bailey erau rupte, iar câţiva poliţişti i-au declarat autorului Robin Bowles (vezi bibliografia), că Adele fusese probabil lovită mortal sau „terminată ca o găină" (o expresie specifică jargonului poliţiştilor, care presupunea lovirea mortală a victimei şi apoi, aruncarea ei de la înălţime).

Legătura evidentă a lui Tanner cu Bailey[2], combinată cu articolul lui Andrew Rule[3], publicat în ediţia de duminică 9 iunie 1996 a ziarului Sunday Age (care demonstra neconcordanţele din jurul presupusei sinucideri a lui Jennifer Tanner), au dus la redeschiderea anchetei asupra morţii lui Jennifer – anchetă denumită acum Operaţiunea Kale.

La nici două luni de la descoperirea făcută la mina părăsită, vechiul domiciliu al familiei Tanner, care fusese vândut la scurt timp după moartea lui Jennifer unui alt proprietar, a ars în mod misterios până la temelie. Focul a început afară şi a cuprins apoi toată clădirea care s-a făcut scrum înainte de venirea pompierilor. Orice urmă de ADN sau alte probe care ar fi putut fi recuperate şi analizate la laborator, erau astfel pierdute pentru totdeauna.

Noua anchetă privind moartea lui Jennifer Tanner a început în octombrie 1997. În adresa de deschidere, Jeremy Rapke a făcut public pentru prima oară numele sergentului Helen Golding. A fost descoperit faptul că Golding, naşa copiilor lui Denis Tanner şi, pe vremuri, cea mai bună prietenă a soţiei sale, primise o serie de ameninţări cu moartea. Când, o săptămână mai târziu, Golding a apărut în faţa instanţei, era foarte stresată şi vizibil anxietată; toţi cei care intraseră în sala de judecată fuseseră verificaţi în prealabil ca să nu poarte asupra lor vreun tip de armă.

Golding a declarat curţii că i-a contactat în octombrie 1996 pe cei care se ocupaseră de cazul lui Jennifer Tanner, după ce citise articolul din *Sunday Age*. De când dăduse o declaraţie anchetatorilor despre Denis Tanner nu mai dormise liniştit, fiind prea speriată să-şi mai plimbe chiar şi câinele sau să călărească singură. Primise, de asemenea, prin poştă şi un număr de mesaje deloc subtile, menite să o ţină sub presiune. Primisese un pumnal (acoperit cu un lichid care imita sângele), broşuri publicitare de pe la cimitire, o scrisoare de condoleanţe cu inscripţia „eşti moartă", un glonţ calibrul 22, iar o jerbă cu mesajul „Timpul se scurge" i-a fost lăsată în faţa uşii de la intrare. A mai primit, de

asemenea, şi o scrisoare care conţinea programul de la locul ei de muncă şi inscripţia „Mi-e dor de tine".

Bill Kerr, poliţistul care-şi păstrase pentru el suspiciunile cu privire la moartea lui Jennifer Tanner, din noaptea în care fusese chemat la locul faptei, a depus şi el mărturie. Kerr a declarat că el credea că Jennifer Tanner fusese ucisă, încă de la autopsia efectuată la două zile după moartea ei, care a demonstrat că avea două gloanţe în cap şi răni produse de gloanţe în ambele mâini. Kerr a mai declarat că l-a sunat pe detectivul Ian Welsh pentru a-l informa despre neconcordanţele de la locul faptei şi că acesta i-a spus doar să continue tratarea anchetei ca în cazul unei sinucideri şi să nu adune dovezi ca de la locul săvârşirii unei crime. Kerr a mai adăugat că a fost refuzat de şefii săi, când a cerut, în repetate rânduri, analizarea la laborator a puştii cu care s-a tras şi chestionarea lui Denis Tanner în legătură cu incidentul care avusese loc. A mai declarat şi faptul că a fost extrem de surprins când a auzit prin radio că Tanner nu era acasă când poliţia l-a căutat, la puţin timp după descoperirea cadavrului lui Jennifer.

(Soţia lui Denis Tanner, Lynn a declarat că soţul ei nu s-a întors acasă până dimineaţa devreme în noaptea în care a murit Jennifer. După ce a spus iniţial că s-a aflat la cursele de cai, în momentul morţii cumnatei sale, Tanner şi-a schimbat povestea câteva luni mai târziu, spunându-i detectivului Albert Fry că asigura paza la un club de noapte, în suburbia Albert Park din Melbourne. Tanner nu a fost interogat niciodată oficial cu privire la alibiul pe care l-a avut, în ciuda faptului că, cursele la care a pretins că s-a dus iniţial nu au avut loc în noaptea în care a murit Jennifer Tanner).

Don Frazer, poliţistul care l-a însoţit pe Kerr la domiciliul familiei Tanner a declarat că nu i-a plăcut felul în care a fost condusă ancheta din noaptea împuşcării lui Jennifer Tanner (Frazer fusese promovat între timp la rangul de sergent).

Superintendentul Peter Fleming – care se va alătura mai târziu nucleului anti-corupţie – asistase în 1985, la efectuarea autopsiei lui Jennifer Tanner. Fleming a declarat în instanţă că şi-a dat seama atunci că ancheta privind moartea lui Jennifer era realizată necorespunzător, la toate nivelurile, adăugând că era îngrijorat şi că nu se făcea nimic pentru remedierea situaţiei. A mai readus în discuţie şi o întâlnire aprinsă cu poliţiştii de la brigada de omucideri, în care Albert Fry era absolut convins că moartea survenise în urma unei sinucideri, fapt acceptat şi de superiorii lui, care au refuzat să mai ancheteze astfel cazul.

Bruce Frederick Tanner, încordat şi agresiv peste măsură în timpul depunerii mărturiei, a explicat comportamentul ciudat pe care l-a avut imediat după moartea lui Jennifer. În versiunea lui, mama sa îl sunase pe la şase dimineaţa, dându-i tragica veste. Ducându-se la Mansfield pentru a se întâlni cu părinţii lui (ca şi cu fratele său Laurie), Bruce Tanner a decis să se oprească la ferma unde avusese loc incidentul şi să cureţe urmele tragicei întâmplări. Când a fost întrebat de ce a făcut acest lucru, în loc să meargă direct la îndurerata sa familie, Bruce a explicat că un poliţist i-a spus că mama lui ar fi trebuit să cureţe scena incidentului şi că el nu voia să o vadă suferind, din această cauză. Din păcate, nu şi-a putut aminti numele poliţistului care îi dăduse informaţia.

Plecând cu familia sa de la tribunal, după depunerea mărturiei, Bruce Tanner se îndrepta spre maşina lui, când fratele său

Denis i-a aruncat servieta în plex unui fotograf de la *Herald-Sun*. În timp ce pleca cu maşina, Bruce Tanner l-a lovit pe acelaşi fotograf cu uşa maşinii, aruncându-l la pământ.

Printre celelalte declaraţii date în timpul audierilor, s-a aflat şi aceea a doctorului care a efectuat autopsia iniţială a cadavrului lui Jennifer Tanner. El a recunoscut că a încercat atunci să potrivească cele două răni la cap, cu cele două de la mâini, astfel încât să se potrivească cu versiunea poliţiei, după care moartea survenise în urma sinuciderii.

Însărcinat cu anchetarea cazului, Graeme Johnstone şi-a prezentat concluziile privind moartea lui Jennifer Tanner din 1984, pe 10 decembrie 1998, declarând că ea a fost omorâtă de cumnatul ei, sergentul Denis Tanner. Cei prezenţi au rămas sideraţi când Johnstone le-a spus că Denis a împuşcat-o de cel puţin trei ori cu puşca de calibru 22 a soţului ei.

În ciuda rezultatelor – a curiozităţii publicului şi a felului critic în care media a relatat despre eveniment – Denis Tanner nu a fost pus sub acuzare. A fost considerat evident faptul că multe dintre probele aduse de Johnstone nu ar fi fost admise într-un proces de crimă şi fără un martor ocular sau alte probe de laborator, ar fi insuficient să-l trimită pe Tanner în faţa unui complet de judecată.

Oricum, concluziile au scos în evidenţă contradicţiile majore care au existat în cazul morţii lui Jennifer Tanner şi au atras atenţia asupra lui Denis Tanner. Pentru media şi publicul avid de ştiri se ridicase spectaculoas cortina şi asupra unei alte anchete ce avea să urmeze, asupra morţii lui Adele Bailey, anchetă aflată în plină desfăşurare la începutul anului 1999.

La ancheta privind cazul Bailey, una dintre cele mai importante declaraţii a venit din partea unei foste angajate la o firmă de asigurări, Janine Fletcher, care a declarat că Mark O'Loughlin, un fost client de-al ei, poliţist şi prieten cu Denis Tanner, s-a lăudat cu petrecerile care avuseseră loc la casa lui de vacanţă din Bonnie Doon, unde prostituatele şi stripperii erau invitaţi obişnuiţi. Fletcher l-a auzit spunând, de asemenea, că poliţiştii îi lăsau în mod frecvent pe transsexualii ridicaţi pentru prostituţie să fie loviţi de ceilalţi deţinuţi, în celulele în care erau ţinuţi.

Fletcher a mai spus că Denis Tanner are aceiaşi ochi cu poliţistul care a scos-o din propria ei maşină şi a ameninţat-o după ce ea şi-a informat şeful despre o cerere suspectă de ridicare a asigurării, cerere înaintată de O'Loughlin. Fletcher a declarat că se ocupase de trei astfel de cereri, venite din partea lui Mark O'Loughlin, pentru servicii financiare complete, la începutul anilor 1980. Una dintre cereri viza o sumă de bani şi o mare cantitate de alcool, care fuseseră furate din casa de vacanţă a lui O'Loughlin din Bonnie Doon.

Cererea, care a făcut-o pe doamna Fletcher să devină suspicioasă, se referea la furtul din maşina lui O'Loughlin a unor bijuterii. Când a observat că un set de bijuterii asemănătoare erau promoţionate în vederea vânzării în *The Trading Post*, Fletcher a sunat la numărul care apărea în reclamă şi a aflat că era alocat secţiei de poliţie din sudul oraşului Melbourne, unde lucra O'Loughlin. Şeful lui Fletcher, Denis Jones i-a spus să renunţe când ea i-a arătat reclama (Jones avea printre clienţi şi un număr de poliţişti).

La o săptămână după ce i-a semnalat şefului său ceea ce observase, Fletcher a fost ridicată de un poliţist pe care l-a iden-

tificat mai târziu ca fiind Denis Tanner. Fletcher a declarat în instanţă că Tanner i-a spus foarte explicit să nu se amestece în treburile altora şi să îi lase în pace pe prietenii lui. Fletcher, extrem de speriată după întâlnirea cu Tanner a mai primit şi câteva telefoane de ameninţare. În cele din urmă, după ce a citit în 1996 articolul despre cazul Tanner, publicat de *Sunday Age,* a decis să contacteze poliţia.

Spre deosebire de ancheta cazului Jennifer Tanner, audierile în dosarul Adele Bailey au durat relativ puţin. Din cauza vechimii crimei şi a lipsei probelor concrete, utilizabile, Jacinta Heffey, care s-a ocupat de anchetă, nu a putut soluţiona dosarul.

La puţin timp după audierile în cazul Bailey, pe 28 iulie 1999, Denis Tanner a demisionat din poliţie. A scăpat de orice acuzaţie de crimă, după ce procurorii au informat oficial că nu există suficiente dovezi pentru obţinerea unei condamnări, acţionarea în justiţie devenind astfel inutilă. Ultima informaţie cunoscută despre Tanner este că lucra ca şofer de taxi.

Pe 13 martie 2002, John Silvester a publicat un articol în *The Age*, în care scria că unul dintre înalţii oficiali din poliţie, Christine Nixon, apelase la poliţia federală pentru investigarea unui presupus sperjur al poliţiştilor privind acţiunile lui Denis Tanner în cele două cazuri de crimă: Jennifer Tanner şi Adele Bailey.

Poliţia federală era interesată în special de decizia luată în timpul anchetării celor două cazuri de a plasa microfoane în casa detectivului Gerry McHugh. Se credea că detectivul McHugh fusese prezent alături de Denis Tanner, la o petrecere în Bonnie Doon, petrecere la care a murit Adele Bailey: fie din cauza unei

supradoze, fie ca victimă a unei crime. Se întâmpla în 1978. Curtea supremă a emis un mandat pentru instalarea microfoanelor în casa lui McHugh din Mildura. McHugh, poliţist cu peste 25 de ani de experienţă în poliţie, a găsit însă microfoanele. Investigaţiile ulterioare au dus la aflarea faptului că McHugh nu s-a aflat la petrecerea din Bonnie Doon şi nu a fost implicat în dispariţia lui Adele Bailey.

O LEGĂTURĂ MORTALĂ?

Există vreo legătură între Jennifer Tanner şi Adele Bailey, ceva care să lege aceste două personalităţi extrem de diferite în hăul negru şi rece al morţii? Nu există nici un indiciu că ele s-ar fi întâlnit vreodată, cea mai posibilă explicaţie pare să fie faptul că Jennifer Tanner a avut nenorocul să se împiedice de secretul a ceea ce zăcea în mina părăsită aflată în apropierea propriei ei proprietăţi şi, ameninţată iniţial să nu vorbească, a fost redusă la tăcere înainte să aibe şansa de a deschide gura.

O altă teorie contradictorie, larg răspândită de altfel, sugera că cele două crime: Jennifer Tanner şi Adele Bailey nu au nici un fel de legătură (considerând cu totul întâmplător faptul că au fost ucise de aceeaşi persoană) şi că Jennifer a fost omorâtă pentru că era nefericită în căsătorie şi plănuia să divorţeze de soţul ei, iar *cineva* nu era pregătit să vadă cum o parte din proprietăţile familiei i-ar fi fost lăsate ei (Laurie Tanner mai trecuse printr-un divorţ foarte costisitor cu prima sa soţie, Sally).

Bineînţeles, nu sunt decât speculaţii şi, deşi avem multe piese disparate, e puţin probabil că vom putea avea vreodată o imagine completă asupra celor întâmplate. La două ore de mers

de Melbourne, la marginea oraşului Bonnie Doon, pluteşte în aer ceva misterios şi negativ. Nu este atât un sentiment de pericol imediat, cât un ecou al răului, de natură umană, care cândva s-a răspândit peste tot. Aduce senzaţia că ceva rău, oribil poate pândi în mijlocul seninătăţii şi al frumuseţii şi că demonul crimelor şi al corupţiei îşi poate întinde aripile mult peste graniţele restrânse şi murdare ale metropolelor.

Şi că acolo undeva, un alt criminal a ucis fără să fie prins.

BIBLIOGRAFIE:

Robin Bowles, *Blind Justice*, St. Leonards: Allen & Unwin, 1998.
Robin Bowles, *No Justice*, Sydney: Macmillan, 2000.

Notă asupra bibliografiei:

Când a deschis ediţia din 9 iunie 1996 a publicaţiei *Sunday Age* şi a citit despre noua anchetă a poliţiei în cazul morţii lui Jennifer Tanner, Robin Bowles era directoarea unei companii din Melbourne şi avea foarte puţină experienţă privind jurnalismul de investigaţie. Impresionată puternic de povestea prezentată, Bowles a hotărât că Jennifer Tanner ar fi subiectul perfect pentru prima ei carte, pe care o plănuia de altfel de mult timp şi aproape peste noapte şi-a închis compania şi şi-a dedicat tot timpul şi toate resursele investigării vieţii lui Jennifer şi a misterului care îi înconjura moartea. Rezultatul a fost *Blind Justice*, o examinare extrem de atentă şi de minuţioasă a cazului (cartea aducându-i şi un număr destul de mare de duşmani, atât în timpul scrierii, cât şi după publicarea ei).

Succes de critică, dar şi de public, *Blind Justice* a condus-o pe Bowles şi spre examinarea cazului Adele Bailey, care a făcut subiectul celei de-a treia cărţi a ei, *No Justice* (a doua carte fiind, *Justice Denied* – o privire asupra cazului nerezolvat al morţii unui bebeluş, în 1997).

Dintre cele două cărţi ale lui Bowles care scotocesc lumea lui Dennis Tanner, *No Justice* este cea mai interesantă şi mai importantă – ea oferă o biografie completă a lui Adele Bailey (descriind şi eforturile disperate ale celor apropiaţi ei de a o localiza după dispariţie), dar şi evocarea vieţii de zi cu zi în lumea sordidă şi plină de vicii a anilor '70, în care s-au învârtit atât Bailey, cât şi Denis Tanner. *No Justice*, mai oferă cititorului şi posibilitatea de a cunoaşte fenomenul cultural transsexual din Melbourne-ul acestei perioade, localizând şi intervievând câţiva transsexuali cu care a avut de-a face Adele Bailey, pe parcursul timpului în care s-a aflat în Melbourne (sau în Sydney, în celebrul Kings Cross).

NOTE:

[1] Scund de înălţime, dar puternic şi cu o voce gravă, cu predilecţia necesară spectacolului cerut în instanţă, Joe Gullaci şi-a câştigat drept clienţi atât poliţişti de rang înalt, cât şi personaje importante ale crimei orgainzate. La primul său proces, în 1973, a reprezentat o prostituată transsexuală – Vicky Liddy, care atacase un client cu o sticlă spartă, după ce acesta refuzase să o plătească. Deşi Liddy a fost găsită vinovată, Gullaci i-a obţinut o reducere considerabilă a condamnării. A trecut repede de la reprezentarea prostituatelor sau a traficanţilor de droguri (în general găinari), la procese în care i-a

apărat pe unii dintre cei mai mari infractori din ţară, printre care şi Raymond Patrick Bennet, creierul din spatele Marelui Jaf de la Pariuri, din 1976 (când şase bărbaţi înarmaţi au furat milioane de dolari de la biroul de pariuri – Victorian Club). Când Bennet a fost împuşcat în faţa tribunalului, în 1979, de către un individ deghizat în avocat, Gullaci a fost cel care a scos-o pe soţia lui Bennet, Gail din bătaia gloanţelor, după care a însoţit-o şi la spital, pentru a-şi vizita soţul grav rănit. Joe Gullaci a fost numit judecător, în iunie 2002.

Pe la începutul anilor 1980, majoritatea dosarelor (voluminoase, grele, unele legate în piele) aflate la sediile poliţiei au fost distruse pentru a face loc sistemelor computerizate care începeau să le ia încet locul. Pentru arhivă şi din raţiuni istorico-sentimentale au fost păstrate câteva pentru a fi expuse în muzeul poliţiei. Ca o ironie a sorţii, unele dintre volumele păstrate proveneau de la secţia de poliţie St. Kilda şi acopereau perioada octombrie 1976-ianuarie 1979, adică dosarele complete privind arestările de atunci ale lui Adele Bailey. Dosarele au arătat faptul că Bailey fusese arestată de Tanner, lucru deloc neobişnuit, care făcea parte din îndatoririle lui din acel moment, dar le-a mai oferit anchetatorilor implicaţi în Operaţiunea Kale şi dovada clară a faptului că Bailey şi Tanner se cunoşteau.

Un reporter de la *The Age* – specialist în subiecte precum crimele şi corupţia – Andrew Rule a fost unul dintre cei mai importanţi jurnalişti interesaţi de anchetarea lui Denis Tanner. Articolul său din *Sunday Age*, 1996, privind neconcordanţele existente în ancheta iniţială privind moartea lui Jennifer Tanner, a ajutat la pavarea drumului unei noi anchete, iar mulţi dintre cei care au decis să depună mărturie la anchetele care au urmat, atât în cazul Jennifer Tanner, cât şi în cel al lui Adele Bailey, au declarat că s-au hotărât să facă acest pas după lecturarea articolului lui Rule. (În timp ce se documenta pentru articol, două bucăţi de ţiglă au fost aruncate în fereastra maşinii lui Rule, maşina fiind parcată în faţa casei jurnalistului). Câştigător

al premiului Jurnalistul anului – Australia, 1996, Rule a mai scris şi despre Masacrul de la Port Arthur şi a publicat (alături de John Silvester) seria de cărţi extrem de bine primite de public – *Underbelly*, publicate de Sly Ink, în care se face cronica unor cazuri de crimă petrecute în Australia. Rule a mai scris în 1996 şi scenariul unui documentar de televiziune despre cazul Denis Tanner.

7. Sub influenţa alcoolului

JOSEPH GRAY VERSUS FAMILIA HERRERA

Mikita Brottman

După evenimentele de la 11 septembrie 2001, se părea că Departamentul de Poliţie din New York (DPNY) nu ar mai putea-o apuca pe căi greşite. În New York, poliţiştii, ca şi pompierii, au devenit dintr-o dată idoli şi supereroi, curajul şi altruismul lor devenind motive de mândrie naţională. Şepci, tricouri, insigne şi steaguri cu inscripţia DPNY au umplut rafturile magazinelor de suveniruri din tot oraşul. Dar nu toţi poliţiştii DPNY s-au bucurat de o reputaţie atât de bună. Chiar şi după 11 septembrie, mulţi newyorkezi nu au putut uita cazul lui Joseph Gray, fiind ferm convinşi că acest poliţist ucigaş trebuie să plătească pentru crimele pe care le-a comis.

Poliţistul Joseph Gray – înalt, între două vârste, o persoană distinsă, cu mustaţă şi păr grizonat, fusese cunoscut cândva drept „prinţul de la Secţia 72", din Brooklyn, unde a trăit şi a lucrat toată viaţa. Familist, cu trei fiice acasă, una dintre ele provenită dintr-o căsătorie anterioară şi un dosar exemplar la DPNY.

Ca mulţi alţi poliţişti, de altfel, Gray avea şi el un viciu major: nu era străin de gâtul sticlei.

În noaptea de vineri, 3 august 2001, Joe Gray se afla, ca de obicei, în tura de noapte, la Secţia 72, ocupându-se de beţivii şi de delincvenţii care erau aduşi la secţie. Era o noapte cât se poate de liniştită, care a trecut în ritmul obişnuit al rutinei, până când

a venit rândul turei următoare să se prezinte la serviciu, la ora opt dimineaţa – sâmbătă, 4 august. La această oră matinală, Joe Gray şi colegii săi au început cheful cu multă băutură, care avea să dureze toată ziua.

Era o dimineaţă toridă de august, dar Gray şi tovarăşii lui rezistenţi la băutură şi-au deschis primele beri în parcarea secţiei de poliţie din Brooklyn. Printre poliţiştii beţivani se aflau în acea dimineaţă, John Welsh şi Craig Hildebrand, amândoi stagiari, cu mai puţin de doi ani în serviciu şi Edward Sills, un poliţist sancţionat disciplinar pentru conducere sub influenţa alcoolului. Nu era ceva neobişnuit pentru aceşti poliţişti petrecăreţi să stea şi să bea în parcarea secţiei, de fapt, se întâmpla mai tot timpul. Îşi improvizaseră chiar un pişoar, dincolo de gard sau se uşurau într-o parte a parcării.

În acea dimineaţă a început un soi de petrecere informală a burlacilor – unul dintre poliţişti, sergentul Dennis Healey urmând să se căsătorească a doua zi. Au început să sărbătorească şi, în cea mai bună tradiţie, plănuiau să continue să bea atâta timp cât ar fi fost în stare. La un anumit moment dat, pe la prânz, petrecerea poliţiştilor beţivani s-a mutat, pentru a începe din nou într-un club de strip-tease din Brooklyn – *The Wild, Wild West*. Clubul, care se autoproclamase „casa strip-tease-ului pentru 10 dolari" (se pare că de atunci, preţul a crescut la 20 de dolari), se afla în zona Sunset Park din Brooklyn şi oferea gratis prânzuri şi un bufet rece după orele de serviciu, pentru a momi potenţialii clienţi. Oricum, *The Wild, Wild West* le stătea la dispoziţie poliţiştilor de la Secţia 72, fiindcă se afla în zona de care răspundeau ei, cei „predispuşi la corupţie".

La club, Gray şi-a petrecut se pare cea mai mare parte din timp, stând de vorbă cu o stripteoză, numită Chastity Jenkins. Chastity a mărturisit că poliţistul i s-a confesat că era profund nefericit, că nu-i plăcea viaţa pe care o ducea şi nici faptul că era căsătorit. A mai spus că era atât de beat încât a adormit de două sau de trei ori la bar, ea trebuind să-l trezească de fiecare dată. Pe la 3:30 după-amiaza, Joe Gray l-a luat pe viitorul însurăţel, Dennis Healey, înapoi în parcarea secţiei de poliţie, unde au stat amândoi şi au băut încă o oră. Gray s-a întors după aceea, din nou, la clubul de strip-tease.

Nimeni nu ştie cât a băut, de fapt, Joe Gray în acea după-amiază, înainte de a se întoarce acasă, dar în ciuda faptului că se lăuda cu rezistenţa lui la băutură, era cu siguranţă pulbere. Mai târziu a recunoscut că a consumat cel puţin 12 beri, alte persoane au declarat că trebuie să fi fost cel puţin vreo 18. Poliţistul fără nici o grijă a băut toată ziua, fără pauză, de la opt dimineaţa, până când se făcuse deja timpul să se ducă din nou la seviciu, la nouă seara. Când a plecat spre Secţia de Poliţie 72, cu maşina familiei, pentru încă o tură de noapte, poliţistul petrecăreţ nu dormise de mai mult de 24 de ore şi îşi petrecuse ultimele 13 ore bând continuu. Nu e greu de presupus că era complet terminat.

Între timp, în altă parte a Brooklyn-ului, o femeie de origine dominicană, de 24 de ani, însărcinată în lună mare – Maria Herrera, însoţită de fiul ei Andy de patru ani şi de sora ei, Dilcia Pena, de 16 ani plecase să-şi viziteze mama, care locuia în apropiere. Tocmai se întorseseră de la cumpărături, de la Sears şi Maria voia să-i arate mamei sale, lucrurile pe care le cumpărase pentru bebeluş. Mai avea o lună până să nască şi, de obicei, nu

se deplasa pe distanţe mari, mai ales sub soarele lunii august, dar acum nu avea mult de mers. Mama ei locuia în apropiere, lângă liniile de cale ferată Gowanus, la două blocuri de East River.

Era o noapte destul de umedă. Ca de obicei, Maria şi copiii s-au oprit la trecerea de pietoni de la intersecţia din Sunset Park – Third Avenue cu Strada 46, aşteptând să se schimbe culoarea semaforului. Când s-a făcut verde, familia a început să traverseze.

Dintr-o dată, de nicăieri, a apărut în viteză Fordul Windstar de fabricaţie 1996 al lui Joseph Gray, a trecut pe roşu şi a secerat la pământ întreaga familie. Forţa impactului a făcut ca trupurile celor trei, pantofii pe care îi purtau, hainele bebeluşului şi toate cumpărăturile pe care le făcuseră să se împrăştie peste tot pe carosabil, unele obiecte fiind aruncate la o distanţă de aproape 40 de metri. Gray a frânat imediat, oprind maşina într-un sunet înfricoşător. Impactul a fost atât de puternic, încât s-au deschis şi air-bag-urile maşinii, lui Gray luându-i câteva minute să iasă din maşină. Când a ieşit le-a văzut pe cele două victime de sex feminin, una dintre ele însărcinată în lună mare, cum zăceau accidentate pe carosabil. După sângele care se scurgea de sub maşină era clar că un alt copil fusese prins sub vehicul.

Dar poliţistul petrecăreţ nu a făcut absolut nimic.

„Aveaţi un copil de patru ani sub maşină, eraţi pregătit să acţionaţi în astfel de cazuri şi nu aţi făcut nimic să-l ajutaţi" l-a întrebat indignat procurorul la proces.

„Nu" a spus Gray, dând din cap. „Când am văzut în ce stare se afla, mi-am dat seama că nu mai puteam face nimic".

Au existat mai mulţi martori care au văzut ce s-a întâmplat. Gray a început să strige să sune cineva imediat la poliţie, la 911.

În timp ce soseau la locul accidentului poliţiştii de la Secţia 72, chiar secţia la care lucra Gray, a început să se adune şi o mulţime formată din locuitorii din zonă. Freddie Roman, a cărui curte dădea exact spre trecerea de pietoni unde avusese loc accidentul, a alergat până la Gray, care părea şocat şi a început să-l scuture, încercând să-l facă să conştientizeze gravitatea celor întâmplate.

„Părea că e beat", a spus Roman. „I-am spus: «Uite ce ai făcut, uite ce ai făcut!»" El a replicat: „Haide, frate, toţi bem câteva beri, din când în când".

Când a venit o ambulanţă, trupurile neînsufleţite ale celor două femei au fost acoperite cu nişte cearceafuri şi luate de la locul accidentului. Copilul a fost scos de sub maşina lui Gray şi dus, de asemenea, la spital. Dilcia Pena, de 16 ani a murit pe loc. Maria Herrera şi fiul ei Andy, de patru ani au fost duşi la Centrul Medical Lutheran, unde Andy a murit după o oră de la producerea accidentului. Înainte să moară, Maria a fost supusă unei cezariene, în încercarea medicilor de a salva viaţa bebeluşului de sex masculin pe care îl purta în pântece, bebeluş botezat apoi Ricardo Nicanor şi transferat la Centrul Medical Presbiterian Columbia.

La locul accidentului, Joe Gray a fost ţinut în maşina de poliţie a colegului său de la Secţia 72, căpitanul Bryan White, un vechi prieten de-al lui Gray, încă din vremea liceului. Gray s-a simţit mai uşurat când a aflat că poliţistul care se ocupa de accident era vechiul său prieten.

„Între noi doi, Joe" i-a spus căpitanul White în maşina poliţiei, „Trebuie să ştiu dacă ai băut".

Gray a recunoscut că da, una sau două beri. „Mă bucur că eşti tu, Bryan" i-a mai spus el prietenului său. „Am încredere. Am

avut verde tot timpul. Recunosc că am băut mai devreme. Mă duceam la serviciu şi ei mi-au sărit în faţă. Nu i-am văzut venind".

Această „mărturie din maşină", pe parcursul căreia se pare că poliţistul vinovat a mestecat din greu gumă sau bomboane de mentă pentru a-şi împrospăta respiraţia, s-a dovedit a fi controversată la proces, când Gray l-a acuzat pe colegul său că a făcut publică o discuţie pe care el a crezut-o una particulară, între doi vechi prieteni. „Dacă ştiam că întrebările căpitanului White sunt, de fapt, un interogatoriu, nu aş fi răspuns la nici o întrebare privind cantitatea de alcool pe care am consumat-o în acea zi", a declarat Gray.

Cei doi poliţişti s-au întors amândoi la Secţia 72, unde poliţistul Martin Finkelstein, alt vechi prieten, i-a oferit lui Gray o fiolă şi posibilitatea de a trece nişte teste de coordonare, obişnuite în cazurile de conducere sub influenţa alcoolului. Gray a refuzat să se supună la vreuna dintre aceste probe. Ceea ce a urmat s-a dovedit a fi extrem de controversat la proces. Se pare că Martin Finkelstein şi Joe Gray au sunat trei prieteni, membri ai Asociaţiei Poliţiştilor, pentru a discuta în ce fel poliţistul mahmur ar fi putut trece testele de alcoolemie. „Gândindu-mă la ce a fost, pot să spun că intenţia mea a fost să-i creez un avantaj", a mărturisit Finkelstein la proces. Între timp, el a renunţat să mai lucreze în poliţie, fiind pensionat.

Graţie acestor tactici de întârziere, alcoolemia lui Joe Gray nu a fost măsurată decât la mai mult de patru ore de la producerea accidentului, când s-a dovedit a fi de 0,16‰, încă peste limita legală în New York, care este de 0,10‰. Potrivit specialiştilor, un şofer cu o alcoolemie de 0,16‰ se expune unui acci-

dent de 25 de ori mai mult decât un şofer care nu a consumat nici o picătură de alcool. Se pare că alcoolemia lui Gray, cu patru ore mai devreme, în momentul producerii accidentului ar fi fost de 0,22‰. S-a estimat că el consumase cel puţin 11 cutii de bere, din moment ce avea o alcoolemie de 0,16‰, la patru ore de la producerea accidentului. Se pare totuşi că a băut mult mai mult decât atât.

A doua zi, 5 august 2001, bebeluşul Ricardo Nicanor Herrera a murit în braţele tatălui său, după ce fusese conectat timp de 12 ore la nişte aparate care îl ţinuseră în viaţă până atunci. A fost înmormântat în coşciugul mamei sale. În aceeaşi zi, Joseph Gray a fost suspedat din DPNY şi pus sub acuzare la Curtea de Justiţie din Brooklyn, pentru omor, conducere sub influenţa alcoolului şi alte câteva acuzaţii.

În ciuda cererii procurorilor, de stabilire a unei cauţiuni de 500.000 de dolari, judecătorul a hotărât să-l elibereze pe Gray fără nici un fel de garanţie, doar cu promisiunea că se va prezenta la proces la termenele stabilite.

Decizia de a-l elibera pe Gray a fost criticată public, a doua zi, de Rudolph Giuliani, primarul New York-ului, după ce a scandalizat comunitatea muncitorilor imigranţi din Sunset Park. La trei zile de la accident, un grup de aproape o mie de rezidenţi au mers la sediul Secţiei 72, purtând pancarte şi agitând megafoane. Conduşi de soţul îndurerat al Mariei Herrera, Victor, mulţimea a scandat lozinci precum „Fără dreptate, nu e linişte", iar Victor Herrera a împărtăşit mulţimii durerea prin care trecea. „Am aici o fotografie a familiei mele. Mi-a fost luată de un poliţist care conducea beat", a strigat el mulţimii. „Pentru mine dreptatea înseamnă să-l văd în închisoare, să plătească pentru ce a făcut".

Pe 8 august, ca reacţie la acest protest public, 17 poliţişti de la Secţia 72 au fost fie sancţionaţi, fie transferaţi în administraţie, sau suspendaţi fără plată – printre ei s-a numărat şi şeful secţiei. Toţi cei 17 poliţişti au fost acuzaţi că au abuzat de alcool şi că au tolerat sau chiar participat la „atmosfera de petrecere" de la secţie. A fost introdus un nou regulament, astfel încât poliţiştii sancţionaţi disciplinar să nu mai poată lucra în tura de noapte. Pe 9 august, s-a început urmărirea penală împotriva lui Joseph Gray pentru uciderea Mariei Herrera, Dilciei Pena şi a lui Andy Herrera, cât şi pentru conducere sub influenţa alcoolului, conducere imprudentă, depăşirea limitei de viteză şi neacordarea priorităţii la culoarea roşie a semaforului. Prezent la Curtea Supremă de Justiţie din Brooklyn pentru aflarea acuzaţiilor care i se aduceau, Gray a plătit cauţiunea – stabilită de această dată la 250.000 de dolari – şi a fost eliberat, până la începerea procesului. Protestatarii s-au aflat în faţa tribunalului, pe tot parcursul derulării procedurilor legale.

A doua zi, 9 august, trei dintre colegii de băutură ai lui Gray au fost concediaţi din DPNY, din cauza a ceea ce se întâmplase. Edward Sills, poliţist veteran, cu 18 ani de experienţă în poliţie, a fost concediat, împreună cu cei doi extrem de rezistenţi la băutură: John Welsh şi Craig Hildebrand. Primarul Giuliani a declarat atunci că aceste suspendări „ar trebui să transmită un mesaj foarte clar că băutura şi meseria de poliţist dau o combinaţie extrem de periculoasă". Şi pentru ca nimeni să nu acuze DPNY că este prea indulgent cu oamenii săi, pe 14 august poliţia l-a pocnit pe Gray cu alte acuzaţii, printre care omor, posesie şi consum de alcool în parcarea poliţiei. Două săptămâni mai târziu, supus fiind unei presiuni psihice foarte puternice şi cu un proces în derulare, Joseph Gray a demisionat din DPNY.

În septembrie, Joe Gray a fost pus sub acuzare pentru decesul lui Ricardo Herrera, fiul nenăscut al Mariei Herrera. În ciuda argumentului adus de apărare, cum că un copil nenăscut „nu este o «persoană», cum se prevedea în legea privind omuciderile", judecătorul a hotărât că dacă Gray a omorât mama, atunci a omorât şi copilul nenăscut. Protestele publice au continuat. Reverendul Al Sharpton a condus un marş spre intersecţia unde avusese loc accidentul. Când Gray a ţinut o conferinţă de presă pentru a-şi cere scuze cu privire la cele întâmplate, a fost întrerupt de un protestatar care i-a strigat „Fără cauţiune pentru poliţiştii beţi şi ucigaşi!"

Procesul a început în august 2002. Deşi evenimentele de la 11 septembrie au revitalizat statutul poliţiştilor din New York, opinia publică era pornită puternic împotriva lui Gray, portretizat în presă drept un ucigaş beţiv şi iresponsabil. Cazul a intrat în atenţia activiştilor anti-poliţie, care s-au focalizat asupra lui, după ce rapoartele privindu-i pe poliţiştii care aveau probleme cu băutura au devenit publice, mulţi văzând cazul drept încă un exemplu privind agresivitatea poliţiei faţă de imigranţii fără apărare, exact acelaşi comportament care a atras atenţia opiniei publice şi în cazurile recente ale lui Diallo şi Louima.

Când a început procesul, era deja clar că apărarea nu prea avea pe ce se baza. Avocatul lui Joseph Gray, Harold Levy a declarat că, clientul lui îşi continua doar drumul, cu viteza legală, pe culoarea verde a semaforului, când familia „i-a sărit" în faţă, în mijlocul drumului. Levy a declarat că perspectiva lui Gray asupra trecerii de pietoni a fost împiedicată de luminile căii ferate, ca şi de nişte materiale de construcţie depozitate pe partea

stângă. „Joe Gray nu e mândru de ceea ce a făcut în acea zi" a spus Levy, dar a mers mai departe şi a declarat că deşi poliţistul avea o alcoolemie peste limita legală, nu conducerea sub influenţa alcoolului a dus la producerea accidentului, Gray având o rezistenţă la băutură, mult peste ceea ce pot suporta majoritatea oamenilor. Levy a evidenţiat faptul că Gray a scos bani de la trei bancomate în acea zi, per total suma de 400 de dolari şi nu a avut nici un fel de probleme în efectuarea operaţiunilor necesare sau în rememorarea şi introducerea codului PIN.

În apărarea lui Joseph Gray, Levy le-a arătat juraţilor o casetă înregistrată la sediul Secţiei 72, unde Gray fusese adus după accident, pentru a sufla în fiolă şi pentru testele de coordonare. În fragmentul de trei minute, vizionat la proces, Gray stătea nemişcat şi părea că se putea controla destul de bine. Apărarea a prezentat şi dosarul lui Gray în poliţie: fusese premiat la un moment dat pentru că împreună cu alt coleg a arestat un suspect de crimă, care tocmai încercase să mai ucidă o dată. Altă dată a prins şase membri înarmaţi ai unei bande, care se îndreptau spre Manhattan, pentru a se răzbuna pe membrii altei bande.

Levy a mai spus că „un om ar trebui judecat după caracterul pe care îl are şi nu după o singură acţiune". Le-a spus juraţilor, că, în fond, Gray era un poliţist corect, familist, cu un dosar perfect la locul de muncă. A mai evidenţiat şi faptul că familia şi prietenii lui Gray au trimis peste 100 de scrisori completului de judecată, cerând să fie tratat cu indulgenţă. „Timp de 14 ani am fost un cetăţan corect", a spus Gray „şi nu am făcut nimic niciodată ştiind că acel lucru era rău". Apoi a făcut o apologie fervent a familiei victimelor.

Procurorii au avut de unde să-şi aleagă argumentele. Printre martorii aflaţi la locul accidentului s-au aflat Mauro Giraldo şi Angel LaFarge, cei doi declarând că maşina lui Gray se deplasa cu o viteză de aproximativ 70 de km/oră. Alt martor a declarat că pentru autovehicule era fără nici un fel de discuţie roşu, iar pentru pietoni verde, când victimele şi-au început traversarea. Un expert în reconstituirea accidentelor şi doi medici au declarat că toate victimele veneau din partea dreaptă a lui Gray şi că el ar fi avut la dispoziţie cinci secunde ca să le observe pe trecerea de pietoni. Procurorii au ridiculizat declaraţia lui Levy cum că mama şi cei doi copii ar fi „sărit" în faţa maşinii poliţistului.

Procurorul Joseph Petrosino a cerut pedeapsa maximă pentru Gray, pe considerentul că fostul poliţist „a făcut ceea ce a făcut, pentru că a crezut că acest lucru îi este permis". „Practic a făcut ceea ce a vrut", a spus Petrosino. „A crezut că poate face legea în zonă".

Maureen McCormick, de asemenea procuror la proces, a criticat descrierea apărării în care Joseph Gray apărea ca un „familist convins". „Problema este că şi-a petrecut întreaga zi bând, în timp ce soţia şi copiii săi se aflau acasă, într-o zi de sâmbătă", a spus ea. „Acest familist convins şi-a petrecut ziua bând, cheltuind banii familiei şi stând de vorbă cu o femeie al cărei nume nici nu şi-l mai aminteşte". „Este o ruşine pentru Departamentul de Poliţie din New York", a spus McCormick. „Poate crede că accidentul s-a produs aşa cum ne-a spus. Dar asta nu schimbă faptele întâmplate. Dacă ar fi posibil să schimbe cele întâmplate, atunci aceşti oameni s-ar mai afla încă în viaţă". McCormick şi-a terminat discursul cu un apel emoţionant pentru

juriu, în care cerea să se facă dreptate, arătând totodată şi câteva obiecte găsite la locul accidentului. „Tot ce a rămas sunt aceste haine pătate de sânge", a spus ea.

Pe 13 august 2002, fostul poliţist Joseph Gray a fost condamnat pentru omorârea celor patru, pedeapsa în acest caz fiind cuprinsă între cinci şi 15 ani de închisoare. „Şi-a încercat norocul conducând 500 de kg de metal pe străzile aglomerate din Brooklyn" a declarat judecătorul. „Vreau să fiu iertător şi să mă port omeneşte, dar în acelaşi timp să dau o sentinţă pe măsura celor comise".

Înainte de anunţarea sentinţei, familia victimelor care înaintase şi o petiţie semnată de mai mult de o mie de persoane, prin care cerea ca poliţistul băutor să primească pedeapsa maximă, a avut ocazia să-şi exprime durerea în faţa judecătorului. „Mă macină furia", a mărturisit Victor, soţul Mariei Herrera. „La asta se reduce viaţa mea. Nu mai am nimic". Aproape că a izbucnit în lacrimi când a declarat că s-a oferit să o însoţească pe soţia lui în acea zi fatală, dar că ea i-a spus că ar trebui să stea acasă şi să se odihnească, deoarece copilul se poate naşte în orice moment.

Mama Mariei Herrera, Maria Pena era copleşită de durere şi nu a putut vorbi la proces, aşa că sora ei Ramona Hernandez a vorbit în numele ei. „Erau plini de energie", a spus ea arătând fotografiile victimelor. „Ricardo nu a apucat să vadă nici măcar lumina soarelui".

După pronunţarea sentinţei şi terminarea procesului, rudele victimelor au înaintat două plângeri în valoare de 300 de milioane de dolari, împotriva departamentului de poliţie, care considerau ei era prea îngăduitor cu poliţiştii acoolici. Prima plân-

gere înaintată pe 14 august 2002, denunţa atmosfera de petrecere de la sediul Secţiei 72 şi faptul că „acea atmosferă a încurajat credinţa poliţiştilor care abuzau de alcool că ei sunt mai presus de disciplină, anchetă, procuratură sau condamnare, chiar şi pentru cele mai grave infracţiuni comise din cauza alcoolului". Pentru prima plângere s-au obţinut despăgubiri în valoare de 200 de milioane de dolari, în numele Mariei Pena, mama Mariei Herrera şi a Deliciei Pena şi bunica celor doi copii Herrera. Pentru cea de-a doua plângere, înaintată joi – 15 august, s-au obţinut 100 de milioane, în numele soţului Mariei Herrera, Victor Herrera.

După atâtea cazuri de încălcare a regulamentului şi corupţie în poliţie, ieşite la suprafaţă cu ocazia procesului, procuratura a lansat o investigaţie oficială privind neregulile de la Secţia 72. „Atmosfera de acolo la condus la tot ce s-a întâmplat. Pur şi simplu nu le-a păsat de reguli, credeau că sunt deasupra regulilor şi că în cazul lor ele nu se aplică", a spus Derek Sills, unul dintre avocaţii familiei.

Pe Third Avenue, a fost marcat locul accidentului, în memoria victimelor, pe placheta instalată acolo fiind inscripţionat mesajul: „Vrem să se facă dreptate".

Joe Gray şi colegii săi băutori se făceau cu siguranţă vinovaţi de nereguli serioase în serviciu, dar multă lume crede că el nu a fost tratat cum ar fi trebuit. Cazul a intrat în centrul atenţiei activiştilor hotărâţi să dea în judecată DPNY pentru rasism şi agresivitate, Gray devenind astfel un ţap ispăşitor pentru sentimentele anti-poliţie ale comunităţii imigranţilor. La sediul Secţiei 72, potrivit unui poliţist „Era considerat exact ceea ce şi fusese – un accident foarte grav". Dar lucrurile descoperite în

maşina lui Joseph Gray, maşină percheziţionată de poliţie după accident, spun o altă poveste. În maşină s-au găsit două cutii goale de Budweiser, şi o panglică de la Asociaţia Mamelor Împotriva Şofatului sub Influenţa Alcoolului, panglică pe care soţia lui Gray o lăsase în maşină, ca un posibil mesaj pentru soţul ei rezistent la băutură.

Deşi pare greu de crezut pentru unii, 4 august 2001 nu a fost la Secţia 72, o noapte deosebită, scăpată de sub control şi scăldată în băutură, ci activitate obişnuită.

Surse Internet:
Matt McBean, www. courttv.com/trials/gray_joseph
www.courttv.com/trials/gray_joseph/civilsuit
www.courttv.com/trials/gray_joseph/chronology
www.courttv.com/trials/gray_joseph/backgrounder

8. Obsesie criminală

KENT MCGOWEN

Mikita Brottman

Poate că Kent McGowen nu a fost cel mai corupt poliţist din istorie, dar e posibil să fi fost unul dintre cei mai patetici – un lăudăros, un mincinos, un bufon cu armă, care respins fiind de o femeie mai în vârstă, a ajuns să ucidă. Oricum, ceea ce pare şi mai interesant în acest caz nu este faptul că McGowen a fost găsit vinovat de crimă, ci că el a reuşit să rămână în poliţie după ce fusese concediat din trei secţii diferite, concedieri în urma cărora strânsese şi o grămadă de caracterizări negative. Unele dintre ele conţineau fragmente precum: „s-a dovedit a fi extrem de arogant", „nu avea nici în clin, nici în mânecă" cu aplicarea legii sau „nu ar fi trebuit să aibă nici un fel de contact cu publicul". Şi totuşi patru secţii diferite de poliţie l-au angajat ca poliţist. Cum i s-a permis să se mute de la o secţie la alta, după ce fusese concediat în repetate rânduri pentru abateri grave în timpul serviciului? Nu i-a verificat nimeni caracterizările, recomandările? Cum reuşea acest poliţist ucigaş să-şi îngroape trecutul atât de des?

Joseph Kenton McGowen s-a născut în Midland – Texas, pe 3 aprilie 1965, într-o familie înstărită. Tatăl său, Bill McGowen, lucrase iniţial în calitate de consultant pentru diverse companii petroliere, dar îşi deschisese apoi propria companie, afacere prosperă în timpul boom-ului petrolier, sfârşitul anilor '70, începutul

anilor '80. Familia McGowen era o familie de religie creştină, extrem de credincioasă, care credea în ritualurile de vindecare şi binecuvântare practicate în biserică, în revelaţiile divine şi interpretarea literală a bibliei – casa lor fiind numită Ranch-ul Deuteronomul 28. Îşi idolatrizau fiul – Kent, care s-a transformat într-un adolescent turbulent, fascinat de arme, un tânăr care îşi dorea puterea şi să-i manipuleze pe alţii, fără scrupule în răstălmăcirea adevărului conform propriilor interese, un bărbat predispus la violenţă, în special împotriva femeilor.

În 1982, spre profundul regret al părinţilor săi, Kent McGowen a renunţat să mai urmeze liceul şi s-a înrolat în armată. Într-o permisie, în 1983 s-a însurat cu Michelle, prietena lui de foarte multă vreme, cu care avusese o relaţie foarte zbuciumată, cu multe certuri şi re-împăcări. Kent şi Michelle vor avea patru copii, toţi concepuţi în timpul unei reconcilieri din agitata lor relaţie şi uneori chiar violentă. La 14 luni după ce intrase în armată, McGowen a ajuns la concluzia că nu îi plăcea disciplina cerută la militărie şi a început să se gândească ce va face în viitor. Voia să fie poliţist.

Cererea lui iniţială de intrare în poliţie a fost respinsă de Secţia de Poliţie din Houston – declarase într-un chestionar că fuma marijuana şi că avea convingeri rasiste – aşa că, în iulie 1984 a început să frecventeze Centrul pentru Combaterea Infracţionalităţii de pe lângă Universitatea Houston – un program educaţional pentru adulţii care doreau să devină poliţişti. În acea vară a luat cursuri şi s-a antrenat în folosirea armelor de foc şi în luna ianuarie a anului următor a intrat în poliţie, ca voluntar neplătit. Anul următor, 1985 şi-a refăcut cererea de a fi admis la Secţia de Poliţie Houston şi de această dată a fost primit, pe post de cadet.

În sfârşit, Kent McGowen avea ceea ce îşi dorise: insigna, puterea şi arma.

Poliţistul JK McGowen şi-a făcut destul de repede o reputaţie proastă la Secţia de Poliţie Houston, devenind cunoscut drept un lăudăros, un mitoman, unul care urăşte femeile şi se manifestă violent împotriva lor, numindu-le în mod obişnuit „nenorocite" sau „păsărele". Colegii şi-l amintesc lăudându-se cu banii tatălui său, cu urmăririle pe autostradă la care participase, cu focurile de armă în care fusese implicat şi cu femeile pe care le-a agăţat, impresionate fiind de uniforma şi de arma pe care le purta. Foarte repede a început să aibă probleme cu superiorii săi, pentru că le ignora sfaturile, trata civilii fără nici un fel de consideraţie, făcea arestări nesăbuite şi, în general, pentru că lua legea în propriile mâini. „McGowen voia să profite de pe urma uniformei, a agăţat nişte tipe – a declarat un coleg de-al lui – genul de femei care sunt impresionate de uniformă". În 1988, s-a încurcat cu o poliţistă, Sara Williams, dar relaţia a degenerat într-o ceartă continuă, amândoi plângându-se superiorilor de comportamentul celuilalt.

Pe 9 ianuarie 1989, McGowen „şi-a dat demisia" de la Secţia de Poliţie Houston, după ce devenise evident faptul că, pur şi simplu, nu era făcut să fie poliţist. Nu se putea auto-controla, era incapabil să-şi stăpânească pornirile înnăscute spre violenţă, aroganţa şi egoismul. Raportul întocmit pentru a justifica plecarea lui, raport scris de şeful său direct, rezumă foarte bine situaţia:

Performanţe slabe, imaturitate... În general, o atitudine potrivnică, îndreptată împotriva activităţii de la secţie...

Cât timp am lucrat împreună cu angajatul, nu am observat vreo calitate care să merite atenţie... Are relaţii proaste cu superiorii, urmare a faptului că desconsideră complet autoritatea. Deşi este acceptat de unii colegi, nu este respectat deloc de către ceilalţi... A discutat despre părăsirea secţiei, de când îl ştiu... Când a fost avertizat, acţiunile lui au devenit din a fi lipsite de respect, de-a dreptul rebele... Aparent, i-a plăcut să lucreze în poliţie, dar devenea un nemulţumit prefăcut şi arogant, când era controlat în vreun fel... Avea o influenţă negativă asupra celorlalţi colegi, dând frecvent sfaturi atunci când nu erau cerute sau când nu îşi aveau rostul.

Dar nici măcar aceste lucruri nu au fost suficiente pentru a-l împiedica pe McGowen să fie reangajat ca poliţist.

Pe 12 mai 1989, în ciuda dosarului cu referinţe proaste pe care îl avea, a fost angajat la Secţia de Poliţie Tomball, aflată în apropiere, pe post de rezervă la narcotice, voluntar neplătit. Oricum, foarte repede, arogantul ex-poliţist a început să se poarte în acelaşi fel în care se purtase şi la Secţia de Poliţie Houston, din cauza căruia fusese concediat: hotărâri pripite, motivaţii dubioase, tendinţa de a exagera, minciună, violenţă şi ostilitate faţă de femei. Secţia narcotice se ocupa, în principal, cu operaţiuni de mică amploare, de adolescenţii din zonă care vindeau cantităţi neglijabile de iarbă sau cocaină. Dar şeful său a observat că McGown părea să trăiască într-o lume paralelă, motiv pentru care vorbea frecvent despre capturi uriaşe de droguri, cartele columbiene, armament furat şi reţele internaţionale. Părea că încerca să trăiască pe viu un episod din *Miami Vice* sau *LADP*. După mai multe luni în care s-a comportat în acest fel, McGowen a înaintat o plângere, în care declara că membrii unui

cartel columbian de droguri l-au amenințat că îi vor lua viața. Sătul de fanteziile lui McGowen, șeful său l-a eliberat din postul pe care îl ocupa. Între timp, îi fusese refuzată și cererea de a fi reprimit în rândul forțelor de la Secția de Poliție Houston.

Existau, în schimb, o mulțime de alte secții de poliție din care putea să aleagă.

În februarie 1990, Kent McGowen a primit alt post, tot neplătit, de această dată la Secția 4, nord-vestul Houston-ului. A primit o uniformă, o insignă și o armă și și-a reînceput foarte ușor cariera în poliție – cel puțin, pentru o vreme. Pe 27 martie, la mai puțin de două luni de când fusese angajat, Kent McGowen s-a implicat, pe fondul consumului de alcool, într-o bătaie în timpul serviciului, motiv pentru care a fost, din nou, concediat. În raportul care însoțea decizia, nu a fost însă menționat acest incident. În același an, pe 4 octombrie, Joseph Kent McGowen în vârstă de 25 de ani, a semnat un acord de angajare, pentru a patra agenție de ocupare a forței de muncă, din domeniul la care apelase în toți acești ani. După niște cursuri de scurtă durată – tras la țintă, apărare și proceduri de bază în administrarea penitenciarelor, a primit un post la închisoarea Franklin.

Numai că McGowen se plictisea foarte tare lucrând la închisoare. Nu se întâmpla mai nimic, existau prea puține ocazii pentru a se implica în acțiuni violente, pentru a-și flutura insigna și arma, pentru a speria femeile. În mai a cerut din nou să fie reîncadrat la Secția de Poliție Houston, dar după ce a picat cele două testări psihologice la care a fost supus, cererea lui a fost din nou respinsă. În schimb, a cerut să fie transferat de la închisoare. Și în aprilie 1992, după 19 luni de serviciu la închisoare, McGowen

şi-a văzut realizat, în sfârşit, mult râvnitul transfer. Noua lui îndatorire era să patruleze Olde Oaks, o zonă rezidenţială, împădurită, suburbie a Houston-ului, unde locuia Susan White.

Când Kent McGowen a întâlnit-o pentru prima oară, Susan White era o blondă atrăgătoare de 42 de ani, care lucrase ca asistentă medicală, dar care acum lua lecţii de actorie şi lucra, din când în când, ca manechin. Prima ei căsătorie se terminase cu un divorţ, iar cel de-al doilea soţ părăsise de puţin timp domiciliul familiei, aflat la adresa 3407 Amber Forest, unde Susan continua să locuiască cu fiul ei de 17 ani, Jason. După ce a plecat soţul său, lucrurile au început să meargă din ce în ce mai prost pentru Susan. Bea prea mult şi lua prea multe pastile, trăind permanent cu teama că i se va lua casa în care locuia, din moment ce soţul ei nu mai plătea ratele pentru ipotecă. Mutase majoritatea mobilelor din casă şi le pusese la păstrare, în cazul în care ar fi fost solicitate de creditori şi îşi petrecea majoritatea timpului făcându-şi griji pentru fiul ei.

Încă de când se mutaseră în Olde Oaks, Jason avusese tot felul de probleme. Fusese dat afară din şcoală după ce îndreptase un pistol cu aer comprimat înspre şoferul autobuzului şcolar şi urma acum o şcoală „specială" pentru copiii turbulenţi. Fuma şi bea, Susan suspecta că lua şi droguri uneori. Avea o slăbiciune pentru fete, astfel încât atunci când Susan era plecată, primea deseori la întoarcere plângeri din partea vecinilor pentru petrecerile zgomotoase care erau organizate toată noaptea în casa ei.

Nu ştim exact cum s-au întâlnit pentru prima oară Kent McGowen şi Susan White, dar e posibil să se fi întâmplat după ce McGowen fusese chemat să întrerupă una dintre petrecerile zgomotoase ale lui Jason. Pe de altă parte, Susan White obişnuia

să oprească maşinile de poliţie care circulau prin Olde Oaks şi să ceară pur şi simplu ajutorul unui echipaj, doar pentru că avea uneori chef de vorbă. E posibil să fi făcut acelaşi lucru cu McGowen. Potrivit unuia dintre prietenii lui Susan, McGowen a oprit-o într-o zi pentru că circula cu viteză – ea conducând întotdeauna cu viteză – dar în loc să-i dea o amendă, i-a dat o întâlnire în oraş. El a recunoscut că o observase înainte tot învârtindu-se prin zonă şi că i s-a părut foarte atrăgătoare. Dar Susan nu era interesată, ea căuta un bărbat înstărit care să-i fie cel de-al treilea soţ. O fi fost McGowen atrăgător, cu uniforma lui de poliţist, mustaţa şi cu părul lui închise la culoare, dar era prea tânăr pentru Susan, iar pe ea nu o interesa.

Oricum, potrivit unei alte cunoştinţe de-a ei, Susan a mărturisit că ar fi avut o relaţie de o noapte cu tânărul poliţist şi că apoi s-a plâns că, el nu părea să înţeleagă că ea nu mai voia să aibă de-a face cu el. Pretindea că McGowen o hărţuia şi că pe ea o deranja atenţia lui excesivă. A mai spus că a refuzat să se întâlnească cu el şi că lui nu i-a plăcut acest lucru; nu o deranja numai pe ea, ci a ameninţat şi că îi va face rău lui Jason. Susan a mai spus că s-a plâns de mai multe ori la secţia de poliţie, dar că poliţiştii nu au luat nici o măsură.

Ceea ce e clar, e faptul că la sfârşitul verii lui 1992, Kent McGowen a început să hoinărească în toiul nopţii prin Olde Oaks, devenind din ce în ce mai obsedat de ea. A oprit-o de mai multe ori pentru depăşirea vitezei legale, a venit la ea la uşă ca să reclame faptul că Jason asculta muzică foarte tare, l-a oprit chiar pe Jason şi i-a percheziţionat maşina în căutare de droguri. „Vine la mine acasă uneori, noaptea – dar niciodată când mai sunt cu cineva", i-a spus Susan unei prietene. „Pare că ştie când

sunt singură. Nu mă mai îmbrac sumar când mă culc, fiindcă e posibil să bată la uşă în timp ce eu dorm. Am început să dorm în cămăşi vechi, largi, de flanelă". A mai vorbit despre comportamentul înfricoşător al lui McGowen şi altor prieteni, printre care şi iubitului ei Ray, dar nimeni nu a luat-o în serios. La urma urmei, Susan era actriţă şi avea o predilecţie pentru melodramă.

La începutul lui august 1992, Kent McGowen a oprit un adolescent pe nume Mike Shaffer, bun prieten cu Jason şi a găsit asupra lui o cantitate mică de marijuana. În loc să-l aresteze, McGowen i-a promis lui Shaffer imunitate, dacă accepta să participe la o înscenare, cumpărând de la Jason un pistol furat, cu nişte bani promişi de McGowen. Mike Shaffer a acceptat şi cursa a fost pusă la cale. Pare destul de clar că McGowen intenţiona să-l aresteze pe Jason, pentru a ajunge din nou la Susan White sau să se amestece şi mai mult în viaţa ei, din moment ce infracţiunile descoperite de el erau comise de nişte adolescenţi, care deşi aveau arme nu erau periculoşi, nefiind implicaţi în acţiuni de amploare, în cazul cărora se impune, de obicei, întinderea unei curse.

Sâmbătă 22 august, la cererea lui Mike Shaffer, Jason a cumpărat pentru 200 de dolari de la un prieten de-al său o armă furată, după care s-a întâlnit cu Mike într-o parcare. Era 11:30 noaptea. Poliţistul Kent McGowen, care se ascundea în apropiere, l-a văzut pe Jason venind. În maşina lui Shaffer, cei doi băieţi au stat un pic de vorbă, după care Jason a scos arma din buzunar şi i-a dat-o lui Mike, care i-a plătit 200 de dolari pentru ea. În timp ce Jason se întorcea spre maşina lui, McGowen a dat semnalul prin staţia radio de care dispunea şi trei maşini de poliţie cu sirenele pornite au apărut în parcare. Un poliţist în

uniformă i-a sărit în spate lui Jason, l-a trântit la pământ, l-a imobilizat cu mâinile la spate şi i-a pus cătuşele. Jason a fost arestat şi dus într-o celulă, în timp ce lui Mike Shaffer i s-a dat drumul imediat. Lui Jason i-a fost astfel foarte clar că totul îi fusese înscenat de către McGowen.

Când a aflat că poliţistul care o hărţuia i-a arestat fiul, Susan White s-a înfuriat extrem de tare, a devenit de nestăpânit. Nu putea să-l scoată pe Jason din închisoare, până în ziua de luni, dar l-a vizitat şi a vorbit cu el la telefon, iar Jason i-a povestit tot ce se întâmplase. Susan era extrem de nervoasă. Ştia că Jason era un puşti turbulent, dar nu era în nici un caz unul care să facă trafic cu arme şi nu merita să fie închis într-o închisoare. Susan White l-a sunat cât de repede a putut pe Mike Shaffer şi a încercat să-l facă să recunoască faptul că a ajutat realizarea capcanei în care a fost prins Jason, dar Mike nu a dorit să stea de vorbă cu ea. „Tu nu te uiţi la televizor, Mike?", la întrebat Susan White furioasă. „E foarte riscant să fii informator. Informatorii sfârşesc prin a fi omorâţi". Apoi, l-a sunat pe locotenentul Coons, şeful lui Kent McGowen, plângându-se cu privire la înscenare şi implorându-l să o ajute, povestindu-i că era îngrozită de McGowen. I-a spus că ea era convinsă că afacerea cu arma era o înscenare pentru ca el să ajungă din nou la ea, că McGowen bântuia noaptea în jurul casei, hărţuind-o sexual şi ameninţând-o că o să-i facă probleme fiului ei.

Când McGowen a ajuns în acea noapte la secţia de poliţie, locotenentul Coons l-a informat că Susan White a formulat acuzaţii serioase împotriva lui, printre care, hărţuire sexuală, cu ameninţări despre ce o să-i facă dacă refuză să se întâlnească cu el. Arogantul poliţist a negat chiar şi faptul că ar fi cunoscut-o,

respingând declaraţiile ei şi considerându-le exagerările unei mame mult prea protectoare, îngrijorată pentru fiul ei. McGowen a mai adăugat că Mike Shaffer i-a spus că Susan l-a sunat în week-end şi a făcut un comentariu despre informatorii care sunt eliminaţi. Susţinând că acest comentariu era o ameniţare cu moartea la adresa lui Mike Shaffer, a cerut un mandat de arestare pentru Susan White, care era învinuită de „trecere la represalii", în scopul răzbunării. Când Coons a fost de acord, McGowen a adăugat că se poate ocupa chiar el de acest mandat. Între timp, Jason fusese eliberat pe cauţiune şi se întorsese acasă, la domiciliul mamei sale din Olde Oaks.

Pe la miezul nopţii, luni – 25 august 1992, Kent McGowen şi alţi doi poliţişti au venit la adresa 3407 Amber Forest pentru a-i aduce un mandat de arestare lui Susan White, pentru recurgere la represalii. McGowen a sunat la uşă. Susan s-a uitat prin geamurile de sticlă mată ale uşii de la intrare şi a întrebat cine este. Când şi-a dat seama că era McGowen, omul care o hărţuia de câteva săptămâni, a intrat în panică şi a refuzat să deschidă uşa. A urcat în grabă scările s-a dus direct la telefon şi a sunat la 911 şi a cerut ajutor urgent. I-a spus operatorului că McGowen i-a făcut avansuri şi i-a ameninţat fiul, motiv pentru care îi este frică să deschidă uşa. „E un poliţist care crede că stăpâneşte lumea", a spus ea. „McGowen mi-a făcut avansuri".

Susan White l-a implorat pe operator să trimită pe altcineva la domiciliul ei, după care a început să ţipe la poliţişti de la fereastra dormitorului ei: „Luaţi-l pe McGowen de aici", a ţipat ea. „Să plece din curtea şi de pe proprietatea mea... Nu vii să spionezi dormitorul unei doamne". Operatorul a asigurat-o că mai mulţi poliţişti se îndreptau spre locuinţa ei, iar Susan le-a strigat

polițiștilor că iese din casă liniștită, cu condiția ca McGowen să plece de pe proprietatea ei. Fără să o asculte, McGowen și-a pus oamenii să spargă ușa de la intrare.

Aștepta de mult momentul și nu avea de gând să-l lase să-i scape în vreun fel.

În timp ce cei trei polițiști începuseră să dărâme ușa de la intrare, Susan White continua să implore ajutor la telefon. „Încearcă să intre în casa mea", a insistat ea. „Spun că sunt polițiști, dar am fost amenințată de unul dintre ei... Îmi dărâmă ușa". În acel moment ușa a cedat, declanșând alarma împotriva furturilor. Susan White a început să țipe cuprinsă de frică și s-a îndreptat spre arma pe care o ținea în sertarul noptierei.

Kent McGowen s-a năpustit în casă, și-a scos arma și a fugit direct sus, în dormitorul lui Susan. Ceilalți doi polițiști au rămas în urmă. Verificau camerele de la parter, cum fuseseră învățați să facă, dar McGowen s-a îndreptat direct spre dormitorul principal, ca și cum mai fusese în casă, înainte. Jason – presupusul „traficant de arme" – a rămas în dormitorul lui, tremurând de frică.

„Aruncă arma" l-au auzit cei doi polițiști strigând pe McGowen peste zgomotul alarmei. „Aruncă arma, am spus. Aruncă arma". Următorul lucru pe care l-au auzit au fost trei focuri de armă, McGowen împușcând-o pe Susan White în față, piept și umărul stâng.

Își îndeplinise mandatul.

La început, Kent McGowen a crezut că o să scape nepedepsit pentru uciderea lui Susan White, așa cum scăpase în trecut pentru multe alte delicte. S-a învârtit arogant în jurul secției de

poliţie, lăudându-se cum o împuşcase el în faţă pe Susan White, despre cum a „tras el ca să ucidă". A făcut rost de o copie a casetei pe care fusese înregistrată convorbirea avută de Susan cu operatorul care i-a răspuns la 911, pe care o asculta cu ceilalţi poliţişti; s-a lăudat şi că plănuia să păstreze cartuşele trase ca suvenir al omorului pe care îl făcuse. Când a început anchetarea cazului, era deja clar că nimic nu se potrivea. De ce era necesar să ducă mandatul în toiul nopţii? De ce fusese considerată această femeie, fără cazier atât de periculoasă? De ce nu a verificat McGowen camerele de la parter, înainte să se năpustească în dormitorul lui Susan? Cum a ştiut exact unde se afla dormitorul ei? Mai mult decât atât, de ce prima împuşcătură a lui McGowen a fost îndreptată direct înspre capul victimei? De ce nu a tras în corp sau în extremităţi, cum fusese învăţat? Din moment de Susan White era stângace, nu avea cum să îl ameninţe cu o armă, aşa cum a pretinsese el.

Concluzia era clară: motivaţia lui Kent McGowen, cum că s-ar fi aflat în legitimă apărare, era o minciună.

S-a ajuns la proces, dar şi aici, ca oriunde, de altfel, McGowen părea să aibă darul de a reuşi să scape din plasă. În 1994, un tribunal din Houston l-a condamnat pe Joseph Kent McGowen pentru omor, la 15 ani de închisoare. Oricum, potrivit legislaţiei din Texas de atunci, oricine era condamnat la 15 ani de închisoare sau mai puţin de atât avea dreptul să rămână în libertate pe cauţiune, atâta timp cât se făcea apel; de atunci legea a fost revizuită. Înstărita familie a lui McGowen nu a întâmpinat nici un fel de problemă în achitarea cauţiunii de 10.000 de dolari. Kent McGowen a fost eliberat, echipa de avocaţi care îl apăra lucrând în continuare pentru apelul care urma să aibă loc.

A durat trei ani ca apelul să fie judecat şi, spre surpriza multora, a fost un succes. În 1997, o curte de apel din Texas a hotărât începerea unui nou proces în cazul McGowen, pe motiv că în 1994, judecătorul a greşit atunci când nu le-a permis avocaţilor să facă o declaraţie de deschidere, înainte de a începe să-şi cheme martorii la bară. Curtea a declarat nule hotărârile primului proces.

În 1997, familia lui Susan White câştigase 5,3 milioane de dolari, care urmau să fie plătiţi de autorităţile care îl angajaseră pe Kent McGowen, în ciuda tuturor caracterizărilor negative pe care le avea. Dar când procesul iniţial a fost considerat nul, s-a anulat şi această hotărâre. Ceea ce înseamnă că familia lui Susan nu va primi niciodată această compensaţie. Mama lui Susan White a declarat atunci că decizia de a nu-l considera vinovat pentru cele întâmplate pe şeful secţiei de poliţie nu putea fi decât dezaprobată „Credem că l-a ajutat să apese pe trăgaci", a spus ea. „Nu este vorba despre bani, se pune problema felului în care a obţinut mandatul de arestare".

A durat aproape zece ani până ce s-a făcut dreptate în cazul Kent McGowen. În acest timp, el a trăit confortabil, finanţat de părinţii lui. Cazul nu a fost rejudecat decât pe 28 martie 2002, când imediat după vacanţa de Paşte, s-a hotărât că McGowen ar trebui să stea 20 de ani în spatele gratiilor, fără posibilitatea eliberării pe cauţiune, pe parcursul apelului. Mama lui Susan White şi-a exprimat gândurile la aflarea deciziei date: „Au fost nişte ani foarte grei, dar ne vom simţi mai uşuraţi acum, ştiindu-l în închisoare. Ar fi trebuit să primească pedeapsa cu moartea. Dar ne simţim mai bine, ştiind că este la închisoare, unde nu mai poate ucide din nou".

A durat zece ani până ce Kent McGowen a fost adus în faţa justiţiei – o perioadă de timp record. Grav este, de asemenea, felul în care s-a înlesnit drumul lui Kent spre această crimă. Toată lumea ştie că există o mulţime de poliţişti corupţi, dar faptul că un poliţist a fost concediat din trei secţii diferite de poliţie, a fost caracterizat drept agresiv şi periculos, după care a fost *totuşi* reangajat ca poliţist – ridică probleme extrem de serioase despre practicile de aplicare a legii în statul Texas.

BIBLIOGRAFIE:

Casey, Kathryn, *A Warrant to Kill*, Avon Books: NY, 2002.
Minton, James, „Baker couple relieved killer of daughter ordered to prison", *Baker Advocate*, 16 aprilie 2002, 10.

9. Frenezia crimei

GJ SCHAEFER: POLIŢISTUL CARE A DEVENIT CRIMINAL ÎN SERIE

Mikita Brottman

Poliţiştii corupţi nu sunt deloc greu de întâlnit, dar pare greu de imaginat un caz mai rău decât acela al lui Gerard John Schaefer, condamnat pentru două crime şi suspectat că ar mai fi fost implicat în alte 11. Deşi nu era poliţist de multă vreme, se pare că Schaefer a intrat în poliţie special pentru a-şi folosi puterea şi privilegiile pe care le avea ca poliţist pentru a răpi şi omorî tinere fete complet încrezătoare. Poliţiştii ucigaşi nu sunt nişte raritǎţi, dar ca cineva să devină poliţist cu scopul precis de a ucide, trebuie să fie destul de neobişnuit. De altfel, totul în legătură cu GJ Schaefer este neobişnuit, inclusiv faptul că a comis prima crimă la vârsta de numai 22 de ani.

Gerard John Schaefer s-a născut pe 25 martie 1946, în Wisconsin, fiind cel mai mare frate, dintr-o familie cu trei copii. Tatăl său era comis-voiajor şi lucra pentru compania Kimberly Clark. La puţin timp după ce s-a născut Gerard, familia lui s-a mutat într-o suburbie aglomerată a oraşului Atlanta, Georgia, unde Schaefer s-a descurcat, de altfel, destul de bine la şcoala catolică. Relaţia cu părinţii lui era, de obicei, una tensionată, plină de probleme şi certuri. Şi-l aduce aminte pe tatăl său ca fiind „întotdeauna critic" la adresa lui, iar pe mama sa „cicălindu-l să-şi îmbunătăţească performanţele şcolare". Se pare că Schaefer a fost un copil problemă. Îşi aduce aminte că „a descoperit"

bikinii de damă la vârsta de 12 ani şi că tot de atunci a început să se masturbeze purtându-i. A mai mărturisit că folosea în copilărie şi practici masochiste şi că avea fantezii imaginându-şi violente partide de sex. „Îmi imaginam cum aş lovi alte persoane – a declarat el mai târziu – în special, femei". Ca şi în cazul altor criminali în serie, era preocupat de moarte încă din copilărie. Recunoaşte că uneori ajungea să nu mai poată face distincţia dintre „realitate şi fantezie".

În 1960, prospera familie Schaefer s-a mutat la Fort Lauderdale – Florida, unde a fost acceptată foarte repede în toate cluburile locale, inclusiv în cele de yachting. Patru ani mai târziu, Gerard Schaefer, în vârstă de 18 ani, a întâlnit la o petrecere organizată între colegii de liceu, o tânără atrăgătoare de 17 ani, pe nume Sandy Steward, cu care a început apoi să se întâlnească constant. Sandy Steward l-a descris mai târziu pe prietenul ei de atunci ca fiind „un tânăr sclipitor", care a cucerit-o imediat, impresionând-o atât pe ea, cât şi pe ai ei cu manierele lui impecabile; îl considera „amabil, cuceritor, strălucitor şi politicos" şi „dornic întotdeauna să-i facă pe plac". Sandy a petrecut mult timp în compania lui Schaefer în anii următori, găsindu-l un iubit deosebit de amabil şi de atent.

În ciuda relaţiei lui cu Sandy, Schaefer a încercat în 1964 să devină preot, dar cererea lui a fost respinsă imediat. În schimb, a intrat la Colegiul Broward, unde se ştie că a avut rezultate academice mediocre. Între timp, Sandy Steward a început să-şi dea seama cu repeziciune că nemaipomenitul ei prieten nu era aşa cum părea să fie. Părea din ce în ce mai cuprins de îndoieli şi anxietate şi atunci când relaţia lor a început să nu mai fie de actualitate, a terminat cu el, nedorind să mai fie terapista lui.

Schaefer a reacţionat rău după despărţire, hărţuindu-şi pentru o perioadă fosta prietenă şi trimiţându-i o serie de scrisori şi poezii melodramatice.

În 1967, Gerard Schaefer a absolvit, după doar doi ani, Colegiul Broward, cu o diplomă în administraţie şi a intrat la Universitatea Florida Atlantic din Boca Raton, sperând să se califice ca profesor de liceu. A reuşit să evite înrolarea în armată, după ce a picat un număr de teste psihologice (şi după ce a mărturisit că poartă bikini de damă), iar în decembrie 1968 – la cinci luni după ce părinţii săi intentaseră divorţ – s-a căsătorit cu noua lui prietenă, Martha Fogg. Fiind obligat să facă şi practică, Schaefer a fost numit ca student-profesor la un liceu local, dar a intrat repede în bucluc şi directorul liceului a renunţat la serviciile lui câteva săptămâni mai târziu, din cauza „comportamentului său total neadecvat". A fost mutat la altă şcoală, dar şi de acolo a fost dat afară foarte repede. În final, a renunţat şi la universitate, invocând drept motiv „probleme de familie".

Numai că mariajul lui Gerard Schaefer era cea mai mică problemă a lui.

Prima crimă pe care a comis-o a avut loc în septembrie 1969, când avea 22 de ani şi era student la Universitatea Florida Atlantic. Pe 8 septembrie, o fostă vecină de a sa, o fată pe nume Leigh Hainline Bonadies, care pretindea Schaefer obişnuia să se dezbrace într-o manieră provocatoare în faţa ferestrei de la dormitor, a dispărut de acasă, soţul ei găsind un bilet lipit pe uşa de la apartamentul lor, un bilet în care scria că Leigh pleca la Miami. Soţul său şi-a adus atunci aminte de o poveste dubioasă pe care i-o spusese soţia lui, despre un vechi prieten de-al ei, un tip care locuise trei etaje mai jos şi care îi oferise recent sume mari de

bani pentru „a lucra sub acoperire“ pentru CIA. S-a dovedit că acest vecin era Schaefer, care a recunoscut că vorbise cu Leigh la telefon şi că fusese de acord să o ducă la aeroport în acea dimineaţă, dar ea nu a mai venit la întâlnire. Când Schaefer a fost arestat pentru crimă, patru ani mai târziu, o percheziţie efectuată printre lucrurile sale depozitate în casa mamei sale a scos la iveală câteva bijuterii de ale lui Leigh, printre care şi un medalion inscripţionat cu numele ei.

La trei luni de la dispariţia lui Leigh Hainline Bonadies, Gerard Schaefer loveşte din nou. Pe 18 decembrie 1969, o ospătăriţă extrem de atrăgătoare, pe nume Carmen Hallock a luat prânzul cu o prietenă la Centrul Comercial Coral Ridge din Fort Lauderdale. Carmen i-a spus prietenei ei că avea o întâlnire în acea zi, la ora cinci, cu un profesor, care i-a spus că voia să o angajeze pentru a lucra sub acoperire. A mai spus că i-a oferit un salariu bun, plus un apartament în New York sau Washington D.C. Nici o urmă a lui Carmen Hallock nu a fost găsită, până când nu au fost reperchezitionate, în 1973, lucrurile lui Schaefer, fiind găsiţi, în colecţia sa de *suveniruri* – doi dintre dinţii ei de aur şi o broşă cu trifoi care îi aparţinuse.

În 1970, două fete – Peggy Rahn de nouă ani şi Wendy Stevenson de opt ani – au dispărut din Pompano Beach, după ce fuseseră văzute ultima oară în compania unui bărbat alb, sub 30 de ani, care se potrivea cu descrierea lui Schaefer, bărbat care fusese văzut cumpărându-le îngheţată. Fetele nu au fost găsite niciodată, iar Schaefer nu a fost pus sub acuzare, deşi procurorii l-au acuzat public şi de aceste crime. Mai târziu, într-o scrisoare trimisă din închisoare, a scris: „S-a întâmplat ca Peggy şi Wendy să apară într-un moment în care eram curios... Le-am găsit pe amândouă foarte satisfăcătoare“.

În acelaşi an, Schaefer s-a întors la Universitatea Florida Atlantic, încercând să-şi termine studiile şi tot în acelaşi an, soţia lui, Martha a cerut divorţul, invocând drept motiv în cererea înaintată „cruzimea extremă" a soţului ei. Până în luna octombrie când s-a terminat divorţul, Schaefer avea deja o altă legătură cu o secretară, pe nume Teresa Dean. Cei doi s-au căsătorit la puţin timp după ce el a terminat universitatea, în 1971, obţinând în sfârşit o licenţă în geografie. Faptul că orele de practică fuseseră un eşec pentru Schaefer, însemna că el nu va primi niciodată şi dreptul de a profesa. Avea însă deja o nouă carieră în minte.

După ce eşuase ca preot şi profesor, GJ Schaefer şi-a dat seama că era făcut să fie poliţist.

Părea vocaţia ideală pentru tânărul brutal care era. Avea o obsesie de lungă durată pentru arme şi violenţă, îşi exercita autoritatea asupra altora, în special asupra femeilor şi îi plăcuse întotdeauna să vâneze animale prin mlaştini. Se pare că Schaefer privea uniforma de poliţist şi accesoriile de rigoare ca pe nişte unelte extrem de folositoare pentru a câştiga încrederea completă a tinerelor vulnerabile. Dar trebuia să fie acceptat în primul rând de o secţie de poliţie. Cererea de a intra în rândul poliţiei din Broward îi fusese respinsă după ce picase un test psihologic obligatoriu, dar în 1970 a fost angajat în Wilton Manors. A fost trimis înapoi la Colegiul Broward ca să urmeze Academia de Poliţie pe care a şi absolvit-o în decembrie 1971, când a ieşit prima oară şi pe străzi, pentru a-şi începe perioada de probă, de şase luni de zile.

Puţin mai târziu, a dipărut o altă tânără.

Pe 5 ianuarie 1972, un bărbat pe nume William Hutchens a mers la poliţia din Fort Lauderdale şi a raportat faptul că soţia

lui, Belinda a dispărut după ce el o văzuse urcând în maşina unui străin, maşină marca Datsun, de culoare albastră, acelaşi tip de maşină pe care o conducea şi Schaefer. Cadavrul Belindei Hutchens nu a fost găsit niciodată. Oricum, după arestarea lui Schaefer, şase luni mai târziu, anchetatorii au găsit printre lucrurile lui un carneţel cu coperţi negre, în care apăreau numele şi numărul de telefon ale lui William Hutchens. Câteva zile mai târziu, Hutchens, care nu-l întâlnise niciodată pe Schaefer, a identificat Datsun-ul albastru al poliţistului ucigaş, ca fiind maşina care a luat-o pe soţia lui în ultima ei călătorie.

Existau foarte puţine îndoieli cu privire la faptul că GJ Schaefer nu ar fi fost autorul omorului şi răpirii lui Leigh Hainline Bonadies, Carmen Hallock şi Belinda Hutchens. Obiecte care aparţinuseră fiecăreia dintre aceste trei femei fuseseră descoperite în „cutia cu comori" a lui Schaefer, după ce acesta fusese arestat. Cum nici unul dintre cele trei cadavre nu a fost descoperit vreodată şi cum nu existau suficiente dovezi pentru a face legătura între Schaefer şi dispariţia lor, nu au putut fi aduse nici un fel de acuzaţii în aceste cazuri.

Ca poliţist, Gerard Schaefer s-a dovedit a fi foarte repede „mulţumit cu insigna pe care o avea", fiind obsedat, se pare, în privinţa amenzilor în trafic, a opririi tinerelor atrăgătoare, cărora le dădea imediat întâlnire. Nu era bine văzut în poliţie, iar comportamentul său nesăbuit şi neadecvat i-au adus repede necazuri în raport cu superiorii săi. În aprilie 1972, a fost concediat din Secţia de Poliţie Wilton Manors pentru „nechibzuinţă" şi o serie de „greşeli stupide". Fostul său şef, căpitanul Scott a refuzat să-i dea o scrisoare de recomandare, motiv pentru care toate cererile sale de angajare au fost respinse de secţiile de poliţie, care le primiseră. În cele din urmă, Schaefer s-a ocupat personal

de această problemă şi şi-a confecţionat singur, din partea căpitanului Scott, o scrisoare de recomandare, extrem de favorabilă. În iunie a fost, în sfârşit, acceptat la Secţia de Poliţie Martin. Scrisoarea de recomandare pe care a prezentat-o nu a fost niciodată verificată.

În iulie 1972, la doar 22 de zile după ce reîncepuse să se afle pe străzi, în calitate de poliţist, GJ Schaefer hoinărea pe o autostradă din Stuart – Florida, când s-a întâlnit cu două adolescente – Nancy Trotter şi Pamela Sue Wells, care făceau autostopul. După ce le-a certat că făceau autostopul, spunându-le că ar fi ilegal în Florida, fapt total neadevărat, le-a dus până la casa în care locuiau şi s-a oferit să le conducă a doua zi cu maşina până la plajă. Cele două fete au acceptat, încrezându-se în Schaefer, poliţist în uniformă. A doua zi a venit să le ia aşa cum promisese, dar în loc să le ducă la plajă, le-a dus într-o zonă împădurită, cam la 12 km sud de Blind Creek, în St. Lucie.

Aici, după ce le-a ameninţat cu arma, poliţistul degenerat le-a pus cătuşele şi un căluş în gură ca să nu ţipe, le-a pus un şireang de gât, lăsându-le să atârne de un copac, astfel încât dacă şi-ar fi pierdut echilibrul, s-ar fi spânzurat singure; după care a părăsit zona, promiţând că se va întoarce.

În timp ce el era plecat, Nancy şi Pamela au reuşit să se răsucească şi să scape de şireang şi de cătuşe şi au fugit până la cea mai apropiată secţie de poliţie. Schaefer, ştiind că nu poate să scape, a mărturisit că se făcea vinovat de cele petrecute, dar a spus că ridicase fetele în timp ce făceau autostopul şi că nu dorise decât să „le sperie bine", ca să le înveţe să fie mai atente în viitor. Numai că şeful său nu a înghiţit povestea. Gerard Schaefer a fost arestat, eliberat imediat din funcţie, acuzat de atacarea celor

două fete şi condamnat, în decembrie 1972, la un an închisoare pentru răpire, plus alţi trei ani de suspendare.

Oricum, pentru bună purtare, putea fi eliberat foarte uşor din închisoare, în şase luni de zile.

Executarea pedepsei nu a început până în luna ianuarie a anului următor. Nu era timp de pierdut şi Schaefer a profitat de ultimele sale săptămâni de libertate. În acest moment al carierei lui de ucigaş se pare că devenise obsedat de răpirea şi omorârea a câte două fete deodată. Scria mai târziu:

> *Să omori câte o pereche este de departe mai greu decât să omori o singură persoană, dar pe de altă parte este şi de două ori mai distractiv. Pot exista nişte discuţii foarte drăguţe despre care dintre victime va fi omorâtă prima. Când ai două fufe la vârsta adolescenţei cu mâinile şi cu picioarele legate, pregătite pentru cuţit, nici una dintre ele nu vrea să fie prima. Şi ele încep să-ţi spună foarte repede de ce cea mai bună prietenă a lor ar trebui să fie cea care să moară prima.*

Pe 27 septembrie 1972, două adolescente, Susan Place de 17 ani şi Georgia Jessup de 16 ani, au dispărut din casa lui Susan din Oakland Park, Fort Lauderdale. Mama lui Susan a declarat la poliţie că fetele fuseseră văzute ultima oară cu un bărbat dubios care îşi spunea *Jerry Shepherd,* ce ar fi trebuit să le ducă la plajă, ca să „cânte la chitară". Doamna Place îşi notase numărul de înmatriculare, în timp ce fetele se urcau în maşină dar, din nefericire, nu avea una dintre cifre. La mai puţin de patru săptămâni de la acest incident, pe 23 octombrie, Mary Alice Briscolina şi Elsie Lina Farmer, ambele de 14 ani au fost adăugate pe lista

persoanelor dispărute. Câteva dintre bijuteriile lor au fost găsite mai târziu printre lucrurile lui Schaefer.

Pe 8 ianuarie 1973, Collette Goodenough şi Barbara Ann Wilcox – rezidente în statul Iowa, ambele de 19 ani, au plecat de acasă pentru a merge cu autostopul în Florida. Nici o urmă lăsată de vreuna dintre fete nu a fost găsită până în aprilie, când – în ceea ce devenea un tipar înfricoşător – câteva dintre lucrurile lor personale au fost găsite printre secretele lui Schaefer: o carte de poezii, permisul de conducere al Barbarei şi paşaportul Collettei.

Părţi din cadavrele lor au fost descoperite mai târziu la Port Saint Lucie – aceeaşi zonă împădurită, mlăştinoasă unde Schaefer le dusese şi pe Nancy Trotter şi Pamela Sue Wells – dar nu s-a putut stabili cauza decesului şi nu au fost formulate nici un fel de acuzaţii împotriva lui. Schaefer a început să execute sentinţa de un an primită pentru răpire pe 15 ianuarie 1973.

În luna martie a aceluiaşi an au fost găsite în Blind Creek, lângă Hutchinson Island, oase şi câţiva dinţi care au fost examinaţi, stabilindu-se conform fişelor dentare că aparţinuseră Georgiei Jessup şi Susanei Place. Când s-a descoperit că numărul de înregistrare al maşinii lui Schaefer era foarte asemănător cu cel notat de doamna Place, după ce aceasta văzuse fetele plecând cu dubiosul *Jerry Shepherd*, au existat, în sfârşit, suficiente dovezi ca poliţistul nemilos să fie condamnat pentru crimă. Pe 27 septembrie 1973, Gerard John Schaefer a fost condamnat pentru uciderea Susanei Place şi a Georgiei Jessup şi a primit două condamnări paralele, ambele cu închisoare pe viaţă.

Soţia de 21 de ani a lui Schaefer, Teresa l-a vizitat o singură dată la închisoare, numai atunci când i-a prezentat actele pentru divorţ. Imediat ce s-a încheiat divorţul, s-a măritat cu avocatul

lui Schaefer, Elton Schwartz, de 45 de ani. Mult mai târziu, în septembrie 1990, Schaefer a hotărât să ceară curţii rejudecarea procesului, invocând acest aparent conflict de interese: „Elton Schwartz a urmărit ceva. Tânăra mea soţie era asaltată de atenţiile lui. Sex cu o fată tânără. Un motiv deja clasic". Apelul, ca şi multe altele care au urmat, a fost respins de către judecători.

În „comoara" *de amintiri* a lui Schaefer, descoperită în aprilie 1973 la percheziţia casei mamei sale, erau şi aproximativ 50 de pagini de text şi ilustraţii care povesteau în detaliu o serie de istorii ale unor crime înfăptuite cu sadism. Obsedatul poliţist a pretins că aceste scrieri şi desene erau pură fantezie şi deşi această captură de „ficţiune criminală" a fost confiscată de către anchetatori, Schaefer a continuat să scrie poveşti violente, în celula lui de la închisoare. Restul timpului şi l-a petrecut înaintând 19 apeluri împotriva condamnării pe care o primise, toate fiind respinse de judecătorii din ce în ce mai plictisiţi de tentativele lui. În 1979 s-a declarat „căsătorit" cu o filipineză, „comandată prin poştă", care se mutase în casa tatălui său şi cu care i s-a permis să se bucure de câteva vizite conjugale, până când ea a obţinut toate actele necesare stabilirii în America şi a dispărut. În septembrie 1985 Schaefer a fost acuzat că plănuia să evadeze din închisoare şi a fost trimis la închisoarea Starke, unde se aflau cei mai mari criminali din Florida.

Aici, printre noii săi colegi se aflau ucigaşii în serie Ted Bundy şi Ottis Toole, amândoi – după cum pretinde Schaefer – l-au privit pe acesta din urmă ca pe un adevărat mentor ucigaş. Potrivit lui Schaefer „Bundy era întotdeauna respectuos 100% faţă de mine. L-am tratat ca pe un subaltern, în timp ce ceilalţi depindeau de fiecare cuvânt al meu". Bundy a mărturisit chipurile

că a fost inspirat de Schaefer să omoare două victime într-o singură zi, în 1974 sau să „facă o dublă", cum ar fi spus Schaefer. Cu ceilalţi prizonieri, Schaefer s-a purtat ca şi cum ar fi fost „avocatul" închisorii, scria diverse rapoarte despre camarazi, pe care le vindea apoi autorităţilor, în speranţa că i se va reduce astfel condamnarea. Nu e deloc o surpriză faptul că a fost etichetat foarte repede drept un turnător.

În februarie 1989, în celula lui de maximă securitate de la închisoarea Starke, viaţa lui Schaefer s-a schimbat dintr-o dată, el fiind *vizitat* de una dintre amintirile plăcute din trecutul lui. O scrisoare de la fosta lui prietenă din liceu – Sandy Steward, acum Sondra London, mamă ce îşi creştea singură fiica, lucra ca redactor la o editură tehnică, dar care dorea să-şi lărgească orizontul literar. London citise recent *The Stranger Beside Me*, cartea Annei Rule despre relaţia ei din tinereţe cu ucigaşul în serie Ted Bundy şi ajunsese la concluzia că are şi ea o poveste nemaipomenită de spus. La urma urmei, şi fostul ei prieten devenise un criminal în serie, poliţistul ucigaş – Gerard Schaefer. Colaborarea dintre Schaefer şi London a durat din 1989 până în 1992, perioadă în care Sondra l-a vizitat de câteva ori pe fostul ei prieten la închisoarea Starke. Potrivit spuselor lui London, deşi lui Schaefer îi plăcea să se caracterizeze singur drept „un fost poliţist care se află în cea mai opresivă închisoare din America", ea l-a descris ca fiind „timorat şi lipsit de voinţă: gras, palid, chel şi pe jumătate orb... ca un funcţionar de vârstă mijlocie, care prinde rădăcini în spatele biroului." Acest nou Gerard Schaefer era o umbră a străinului arătos care o cucerise în 1964 la petrecerea de la liceu.

Din martie până în iulie 1989, Schaefer i-a trimis lui London o serie de povestiri structurate în trei secţiuni: *Târfe*, *Poveşti de la Starke* şi *Fantezii actuale*. Această ultimă secţiune conţinea şi multe dintre poveştile şi desenele folosite ca probe în procesul său de crimă din 1973. O ediţie limitată a volumului care cuprindea aceste trei secţiuni a fost publicată în 1989 de Media Queen Ltd., editura Sondrei London. După ce a fost terminat şi volumul *Killer Fiction*, o altă serie de povestiri au fost publicate sub titlul *Beyond Killer Fiction*, printre ele aflându-se şi texte cu titluri precum „Blonde on a Stick" (Blonda la proţap), „Flies in her Eyes" (Muştele din ochii ei), „Murder Frenzy (Frenezia crimei) şi „Gator Bait" (Hrană pentru aligatori). Tipic pentru stilul lui Schaefer – influenţat puternic de Harry Crews, care preda cursurile de tehnica scrisului, urmate de el la Universitatea Florida Atlantic – este pasajul care urmează, extras dintr-o povestire intitulată „Powerline Road" (Drumul electricităţii):

> *Ultima oară când am verificat, putrezise, cu excepţia spatelui, de la bazin în sus. Destul de ciudat, când corpul ei s-a umflat, în timpul procesului de descompunere, probabil că gazul a împins o cantitate de resturi alimentare în jos, în rectul ei, pentru că atunci când am examinat-o cu un băţ, l-am scos plin de rahat.*

Este încă acolo în mormântul ei nemarcat şi uneori îmi pare rău, nu atât pentru ea, cât pentru familia ei care, se pare, chiar a ţinut la ea. Era o târfă provocatoare, nu era bună de nimic, dar îmi pare rău că nu am petrecut mai mult timp profitând de trupul ei atunci când am avut ocazia, înainte de a-l arunca într-o groapă, înainte ca el să devină rigid.

Asta era prima. Se spune că prima oară este şi cel mai greu. Oricum, până acum prima a avut şi cel mai frumos corp. Vor urma cu siguranţă şi altele.

Relaţia lui Schaefer cu London a încetat când el a început să-i dea detalii cu privire la diferitele crime pe care le comisese, ameninţând-o totodată, cu ce o să-i facă dacă le-ar dezvălui vreodată poliţiei. Când Sondra a aranjat un interviu televizat, gest pe care Schaefer l-a interpretat ca pe o „trădare cu caracter comercial", a ameninţat că o să-şi sune presupuşii prieteni din rândul bandelor de motociclişti, super-maciştii şi sataniştii care le-ar fi răpit, violat şi omorât pe London şi pe fiica ei. Astfel, ea a întrerupt imediat colaborarea cu viciosul fost poliţist şi a cerut conducerii închisorii să-i interzică să-i mai scrie. Incapabil să accepte înfrângerea, Schaefer a început atunci o campanie de răzbunare, înaintând o serie de plângeri împotriva lui London şi a altor scriitori care, pretindea el, i-au prejudiciat imaginea, etichetându-l drept „criminal în serie". Toate plângerile au fost respinse, judecătorul declarând chiar el că Schaefer era în mod clar „un criminal în serie, implicat cu siguranţă în numeroase crime."

Oricum, probabil că a reacţionat destul de violent când a aflat că fosta lui prietenă, Sondra London l-a părăsit din nou, de această dată pentru colegul lui de închisoare de la Starke, un ucigaş în serie mai tânăr şi mai arătos, cu numele Danny Rolling. În 1993, Sondra London a primit de Sf. Valentin o felicitare ameninţătoare de la Schaefer, care începea cu „Bună, târfo!"

Noutatea este că regina curvelor are o idilă cu Danny Rolling... Am avut dreptate în privinţa ta, Sondra: târfă. Doar o târfă. O târfă şi un turnător... eşti a mea. De ce îi satisfaci orgoliul? Ştiu ce te interesează: banii. Vrei să scoţi o grămadă

de bani de pe urma lui. Nu-i aşa?... Dacă îmi văd numele implicat în vreuna din porcăriile lui Rolling, în mijlocul cărora te afli, o să te trec împreună cu târfa de fiică-ta pe lista lucrurilor pe care nu le-am terminat încă...

În dimineaţa zilei de 3 decembrie 1995, Gerard John Schaefer a fost găsit de paznicii închisorii, înjunghiat mortal, în celula lui de la închisoarea Starke. Trupul lui plin de sânge avea peste 40 de răni, în special în cap şi în gât. Două luni mai târziu, conducerea închisorii a formulat o acuzaţie de crimă împotriva lui Vincent Rivera, de 33 de ani, care se pare că se certase cu Schaefer, după ce acesta luase ultima cană cu apă de la automatul aflat în aripa clădirii în care se aflau şi celulele lor. Rivera a fost condamnat pe 1 februarie 1996, pentru uciderea lui Schaefer, dar a pretins că este nevinovat şi că i s-a înscenat totul de către oficialul din închisoare care a condus ancheta. Poliţia încă mai bănuieşte că Schaefer ar fi autorul a încă cel puţin 11 cazuri de crimă, asupra unor femei sau fete, în afara celor două pentru care a fost condamnat.

Fie că uciderea lui Schaefer a făcut parte dintr-o acţiune de muşamalizare, fie că a fost încă o crimă făcută cu sânge rece de un alt puşcăriaş, executarea poliţistului ucigaş a fost, în mod cert, amânată prea mult.

BIBLIOGRAFIE:

Dorschner, John, *The Devil's Triangle*, *Tropic*, 30 ianuarie 1994, pp. 7-13, 18-21.

King, Brian ed., *Lustmord: The Writings and Artefacts of Murderers*, Burbank, CA: Bloat Books, 1996.

Schaefer, GJ şi Sondra London, *Killer Fiction*, Venice, CA: Feral House, 1995.

Walsh, John, *Tears of Rage*, New York: Pocket Books, 1997.

10. Zeița cea neagră

POLIȚIȘTI CORUPȚI, BIOLOGIE ȘI ZEIȚA MORȚII ÎN RELIGIA HINDUSĂ

Simon Whitechapel

Dacă am putea observa natura secole, milenii sau chiar mai mult decât atât am vedea munții înălțându-se și am putea observa efectele celei mai mari ciocniri din istorie: coliziunea dintre pluta cântărind trilioane de tone cu străfundurile celui mai mare continent din lume.

Continentul este Asia, iar pluta – India. Cu milioane de ani în urmă, era o insulă imensă situată în apropierea Australiei, la sud de Ecuator, separată de Asia prin Marea Tethys. Îndreptându-se spre nord cu o viteză estimată la zece metri/secol, s-a ciocnit cu Asia acum aproximativ 45 de milioane de ani. O forță de neoprit care s-a întâlnit cu un obiect imobil. Rezultatul, în urma acestei ciocniri, au fost munții Himalaya, cu creste extrem de înalte și roci foarte dure. În sanscrită, limba străveche din nordul Indiei, Himalaya înseamnă „casă de gheață"; dar ei nu sunt numai casa lui „hima" – a gheții, sunt și casa lui Shiva, zeul hindus al morții, al distrugerii și al renașterii. Shiva are o soție și mai celebră decât el – Kali, zeița morții, a distrugerii și a renașterii. O legendă spune că Shiva i-a ciopârțit o dată trupul în 53 de bucăți și le-a împrăștiat pe tot pământul. Vaginul ei – yoni – a căzut pe pământ și s-a transformat într-o piatră imensă, situată la Guwahati în Assam – Himalaya, unde se celebrează și acum spiritul ei, prin sacrificii în masă, cu oi și porumbei [1].

Blândul hinduism vegetarian are – veţi vedea – partea lui întunecată, iar Kali este miezul acestei părţi. Numită *Kaalii Mãã*, „Mama Kali", ea este de fapt „Mama Neagră", *Kali* însemnând „negru" – negrul sângelui uscat, vărsat de ceva vreme. Kali mai este şi albastră – albastrul corpurilor indiene moarte de trei zile şi păstrate la căldura verii. În reprezentările tradiţionale, ea apare cu o ghirlandă de cranii în jurul gâtului, ţinând un craniu de bărbat într-una dintre cele zece mâini ale ei. Sângele se scurge din craniu într-un bol ţinut de o altă mână, iar Shiva îi stă la picioare: ea ţopăie pe el, devenind astfel o campioană a celor asupriţi, o femeie neajutorată care se întoarce împotriva bărbatului puternic, victima devenită călău. Personal îmi place să o văd aşa, dar dacă patriotismul este ultimul refugiu al unui ticălos, religia a fost întotdeauna unul dintre primele şi probabil că zeiţa Kali râde acum de abuzul de autoritate din India modernă, în loc să strige de furie.

Limba engleză a împrumutat multe cuvinte din limbile Indiei, dar unul dintre cele mai comune ne ajută să vedem de partea cui se află de fapt, Kali. „Thug" era un cuvânt hindus folosit odată pentru a-i desemna pe adepţii ei, cei care o venerau prin crime şi furturi[2]. Probabil că îi putem numi păduchii ei publici: India are forma unui triunghi şi poate fi numită şi *kali ki yoni*, vaginul lui Kali – prins într-un orgasm fără sfârşit, un orgasm al durerii şi degenerării.

Adepţii lui Kali au fost reprimaţi de Imperiul Britanic[3], dar au continuat să-şi exprime veneraţia pentru ea în alte feluri: George Orwell (1903-1950) povesteşte ce a trăit în Poliţia Imperială Indiană, pentru care a lucrat în Burma, „prizonieri amărâţi, ghemuiţi în cuşti urât mirositoare, figuri speriate şi pă-

mântii aparţinând celor cu condamnări îndelungate, fesele pline de cicatrici ale celor care fuseseră bătuţi cu beţe de bambus, femeile şi copiii urlând când bărbaţii erau luaţi şi duşi la arest“ [4]. Ar trebui să notăm de asemenea şi ce adaugă Orwell: „legea noastră“ în India era „de departe mult mai umană decât în Anglia“, în timp ce justiţia localnicilor e posibil să fi fost mult mai aspră. Totuşi, indigenilor din clasa de mijloc le displăcea faptul că străinii îi tratau prost pe localnicii din clasele inferioare ale societăţii şi luptau pentru independenţă. Astfel, la fel ca unii naţionalişti irlandezi – sau ca unii evrei – naţionaliştii indieni au colaborat cu japonezii în cel de-al doilea război mondial [5], sprijinindu-l astfel pe Hitler. Japonezii care i-au tratat în cel de-al doilea război mondial pe prizonierii asiatici chiar mai rău decât pe cei europeni, ar fi fost stăpâni şi mai răi, deşi nici britanicii nu erau în mod clar buni: unii istorici pretind că dominaţia britanică a lăsat milioane de oameni să moară de foame, preferând să nu încalce regulile comerţului internaţional şi că foametea din timpul celui de-al doilea război mondial, care e posibil să fi ucis milioane de oameni, a fost alimentată de politicieni, precum Winston Churchill, care dirijau alimentele spre Insulele Britanice. [6]

Când naţionaliştii indieni au câştigat lupta împotriva exploatatorilor şi India a devenit în 1947 independentă, ţara era împărţită în trei părţi: una dintre ele şi-a păstrat numele de India şi avea o majoritate hindusă, celelalte două – separate de India nouă, dar menite să formeze o singură ţară, erau numite Pakistanul de Est şi Pakistanul de Vest şi aveau o populaţie majoritar musulmană. Această împărţire a Indiei Britanice a atras după sine migraţia a milioane de oameni şi masacrarea altor sute de mii. Estul şi Vestul Pakistan-ului – numele înseamnă „pământul

celor puri“ [7] – au devenit state separate în 1971, după ce cetăţenii din Pakistanul de Est au votat pentru independenţă. Dictatura militară din Pakistanul de Vest a reacţionat la acest vot printr-un război civil, în care trupele sale s-au făcut responsabile pentru masacrarea bărbaţilor şi violarea femeilor de religie hindusă. Când India a intervenit pentru a alunga trupele din Pakistanul de Vest, trupele sale au continuat masacrele şi violurile – numărul total estimat al crimelor depăşind, se pare, cifra de un milion. [8]

Această istorie comună foarte brutală şi foarte recentă poate oferi o parte a explicaţiei pentru agresivitatea şi corupţia poliţiei din aceste trei ţări. Pakistanul de Vest este cunoscut acum sub simpla denumire de Pakistan, Estul Pakistanului drept Bangladesh „ţara celor de religie Bengali“, iar amândouă ca şi India ce le desparte, de altfel, sunt ţări încă foarte sărace. Tradiţia opresiunii împământenite sau mai degrabă continuate de Imperiul Britanic poate deci să înflorească încă, deoarece mai există extrem de mulţi oameni foarte săraci care să o practice în continuare. De exemplu, copiii cerşetori, exploataţi prin muncă sau chiar copiii-sclavi sunt lucruri obişnuite pe subcontinent (cum sunt cunoscute generic India, Pakistanul şi Bangladeshul). Poliţia profită de această situaţie, hărţuind şi scoţând bani de pe urma copiilor care trăiesc pe străzi. Uneori se merge chiar şi mai departe. În occident, poliţia ca organ oficial al statului, încearcă, în general, să-i prindă pe pedofili; pe subcontinent, poliţia – organ oficial al statului, are în rândurile ei pedofili şi îi arestează pe copiii străzii tocmai pentru a-i abuza sexual. Un caz infam care a intrat în atenţia opiniei publice internaţionale în 1993 a fost acela al unui băiat de 13 ani, pe nume Mohammad Shawkat, care a fost violat de doi poliţişti în capitala ţării Bangladesh – Dhaka. Băiatul s-a

prezentat la un spital din Dhaka pentru a fi tratat în urma rănilor rectale pe care le suferise, dar a făcut greşeala, posibil fatală, de a descrie felul în care se alesese cu acele răni. Ziarele din Dhaka i-au preluat declaraţiile, cei doi poliţişti au fost suspendaţi, dar nu există nici o dovadă că au fost puşi vreodată şi sub acuzare. Ar fi fost probabil şi greu de realizat acest lucru, din moment ce – cel care ar fi putut înainta plângerea a dispărut din spital la puţin timp după ce se plânsese de cele întâmplate. O variantă a poveştii spune că el s-ar fi ascuns de frica răzbunării poliţiştilor, pe când cealaltă variantă este că dispariţia lui a fost de fapt: răzbunarea poliţiştilor, care l-au răpit şi l-au omorât.

Doi ani mai târziu, în 1995 – alt caz a intrat în atenţia opiniei publice internaţionale, un caz în care, aparent, poliţia din Bangladesh a încercat să înveţe din greşeala cu Mohammad Shawkat: de această dată, ei nu i-au permis victimei să rămână în viaţă ca să se plângă de comportamentul lor. În partea de nord-vest a oraşului Dinajpur, lângă graniţa cu India, o fată de 14 ani, pe nume Yasmin Akhter era dusă cu o maşină a poliţiei acasă, la mama sa. Probabil că fata nu şi-a dorit să meargă cu maşina poliţiei, fiind găsită mai târziu moartă, pe marginea şoselei. Poliţia a pretins că ea a murit atunci când a sărit din maşină, în timp ce aceasta mergea, dar scuza îi pune în culpă pe poliţişti: de ce a ales ea să sară din maşină? Moartea ei a fost probabil singurul lucru neobişnuit în legătură cu acest caz: în occident au existat odată plângeri despre felul fără pic de compasiune în care erau tratate femeile care reclamau faptul că au fost violate; pe subcontinent, poliţia le tratează pe femeile care reclamă că au fost violate cu atât de multă lipsă de compasiune, încât victimele sunt violate din nou de către poliţişti. Alteori, poliţiştii comit

violuri procedând ca în cazurile deja descrise: păcălesc sau forţează femeile să intre în maşinile sau în secţiile de poliţie.

O melodie a trupei americane punk – *Dead Kennedys*, intitulată *Police Truck*/Camionul poliţiei (1980) arată faptul că poliţia subcontinentală este fără nici o îndoială unică din acest punct de vedere – unul dintre versuri sună cam aşa: „Suntem şase, scumpo, aşa că suge-mi-o în continuare". Violarea şi uciderea unor fete de 14 ani nu sunt delicte cu care poliţiştii americani să-şi închipuie că vor scăpa uşor. Dacă poliţiştii din Bangladesh credeau că vor scăpa uşor pentru violarea şi uciderea Yaśminei Akhter, se înşelau şi ei: după ce au încercat să muşamalizeze faptele pe care le comiseseră, au izbucnit protestele publice şi s-a întreprins şi o anchetă oficială. Deşi rezultatele ei nu au fost făcute niciodată publice [9], cei trei poliţişti acuzaţi de comiterea faptelor au fost totuşi găsiţi vinovaţi şi închişi, în 1997 [10]. Oricum, închisoarea se poate să le fi oferit pur şi simplu alte ocazii de abuz sexual asupra copiilor. Unul dintre scandalurile de durată din justiţia subcontinentală porneşte chiar de la închiderea, în închisori pentru adulţi a copiilor, pentru tot felul de acuzaţii înscenate. În închisori ei asigură servicii cum ar fi curăţenia sau sexul prizonierilor adulţi. În ochii unui occidental, satira marchizului de Sade pare să prindă viaţă în acest fel, dar nu trebuie uitat faptul că, în momentul în care a fost scrisă, era şi ea inspirată din realitate: copiii erau abuzaţi sexual în moduri similare în secolele al XVIII-lea şi al XIX-lea, în Europa. Asta pentru că probabil, secolele al XVIII-lea şi al XIX-lea erau în Europa cum sunt secolele al XX-lea şi al XXI-lea în India, Pakistan şi Bangladesh: foarte mulţi oameni abia aveau cu ce supravieţui, iar oraşele erau extrem de aglomerate.

Filmul Snuff (1976) a fost mediatizat cu sloganul: „Filmul care nu putea fi făcut decât în America de Sud... unde Viaţa este IEFTINă!". În mod evident, un lucru neadevărat.

Autenticele filme snuff (filme pornografice explicite, care culminează cu moartea violentă şi reală a unuia dintre parteneri), ar putea fi şi probabil că au şi fost făcute în multe alte părţi ale lumii, unde populaţia în exces se confruntă cu sărăcia extremă. De Sade a examinat fenomenul în cartea sa Juliette (1798):

> *Aici apare o problemă importantă. Coruperea moravurilor într-o rasă vine din lipsa de fermitate a guvernului, din cauza poziţiei geografice, sau din cauza supraaglomerării din marile oraşe?*
>
> *În ciuda a ceea ce se afirmă aici, Juliette nu provine dintr-un spaţiu în care apare frecvent corupţia morală. Este la fel de multă dezordine morală în oraşele din nord, cum ar fi Londra sau Parisul, ca şi în oraşele din sud, ca Messina şi Napoli şi cauza nu este lipsa de fermitate în guvernare – situaţia fiind, din acest punct de vedere, mult mai gravă în nord, decât în sud; corupţia fiind totuşi peste tot la fel. Corupţia moravurilor, indiferent de climă sau formă de guvernământ nu provine decât dintr-o supraaglomerare excesivă a indivizilor în acelaşi loc: tot ce devine aglomerat, devine corupt şi guvernele care vor să evite acest tip de corupţie trebuie să lupte împotriva suprapopulării şi, înainte de orice, să pună bazele unor organizaţii care să promoveze castitatea.*

O persoană cu discernământ nu le face rău acelora de care depinde propria ei bunăstare, dar când există foarte mulţi oameni

la un loc, bunăstarea unui individ depinde de foarte puţini dintre ei şi atunci el poate, având ocazia, să rănească fără să fie pedepsit direct. Mulţi dintre cei care intră în poliţie sunt fără îndoială în căutarea unor asemenea ocazii: profesia de poliţist este o profesie autoritară. Ea atrage personalităţi autoritare iar sadismul se bazează pe exercitarea autorităţii. Subcontinentul şi, India în special, oferă destule ocazii sadicilor autoritari, nu numai pentru că acolo, în India, există acest potenţial, ci şi pentru că pot fi găsite, de asemenea, şi o mulţime de scuze şi de motivaţii pentru a produce victime. În India, rănile istoriei recente sunt încă deschise şi sângerează. Cele mai multe dintre ele sunt în Kashmir, teritoriu împărţit între India şi Pakistan, în 1947: Pakistanul are acum o provincie numită Azad Kashmir sau „Kashmir-ul liber", iar India are un stat numit Jammu-Kashmir şi este hotărâtă, în ciuda majorităţii musulmane de acolo, să-l păstreze, pentru că pierderea lui ar încuraja, fără îndoială, şi alte acţiuni secesioniste.

India a adoptat în consecinţă, tactica folosită de Pakistanul de Vest împotriva secesioniştilor din Pakistanul de Est: teroarea. Poliţia indiană din Kashmir este extrem de agresivă, dar torturile pe care le aplică secesioniştilor diferă doar ca număr şi răspândire de ceea ce se întâmplă în alte state; metodele sunt aceleaşi şi sunt folosite de poliţiştii din toate statele Indiei. Când oamenii fac la nesfârşit un anumit lucru, ajung să-i dea şi o poreclă. Astfel poliţia indiană a dat porecle torturilor pe care le aplică prizonierilor:

> Aeroplanul: *mâinile prizonierului, sau uneori numai degetele mari de la mâini îi sunt legate acestuia la spate, iar el este ridicat în aer, astfel încât întreaga lui greutate să se sprijine numai în mâini. Durerea devine foarte repede extrem de*

greu de suportat, iar încheieturile pot fi dislocate definitiv sau victima poate rămâne beteagă toată viaţa.

Cătuşa tip Bombay: *variantă a aeroplanului, în care prizonierului îi sunt legate mâinile la spate, iar el este lăsat să stea cu întreaga lui greutate pe o ţeavă care îi este pusă sub genunchi.*

Făcăleţul: *prizonierul este ţinut cu faţa in jos, în timp ce doi poliţişti stau pe el, peste o grindă de lemn pe care o rulează de-a lungul coapselor şi picioarelor victimei. Durerea devine din nou de nesuportat şi pot apărea sechele cu care victima să rămână toată viaţa sau răni din cauza cărora să-şi piardă viaţa: doctorii care lucrează în oraşul Srinagar din Kashmir au depistat un sindrom medical special numit „nefropatia torturii fizice" – rezultat în urma zdrobirii muşchilor, care dăunează şi uneori, chiar distruge rinichii.*

Acul zimţat: *o vergea subţire de metal este trecută prin buric, prin anus sau prin ţesuturile moi ale mâinilor şi picioarelor.*

Bellary *(oraş în India, siutat la nord-vest de Bangalore, centru comercial şi administrativ): un băţ mânjit cu sos de chilli este introdus în anus, provocând inflamaţii şi dureri prelungite şi foarte grave.* [11]

Ultima metodă de tortură datează de foarte multă vreme, cum se întâmplă, de altfel, şi cu bătăile şi privările obişnuite de mâncare şi apă. Poliţia indiană a adoptat însă şi tehnici moderne, cum ar fi folosirea electricităţii. Abuzurile sexuale asupra prizonierilor, fie ei bărbaţi sau femei, sunt, de asemenea, practici comune, dar se aplică mai mult rudelor femei, din familia suspecţilor

sau exilaţilor. În statul Punjab, situat în nord-vest, care a fost şi el împărţit între India şi Pakistan în 1947, există o mişcare secesionistă bazată, ca şi cea din Kashmir, pe religie: militanţii *Sikh* încearcă să pună bazele unui stat independent, numit Khalistan (care, ca şi Pakistanul, înseamnă „pământul celor puri"). Când Templul de Aur, altarul central *Sikh* de la Amritsar, a fost ocupat de către ei, prim ministrul Indiei – Indira Gandhi (1917-1984) a ordonat să fie recucerit prin forţă. Drept răzbunare, ea a fost asasinată de gărzile ei de corp, de religie *Sikh*. Au existat, de asemenea, proteste anti-*Sikh* pe tot teritoriul Indiei, bărbaţii *Sikh* fiind ucişi, iar femeile violate. Poliţia indiană din Punjab a început atunci, sau mai degrabă a continuat, să lupte prin teroare împotriva secesioniştilor. Şi încă mai foloseşte teroarea: bărbaţii *Sikh* sunt torturaţi în mod regulat de către poliţie, până ce îşi dau sufletul. În 1992, la opt ani de la moartea Indirei Gandhi, o femeie *Sikh* de 19 ani, pe nume Amandeep Kaur, al cărei frate era suspectat de terorism, a fost arestată şi se pare că a fost violată şi bătută în diferite secţii de poliţie. La puţin timp după ce a reclamat aceste fapte şi a încercat să intenteze proces poliţiştilor a fost omorâtă: ori de către poliţişti, ori de către oamenii din anturajul lor. În acelaşi an, o femeie *Sikh*, de 24 de ani, pe nume Manjit Kaur [12] a fost violată de poliţişti în propria ei casă. Era, se pare, însărcinată în patru luni şi a rămas cu cicatrici pe obraji după ce poliţiştii au bătut-o de mai multe ori. [13]

Acest tip de comportament animalic ne reaminteşte de un lucru important în legătură cu fiinţele umane şi ne-ar putea ajuta şi să răspundem la o întrebare importantă, dar periculoasă din punct de vedere ideologic. Fiinţele umane sunt animale: au o biologie şi asta poate explica măcar parţial de ce poliţia din India

este mai rea, în general, decât poliţia din Marea Britanie sau Statele Unite. Fără îndoială există corupţie şi agresivitate în orice forţă poliţienească de pe pământ, dar există diferenţe între poliţişti, între indivizi; diferenţe între forţele locale de poliţie din fiecare ţară şi diferenţe între forţele poliţieneşti din două ţări diferite. Faptul că există, de asemenea, diferenţe între aceeaşi forţă de poliţie în două momente succesive în timp, demonstrează cât de importantă este cultura. Pare să fie adevărat, de exemplu că agresivitatea şi corupţia erau mult mai răspândite şi mai prezente în poliţia britanică acum 20 sau 30 de ani, când suspecţii erau anchetaţi mult mai violent decât astăzi, iar neregulile în justiţie, deşi ele continuă, fără îndoială, să se producă şi astăzi, erau mult mai grave şi se întâmplau mai des. Aceste schimbări reprezintă probabil o schimbare în cultură, nu în biologie, deşi poate fi dificilă separarea lor: o forţă poliţienească mai amabilă şi mai blândă va atrage poliţişti mai amabili şi mai blânzi, amabilitatea şi blândeţea fiind calităţi în bună parte biologice, date de la natură. Personalitatea se bazează şi ea în bună parte pe fiziologie: extrovertiţii caută senzaţii mai tari decât introvertiţii, pentru că extrovertiţii sunt diferiţi din punct de vedere fiziologic. De exemplu, ei pot reacţiona la anumite senzaţii mai puţin intens şi din acest motiv pot avea nevoie de senzaţii mai tari pentru a atinge acelaşi nivel de satisfacţie, sau pot pur şi simplu recepta diferit senzaţiile, fără să le pese de ceea ce introvertiţii consideră neplăcut sau deranjant: în acest caz, durerea şi suferinţa prizonierului torturat. Le poate plăcea, de asemenea, ceea ce introvertiţii consideră neplăcut sau deranjant: aceeaşi durere şi suferinţă a prizonierului torturat.

Există bineînţeles diferenţe imense în rândul unei rase, între stilul extrovertit şi cel interovertit, dar pot exista şi variaţii

importante între diferite rase. Mulţi oameni nu cred că „rasa" este un concept respectabil şi că nu există bineînţeles diferenţe calitative absolute între biologia, să spunem, a locuitorilor cu piele deschisă la culoare din Insulele Britanice şi biologia diverşilor locuitori cu piele mai închisă de pe subcontinentul indian. Totuşi, există tendinţe biologice care separă asemenea grupuri de marea majoritate a oamenilor: un exemplu celebru este intoleranţa la lactoză, adică incapacitatea adulţilor de a digera, acest produs zaharos, care se găseşte în laptele neprelucrat. Această intoleranţă este rară în rândul nord europenilor, se întâlneşte totuşi printre indienii din nord şi apare la majoritatea populaţiei din sudul Indiei, potrivit unor date estimative: 5, 25 şi respectiv 75 la sută[14]. Cu alte cuvinte, deşi este imposibil să repartizezi un individ unei rase anume, bazându-te numai pe toleranţa lui la lactoză, poţi totuşi, folosind acest indiciu să spui ce poate aparţine acelei rase. Dacă poate digera lactoza, este posibil, dar nu sigur, ca el să fie nord european şi nu indian, deşi totul este relativ.

Oricum, diferenţele interrasiale bazate de date fiziologice, cum ar fi intoleranţa la lactoză, sunt mult mai puţin controversate, decât diferenţele interrasiale bazate date psihologice, cum ar fi inteligenţa sau infracţionalitatea. Probabil că este un efect al creştinismului, care dăinuie în continuare: facultăţile intelectuale şi morale sunt imateriale, ca şi sufletul, motiv pentru care plutesc şi ele, independent de corp. E de asemenea incorect să spui că un individ născut într-o rasă anume este mai puţin inteligent decât altul, deşi este perfect posibil să fie şi aşa. O pisică sau o salamandră sunt lipsite automat de facultăţile cele mai înalte, care, orice ar spune doctrina creştină sau descendenţii săi ideo-

logici sunt bazate pe date biologice. Filozoful Bertrand Russell a arătat odată că nu contează cât de sugestiv latră un câine, el tot n-o să poată spune că părinţii lui erau săraci, dar cinstiţi [15]. Cu alte cuvinte, câinii nu pot dobândi darul vorbirii deoarece, genele lor nu codează în creier acest lucru. Nimeni nu neagă faptul că diferenţele dintre genele fiinţelor omeneşti şi cele canine explică darul vorbirii, dar mulţi neagă faptul că diferenţele mai subtile la nivelul genelor ar putea explica, de exemplu, de ce există mai multă corupţie şi agresivitate în rândul poliţiei din India şi Pakistan, decât printre poliţiştii britanici.

Nu văd de ce acest lucru ar trebui negat *a priori*, deşi este important să subliniem faptul că, la fel ca şi intoleranţa la lactoză, corupţia din poliţie şi agresivitatea, diferă de la un caz la altul şi nu sunt absolute. Dacă un poliţist este corupt şi agresiv, poate proveni din orice rasă sau naţionalitate, dar e mult mai probabil să fie indian sau pakistanez, decât britanic. Probabil că acest lucru are o bază genetică, deşi nu este necesar ca ea să fie una directă. Nu există gene care să codeze luarea mitei sau aplicarea torturii, pentru că amândouă sunt expresii posibile ale culturii, iar genele nu conţin informaţii provenite direct din mediul cultural. Totuşi, ele codează unele elemente care pun în evidenţă o cultură, cum ar fi nivelul testosteronului. Acesta diferă foarte mult, în general, între bărbaţi şi femei, ca şi între diferiţi indivizi de sex masculin, lucru care poate ajuta la explicarea diferenţelor dintre cultura masculină şi cea feminină, ca şi a acelora dintre culturile diverselor grupuri de indivizi. Fotbaliştii au un nivel mult mai ridicat al testosteronului decât femeile care joacă baschet, de exemplu; iar jucătorii de rugby au şi ei un nivel al testosteronului mai ridicat decât fotbaliştii. La fel, poli-

ţiştii, fie în India sau în Marea Britanie, e de presupus că au mai mult testosteron decât funcţionarii din ambele ţări: suntem aleşi pentru o profesie sau alta, în parte pe baza acestor lucruri, cum ar fi nivelul testosteronului, deşi profesia le poate afecta la rândul ei; autoritatea de care se bucură poliţiştii le poate influenţa, ea singură, fiziologia şi psihologia.

Să observi cum funcţionează aceste lucruri în cazul unor indivizi care provin din aceeaşi rasă este un lucru, relativ, mai puţin controversat. În general, poliţiştii albi diferă din punct de vedere fiziologic şi deci şi psihologic, de funcţionarii de aceeaşi culoare. Oricum, asemenea observaţii la indivizi proveniţi din rase diferite constituie un subiect foarte controversat: poliţiştii britanici sunt diferiţi fiziologic şi deci şi psihologic, de poliţiştii indieni. Dar din nou, nu văd nici un motiv pentru a nega acest lucru *a priori*: există diferenţe, în general, între felul în care se comportă poliţia în Marea Britanie şi în India, lucru care poate fi pus pe seama diferenţelor genetice dintre poliţiştii britanici şi cei indieni. Asta nu scuză însă corupţia şi agresivitatea poliţiei din India sau de oriunde altundeva: ele pot şi trebuie să fie reduse.

Totuşi, dacă vrei să explici de ce poliţia este mult mai coruptă şi mai agresivă în India, ca şi în multe alte părţi ale lumii, în comparaţie cu Marea Britanie, cred că examinarea culturilor poate explica foarte multe lucruri, pentru că explicând diferenţele de comportament prin diferenţele culturale, ajungi să îţi pui imediat întrebări despre motivele pentru care culturile diferă între ele. Uneori răspunsul la această întrebare a fost – clima. Astfel ne putem da seama şi de cât timp au început să apară întrebări de acest gen, dar şi cât de diferit pot fi ele formulate. În timpurile în care cultura musulmanilor din sud era în mod clar mai avansată

decât cultura creştină din nord, un învăţat musulman, pe nume Massoud al-Massoud atribuia aceste diferenţe răcelii şi umezelii din nordul neînsorit, care a albit pielea şi a înăsprit sensibilitatea raselor ca slavii, francii şi germanii. În nordul extrem, scria el – se spune că oamenii ar fi trăind ca animalele[16].

Astăzi, se sugerează exact contrariul: cu cât latitudinea este mai înaltă, cu atât mai bogată şi mai puţin coruptă este naţiunea respectivă. Regatul Unit al Marii Britanii sau Statele Unite ale Americii, situate în nord, sunt mai bogate şi mai puţin corupte decât Spania sau Mexicul, situate în sud. Diferenţele de climă produc diferenţe culturale, sau sunt doar corelate cu acestea? Diferenţele de climă sunt legate mult mai direct de diferenţele fiziologice, şi există o teorie potrivit căreia, nord-europenii şi, în special, aceia dintre ei cu părul deschis la culoare sau blond sunt mai introvertiţi, din cauza adaptării la frig pe care au trebuit să o suporte. Nivelul ridicat în corp al unei substanţe numite norepinefrina ajută la creşterea temperaturii corpului, dar în acelaşi timp, consumată astfel poate dăuna sistemului nervos. Dacă receptezi senzaţiile mai puternic, tinzi către introvertire: eşti, natural, mai timid. Explică acest lucru diferenţele dintre culturile europene, fie ele nordice sau sudice? Explică doar diferenţele dintre lucrurile asociate, în general, cu cultura, cum ar fi muzica şi arta, sau şi diferenţele existente între ratele criminalităţii şi corupţiei, aspecte, de asemenea, culturale? Italia şi Spania sunt mai corupte decât Regatul Unit şi, deşi acest lucru este uneori pus pe seama diferenţelor religioase[17], probabil că are, de asemenea, şi o bază genetică. De ce este protestantismul o religie nordică? Ideile protestante, importanţa conştiinţei individuale şi amânarea plăcerii, sunt din punct de vedere natural mai potrivite raselor nordice,

introvertite? Sau catolicismul este autoritar pentru că rasele extrovertite din sud trebuie să fie tiranizate? Sau şi una şi alta?

Un sprijin pentru aceste idei superrasiste, supercontroversate, dar nu neapărat greşite vine dintr-o observaţie făcută de crescătorii de animale: animalele cu blana mai închisă la culoare sunt „din instinct, mai blânde şi mai puţin timide.“ [18]

Animalele mai blânde sunt deranjate mai puţin de stimulii care li se transmit când sunt îngrijite sau hrănite de către oameni, adică sunt mai extrovertite. Această trăsătură psihologică este în ultimă instanţă una fiziologică: reflectă diferenţele chimice şi probabil anatomice existente în sistemul nervos. Dacă aceleaşi diferenţe sunt detectate la fiinţele umane cu pielea mai închisă, acest lucru poate explica diferenţele din cultura umană: marea corupţie şi agresivitatea poliţiei din India şi Pakistan şi răspândirea corupţiei în toată cultura din aceste două ţări, în general. În India, de exemplu, poţi să obţii un permis de conducere dând pur şi simplu mită, fără să te mai deranjezi pentru un test [19], fapt care nu numai că demonstrează profunda corupţie din sistem, dar este şi puternic anti-social. Probabil că aceste lucruri nu se mai întâmplă în Marea Britanie, pentru că Marea Britanie este de departe mai bogată decât India şi probabil, că este mult mai bogată datorită colonialismului pe care l-a impus. Alături de agresivitatea poliţiei din Imperiul Indian, George Orwell a mai subliniat şi că:

> *Standardul ridicat de viaţă de care ne bucurăm în Anglia depinde de stăpânirea Imperiului şi, în special, a porţiunilor sale tropicale, cum ar fi India şi Africa. Sub sistemul capitalist, pentru ca Anglia să se bucure de acest confort, o sută*

de milioane de indieni sunt obligaţi să trăiască aproape murind de foame – un târg păcătos, pe care îl aprobăm de fiecare dată când luăm un taxi sau mâncăm o farfurie de căpşuni cu frişcă. [20]

Fiindcă un anume tip de încălzire centrală funcţionează, Marea Britanie a devenit mai caldă din punct de vedere social. Pe cheltuiala Indiei.

Apare atunci întrebarea: de ce a colonizat Marea Britanie India? De ce lucrurile nu s-au întâmplat exact invers? E posibil să se fi întâmplat la fel de uşor şi reversul medaliei, doar printr-o întorsătură a istoriei? Sau era clar că Marea Britanie va cuceri India, datorită claselor conducătoare britanice, mult mai rapace şi mai războinice? Dacă aşa stau lucrurile, de ce şi, mai ales, avem de-a face neapărat aici cu o contradicţie privind presupusul temperament introvertit al britanicilor? [21] Probabil că introvertiţii sunt soldaţi mai buni, fiind mai disciplinaţi; probabil că există importante diferenţe genetice între clasele sociale britanice. Este un aspect de natură culturală şi are de-a face cu creştinătatea, care spre deosebire de hinduismul indian se ocupă şi cu misionarismul? La urma urmei, India a fost cucerită iniţial de către moghuli, descendenţii misionarilor islamici. Şi din nou: dominaţia britanică a început în timpul Iluminismului, care respingea ideea potrivit căreia creştinătatea deţine adevărul absolut şi exclusiv, iar la început, britanicii erau foarte atenţi şi nu le impuneau religia lor indienilor. Când evangheliştii creştini au început să schimbe în secolul al XIX-lea tactica, indienii au răspuns prin Răscoala Indiană din 1857, în care au fost masacraţi o mulţime de oameni şi s-a dezlănţuit o cruzime extremă de ambele

părţi. Ca şi împărţirea teritoriilor, Răscoala Indiană ne reaminteşte că trecutul recent al subcontinentului a cunoscut violenţe nemaiîntâlnite pe solul Britanic de la încheierea războiului civil, din secolul al XVII-lea, violenţe neîntâlnite la o asemenea scară, nicăieri altundeva în Marea Britanie. Istoria nu este ştiinţă şi probabil că nu va fi niciodată, dar ceea ce este sigur e faptul că ea este modelată, în general, de biologie. Numai fiinţele umane au o istorie: moştenirea noastră genetică de fiinţe umane explică de ce trăim într-o lume în care există artă, literatură şi poliţie coruptă. Oricum, dacă anumite forme luate de istorie, în diferite părţi ale lumii sunt întâmplătoare, atunci probabil că diferenţele genetice foarte mici, ale diferitelor grupuri rasiale, nu au nici o importanţă, iar dezvoltarea ştiinţei moderne, de exemplu, s-ar fi putut produce la fel de bine cum s-a produs în Europa şi în India sau China.

Bineînţeles că, unii dintre precursorii ştiinţei moderne au apărut în India şi China, ele acceptând ştiinţa europeană şi aducându-şi contribuţii foarte importante la dezvoltarea ei, aşa cum o dovedesc câştigătorii indieni şi chinezi ai Premiului Nobel. Dar ar putea ştiinţa indo-chino-europeană pune întrebări cu privire la faptul pentru care poliţia, care este imperfectă peste tot, se află într-o situaţie şi mai gravă în India decât în Marea Britanie? Dacă ştiinţa poate face acest lucru şi răspunsul este legat de culoarea pielii, cultura indiană a anticipat deja acest lucru, la fel cum a anticipat şi ştiinţa, în general. India are propriile ei prejudecăţi cu privire la culori, lucru mult mai evident în anunţurile matrimoniale: tinerele femei indiene, în special, sunt foarte grijulii în a sublinia albeaţa şi strălucirea pielii lor. Unii istorici sugerează că din acest motiv zeităţile Hindu, cum este Kali, au pielea albastră – o modalitate de a ascunde astfel pielea foarte

închisă la culoare sau chiar neagră a primilor locuitori ai Indiei, primii supuşi ai unor astfel de zeităţi, cum este şi Kali. Se spune că aceşti primi locuitori au fost catalogaţi de către invadatorii cu pielea mai deschisă la culoare, ca făcând parte din clasele de jos ale societăţii. Invadatorii, veniţi din nord, îşi spuneau Arya sau „nobilii". În cele din urmă numele lor, prin nevinovata ştiinţă a lingvisticii, a dat naziştilor conceptul de superioritate înnăscută a rasei ariene.[22]

Oricum, concepte ca acesta au apărut în India cu mult mai mult timp în urmă şi sunt încă practici comune în aşa numitul sistem de castă, care desparte, în mod tradiţional, societatea hindusă în patru grupuri: brahmanii sau preoţii; kshatriya sau războinicii; vaisya sau negustorii şi sudra sau muncitorii. Există şi un sistem foarte complicat de subdiviziuni pentru fiecare castă în parte şi, în plus, casta celor *de neatins*, practic un grup în afara oricărei caste, numit aşa pentru că doar atingerea sau chiar umbra membrilor lui este considerată un lucru impur.

Mahatma Gandhi (1869-1948) i-a denumit *Harijans* sau „Oamenii-Zei", dar sunt cunoscuţi astăzi ca Dalits, „cei sfâşiaţi". Au fost sfâşiaţi întodeauna de poliţie, care merge pe acelaşi tipic întâlnit şi în Statele Unite ale Americii, în timpul segregaţiei: o forţă de poliţie cu pielea deschisă la culoare, care intimidează şi uneori chiar omoară membri ai subclaselor cu piele închisă la culoare. Cuvântul hindi pentru castă – varna – înseamnă, de asemenea, şi „culoare". Culoarea pielii determină, conform tradiţiei, şi casta: cu cât este mai albă pielea cuiva, cu atât este mai înaltă casta din care face parte. *Cei de neatins* se află atât de jos, încât aproape că ies în întregime din sistemul castelor, pentru că au pielea cea mai închisă la culoare.

În acest fel, India adaugă un ultim ingredient, extrem de important, reţetei poliţiştilor corupţi: sărăcie, supraaglomerare, conflicte religioase, dar şi un conflict rasial.

Poliţia din Irlanda, de dinainte şi de după despărţirea regiunii Ulster, era celebră pentru felul în care îi trata pe catolici, dar cu siguranţă că i-ar fi tratat şi mai rău în cazul în care catolicii şi protestanţii ar fi aparţinut unor rase diferite, aşa cum aveau religii diferite. Pentru a pune în practică, rapid şi eficient, o anume prejudecată, e nevoie de o identificare rapidă a grupului împotriva căruia vrei să-ţi îndrepţi atacul. Culoarea pielii oferă una dintre cele mai rapide observaţii şi alegeri posibile, dar rămâne totuşi un indiciu foarte general pentru modelul genetic care există aproape cu siguranţă în fiecare profesie sau artă.

Printre aşa numiţii locuitori albi ai Marii Britanii există, de exemplu, diferite grupe de gene şi, deşi diferenţele sunt foarte mici, ca la toate fiinţele umane, ele pot fi şi foarte importante. Una dintre ele contează cu siguranţă: cromozomul Y care separă două grupuri gentice, bărbaţii şi femeile. Fie că sunt pe subcontinent sau în altă parte, bărbaţii sunt poliţiştii corupţi – cei care bat şi torturează suspecţii, violează femeile şi copiii, şantajează şi iau mită, implicându-se chiar personal în comiterea unor delicte sau chiar crime.

Este clar că, deşi nu există o explicaţie exactă pentru acest lucru, avem un exemplu pentru felul în care o diferenţă genetică se transformă într-o diferenţă majoră în comportament. Dacă încercăm să o explicăm din punct de vedere cultural, ca exemplu pentru „socializarea" diferită a bărbaţilor, nu reuşim să explicăm întregul fenomen, deoarece cultura nu apare din nimic. Dacă diferenţa dintre genele unei fiinţe umane şi cele ale unui cim-

panzeu explică de ce fiinţele umane au forţe de poliţie şi cimpanzeii nu, de ce diferenţa dintre genele masculine şi cele feminine ale fiinţelor umane nu ar putea oferi nici măcar o explicaţie parţială a faptului că, poliţiştii corupţi sunt în marea lor majoritate sau chiar în exclusivitate bărbaţi, iar surorile medicale neprofesioniste – cele care pun în pericol viaţa pacienţilor sau chiar îi omoară – sunt adesea femei? Şi de ce diferenţa dintre genele unui poliţist britanic şi genele unui poliţist indian nu ajută la explicarea faptului conform căruia sunt mai mulţi şi mai răi poliţiştii corupţi din India, decât cei din Marea Britanie? Nu există nici o îndoială că dacă li s-ar oferi ocazia, mulţi poliţişti britanici ar tortura şi ar omorî suspecţii în acelaşi fel sau poate chiar mai rău decât o fac partenerii lor indieni, dar acest lucru nu spune nimic despre baza genetică a întregii culturi, în care lucrează poliţiile din ambele ţări. Se poate afirma că poliţia este la fel de coruptă peste tot în lume, dar este de-a dreptul ridicol să spui că poliţia este coruptă peste tot pentru simplul motiv că aşa trebuie să fie. Există explicaţii pentru felul în care se poartă poliţiştii în fiecare colţ al lumii, în orice moment. Iar genetica poate oferi una dintre aceste explicaţii. Nu o putem ignora *a priori*.

Mă întreb de ce poliţia – care ar trebui să oprească delictele şi crima, le tolerează şi uneori chiar le şi comite? Există poliţişti corupţi, dar există şi poliţişti extrem de corupţi; încercând să aflu de ce India, Pakistanul şi Bangladeshul au unii dintre cei mai corupţi poliţişti din lume, poate ajut la îndreptarea lor.

Primul pas în aflarea unui răspuns este formularea întrebării şi nu vreau să ne speriem din cauza unor răspunsuri care ar putea implica culoarea pielii şi rasa. *Kaalii Maă*, Zeiţa cea Neagră a morţii care este, de fapt, albastră, ne poate învăţa trei lecţii

interesante. Prima dintre ele: culoarea poate reprezenta lucruri importante. Cea de-a doua: etichetele care se bazează exclusiv pe culoare pot induce în eroare. Şi cea de-a treia lecţie: puterea poate fi răsturnată şi slăbiciunile aparente triumfă peste forţe şi puteri tot aparente şi ele, fie că sunt reprezentate de un soţ divin, de poliţişti corupţi sau de ideologii care neagă importanţa biologiei.

Doresc să-i mulţumesc lui Jack Sargeant pentru că m-a invitat să scriu acest eseu, pentru ajutorul pe care mi l-a dat la scrierea lui şi pentru că nu mi-a cerut să-mi reprim ideile (pe care el nu le împărtăşeşte în nici un fel).

BIBLIOGRAFIE:

Mike Davis, *Late Victorian Holocausts: El Nino, Famines and the Making of the Third World*, Verso Books, London, 2000.

Peter Farb, *Word Play*, Jonathan Cape, London, 1974.

Duncan Forrest, ed., *A Glimpse of Hell: Reports on Torture Worldwide*, New York University Press, 1996.

Nicholas Goodrick-Clarke, *Black Sun: Aryan Cults, Esoteric Nazism and the Politics of Identity*, New York Univeristy Press, 2001.

Christopher Hitchens, *For the Sake of Argument: Essays and Minority Reports*, Verso Books, London, 1993.

Bernard Lewis, *The Muslim Discovery of Europe*, Phoenix Press, London, 2000.

George Orwell, *The Road to Wigan Pier*, Penguin Books, London, 1937.

Adam Parfrey, ed., *Apocalypse Culture*, Feral House, California, 1991.

Matt Ridley, Genome: *The Autobiography of a Species in 23 Chapters*, Fourth Estate, London, 1999.

Jack Sargeant, ed., *Death cults*, Virgin Books, London, 2002.

NOTE:

1 Piatra se pare că este un meteorit. Vezi eseul lui Hakim Bey – „Instructions for the Kali Yuga" în volumul lui Adam Parfrey, *Apocalypse Culture* (1991).

2 Pronunţia cuvântului în engleză este una greşită, deoarece se bazează pe transliteraţia din alfabetul Devanagari: *thug* este pronunţat ca şi cuvântul englezesc „tug", dar cu mai multă aspiraţie: *t'hug*.

3 Pentru mai multe detalii despre Thugs, vezi eseul lui Chris Barber – *Death Cults* (2002), editat de Jack Sargeant, în seria Virgin True Crime.

4 *The Road to Wigan Pier* (1937), capitolul 9.

5 Despre suportul acordat lui Hitler de către evrei, vezi cartea lui Christopher Hitchens, *For the Sake of Argument: Essays and Minority Reports* (1993) sau www.disinfo.com/pages/article/id1126/pg1/.

6 Vezi www.abc.net.au/rn/science/ockham/stories/s19040.html şi cartea lui Mike Davis – *Late Victorian Holocausts: El Niño, Famines and the Making of the Third World* (2000).

7 Este de asemenea şi un acronim al regiunilor din vestul Pakistanului: Punjab, Afghania, Kashmir, Iran, Sindh, Tukharistan, Afghanistan şi Baluchistan.

8 Cu toate acestea, dictatura militară pakistaneză a preşedintelui Yahya Khan (1917-80), ca şi dictatura militară care se face vinovată pentru masacre similare în Indonezia din 1965 până în 1966, a continuat să primească ajutor militar din partea Statelor Unite ale Americii. Vezi pentru mai multe detalii www.gendercide.org/case_bangladesh.html

9 Vezi www.asyl.net/Magazin/Docs/docs-17/L-28/L9343bgd.html

[10] Vezi www.amnesty.org.uk/news/mag/may99/children.html

[11] Vezi *A Glimpse of Hell: Reports on Torture Worldwide* (1996), editor Duncan Forrest.

[12] Aşa cum toţi bărbaţii *Sikh* îşi spun Singh, adică „Leul", toate femeile *Sikh* îşi spun Kaur – „Prinţesă".

[13] Vezi www.maboli.com/Sikh_HR/Picture_Gallery/rape_victims.html

[14] Vezi de exemplu, www.notmilk.com/wbstance.html

[15] Citat se pare în cartea lui Peter Farb, Word Play (1974).

[16] Vezi cartea lui Bernard Lewis, *The Muslim Discovery of Europe* (2000), citată la www.sammustafa.com/WorldReadings/crusaders.html

[17] Există o teorie potrivit căreia regiunile cu populaţie de religie catolică din Europa sunt mai corupte decât cele cu populaţie de religie protestantă: de exemplu, se pare că în Germania, corupţia este mult mai răspândită în sud, zonă unde locuitorii sunt de religie catolică.

[18] Matt Ridley, *Genome: The autobiography of a Species in 23 Chapters* (1999), „Chromosome 11: Personality".

[19] Vezi www.india-reform.org/articles/corruption.html

[20] *The Road to Wigan Pier* (1937), capitolul 9.

[21] O teorie interesantă este aceea potrivit căreia, creşterea grâului în Europa necesită mult mai puţină atenţie decât creşterea orezului în Asia, lucru care le permite europenilor să aibă mai mult timp liber pentru a purta războaie.

[22] Limbile din nordul Indiei ca, Hindi şi Bengali sunt înrudite cu aproape toate limbile europene, familia lingvistică fiind numită cândva – Aryană. Când termenul de Aryan a fost discreditat de nazişti, a fost înlocuit cu termenul mult mai transparent de indo-european. Pentru mai multe detalii despre interesul naziştilor în hinduism vezi cartea lui Nicholas Goodrick-Clarke, *Black Sun: Aryan Cults, Esoteric Nazism and the Politics of Identity* (2001).

11. Maltratarea trupului

EXTRAGEREA CONFESIUNILOR PRIN TORTURĂ

Jack Sargeant

Paginile care urmează nu vizează un anume caz, un anume tip de poliţist corupt, o anumită ţară sau o perioadă determinată de timp. Ci, mai degrabă, încearcă să prezinte o selecţie a diverselor abuzuri îndreptate asupra trupurilor celor care au intrat fără voia lor în contact cu puterea legii, oriunde în lume.

Un suspect intrat într-o anchetă oficială este imediat arestat şi reţinut, corpul lui/ei devenind astfel un obiect sub controlul Statului. Subiectul devine un obiect asupra căruia se poate exercita forţa puterii. Toate libertăţile, oricât de relative ar fi ele, dispar. Totul, de la nevoi fizice (alimentaţie, necesităţi fiziologice, exerciţii fizice şi altele) până la articularea unor sunete sau vorbire, este dictat de autoritatea legii. Paginile care urmează oferă doar o prezentare sumară a unora dintre cele mai brutale şi mai bolnave metode prin care este controlat un trup.

Tortura are o istorie îndelungată, în occident, atât Biserica Catolică [1], cât şi Statul bălăcindu-se de-a lungul anilor în rămăşiţele învineţite, însângerate, contorsionate, distruse ale victimelor care fuseseră bătute, zdrobite, tăiate, feliate, presate, abuzate, violate, ciopârţite, dezmembrate şi arse, în scopul facilitării procesului de justiţie, fie în slujba lui Dumnezeu, fie în folosul Statului.

Din punct de vedere istoric, pentru Stat, spectacolul torturii şi execuţiilor a reprezentat spectrul justiţiei. Mulţimi impresionante de oameni asistau la aplicarea legii. Justiţia în acţiune: butuci, biciuiri, însemnări cu fierul roşu, spânzurători, decapitări, mutilări şi omoruri – toate făcute pentru a demonstra justiţia brutală şi pripită a Statului împotriva păcătoşilor şi infractorilor; pentru satisfacerea dorinţei publice de a vedea pedeapsa; de a asista la aplicarea legii. În plus, spectacolele ajutau masele să ţină minte exact ce se întâmplă cu cei care încălcau legea [2]. Adesea, consecinţele încălcării legii erau privite drept divertismente pentru întreaga familie. În secolul al XVIII-lea, la Londra puteai să-ţi savurezi plăcinta cu carne, cumpărată direct din căruţa vânzătorului şi să priveşti în acelaşi timp cum erau scurtate de cap nişte victime, la Mănăstirea Tyburn.

În timp ce înaintaşii noştri, brutali şi primitivi acceptau de bunăvoie activitatea de obţinere a „confesiunilor" prin intermediul unor mijloace coercitive fizice, în epoca modernă există legislaţie care proscrie şi scoate tortura în afara legii. Deşi e greşit să spunem că toate culturile şi toate societăţile urmează legi identice, ar trebui să observăm totuşi că Declaraţia Universală a Drepturilor Omului – articolul 5 spune foarte clar: „Nimeni nu va fi supus la tortură sau alt tratament şi pedepse crude, inumane sau degradante." [3]

Faptul că tortura este ilegală, înseamnă că anumite ţări au încurajat-o odată, deşi potrivit Amnesty International acte de tortură mai au loc în peste 111 ţări. [4] Tortura era răspândită între 1997 şi 2000, în mai mult de 70 de ţări. [5] Numărul refugiaţilor care pretind că i-au căzut victime sau că au asistat la acte de

tortură vine să confirme aceste cifre. Medicii recunosc din ce în ce mai mult că anumite traume fizice sau psihice pot apărea în urma torturii şi că, numai cu un sprijin şi un tratament corect, victimele pot fi ajutate să treacă peste traumele abuzului la care au fost supuse. [6]

Paginile care urmează sunt o trecere în revistă a informaţiilor disponibile, informaţii provenite din numeroase surse [7]; de notat este faptul că ele privesc doar abuzurile asupra drepturilor omului care au urmat arestărilor sau au avut loc în timpul interogatoriilor conduse de forţele de poliţie şi/sau de către acelea responsabile cu aplicarea legii. Materialul care urmează nu tratează condiţiile în care sunt obligaţi să trăiască cei care au fost găsiţi „vinovaţi" şi apoi încarceraţi sau torturilor/abuzurilor la care sunt supuşi prizonierii condamnaţi, închişi în sistemul penitenciar.

Poliţia foloseşte diverse metode pentru obţinerea confesiunilor de „vinovat". Ceea ce urmează nu este nicidecum, o listă completă a torturilor care se folosesc în mod curent, cu note despre variaţiile specifice: infame şi locale.

Cel mai simplu – şi mai uşor de „justificat" – sunt bătăile. În unele cazuri, suspectul este lovit în cap cu o carte de telefon. Nu rămâne nici o urmă, dar loviturile repetate pot duce la greţuri, ameţeli, comoţii. O variaţie la această tehnică: peste suspect este aruncată o saltea, iar poliţiştii încep să sară pe ea, provocându-i reţinutului numeroase leziuni şi punându-i chiar în pericol funcţionarea organelor interne, în timp ce carnea rămâne fără vânătăi.

Printre torturile comune se numără: *telefonul* – lovirea urechilor până la surzenie sau comoţie şi *falanga* – lovirea tălpilor picioarelor. Bătăile violente implică lovirea victimei cu pumnii şi cu picioarele, chiar şi atunci când ea se află la pământ într-o poziţie fetală, bocancii poliţiştilor găsindu-şi atunci ţinta în ţesutul delicat al rinichilor, ca şi în spate sau cap. Rezultatul: coaste rupte, comoţii şi vânătăi. Bătăile sunt un lucru obişnuit în multe părţi ale lumii, bastoanele aplicate în capetele şi membrele suspecţilor fiind practici zilnice, dar există şi unii care au transformat bătăile în artă.

Există rapoarte că în Cecenia cei arestaţi sunt forţaţi să alerge pe un coridor uman, o linie dublă de poliţişti care îşi agită bâtele şi care îi lovesc cu bastoanele – de cele mai multe ori victimele sunt deja bătute. Un coridor uman de 20 de poliţişti – 10 de fiecare parte – care îşi folosesc toată puterea să lovească cu bastonul corpul celui reţinut; sunt garantate astfel cel puţin 20 de lovituri, dintre cele mai urâte. Poliţiştii sunt atât de agresivi, încât există rapoarte care demonstrează că până şi un băiat retardat de 14 ani a fost forţat să alerge prin acest coridor de coşmar. Martorii spun că în anumite ocazii şi cei deja răniţi – chiar şi cei răniţi grav – fac subiectul acestei bătăi rituale.[8] Este abuzul puterii de poliţist.

În ţările în care există mai puţine şanse ca lucrurile să iasă la iveală, unde povara existenţei zilnice se zbate într-o sărăcie sufocantă, este mult mai probabil ca poliţiştii să dezvolte metode extreme şi bătăi violente, nestingheriţi fiind de ziarişti sau de militanţii pentru respectarea drepturilor omului. Aliaţi ai liderilor politici, ai liderilor de trib sau ai gherilelor trădătoare –

poliţiştii din lumea a treia şi din ţările în curs de dezvoltare pot scăpa nepedepsiţi pentru mult mai mult decât atât. Nu folosesc doar bastoane, ci şi scânduri cu cuie în ele. Bâte. Bare de fier. Cabluri de oţel. Bice. Toată gama de oase rupte, piele sfâşiată, muşchi întinşi, organe distruse, nasuri sfărâmate, lovituri sângerânde.

Fiinţe omeneşti reduse la saci gelatinoşi de carne zdrobită, făcută terci.

Mai există şi alte feluri în care pot avea loc bătăile. Alte feluri în care durerea poate fi distribuită cu cruzime asupra corpului uman.

Ca şi psihopaţii inchizitori din Evul Mediu, poliţiştii moderni înţeleg valoarea suspensiei.

Atârnarea victimei de un stâlp.

Atârnarea victimei de un cârlig.

Atârnarea victimei de o grindă.

Suspendarea lor deasupra solului.

Fiecare ţară preferă o metodă anume. În unele ţări, degetele de la picioare pot doar atinge solul, braţele fiind răsucite şi încătuşate la spate sau legate de o grindă. Atârnarea cu braţele suspendate de la încheieturi – braţele sunt lipsite astfel de sânge până într-acolo încât umerii se dislocă, muşchii, oasele şi ţesuturile se rup, se umplu de vânătăi şi se umflă foarte tare.[9]

Suspendările le oferă torţionarilor avantajul loviriii suspecţilor fără ca aceştia să-şi poată întoarce sau răsuci trupul, fără să se ferească sau să se apere de grele lovituri repetate pe care le primesc. Le permit poliţiştilor responsabili cu interogatoriul să se concentreze asupra pumnilor, picioarelor şi asupra anumitor

părţi ale trupului. Se spune că rinichii sunt ţinta preferată – sensibilitatea lor şi poziţia relativ expusă pe care o au fac din ei zona ideală pentru provocarea durerii; loviturile multiple asupra rinichilor provoacă probleme permanente. Probleme permanente de sănătate. Victimele vor suferi un disconfort fizic pentru tot restul vieţii lor.

În zonele din Brazilia unde a fost raportat că au avut loc astfel de suspensii, există camere de tortură special construite, o caracteristică, se spune, a multor secţii de poliţie. Aceste camere sunt dotate cu furtunuri pentru duşuri şi dispozitive electrice, dar piesa centrală o reprezintă stinghia – de unde şi-au luat şi numele aceste camere de tortură: *Sala de Pau*. Cel reţinut este încătuşat deasupra grinzii, genunchii lui sunt îndoiţi deasupra stinghiei, capul atârnând în jos. Nu numai că poziţia este ideală pentru lovirea suspectului, dar oferă şi posibilitatea folosirii altor metode de tortură, cum ar fi împroşcarea directă a feţei cu apă. Apa este direcţionată în gură. Este direcţionată în nas. Victima este incapabilă să se întoarcă. Să scape. Declaraţiile celor care au fost supuşi unor tratamente atât de degradante spun că victima crede că se sufocă sau că se îneacă.[10]

În lume există dovezi că cei arestaţi sunt supuşi şi şocurilor electrice, uneori prin intermediul unor belciuge, alteori prin dispozitive rudimentare care încarcă corpul cu electricitate prin cleme plasate pe urechi.

Pe buze.

Pe gât.

Pe sfârcuri.

Pe testicule.

Pe penis.

În anus.

Şi în vagin.

În cazul în care carnea permite folosirea unei cleme, adică ea este fragedă, sensibilă, va fi supusă unei torturi electrice. Şocurile aplicate victimelor suspendate dau naştere la convulsii şi stări de inconştienţă.

Şi coşmarul poate continua.

Ore.

Zile.

Atât cât consideră poliţiştii că trebuie.

Alte metode de tortură. Asfixierea este foarte obişnuită în multe ţări, victimei punându-i-se pe cap o pungă de plastic sau o mască. Nu numai că victima simte că se sufocă – adesea este simultan şi bătută – forţată să hiperventileze, să îşi accelereze ritmul respiraţiei. Plămânii îi explodează. Alveolele îi crapă. Victimele sunt disperate să respire, dar se află în imposibilitatea de a inhala. Până când călăul nu le permite să respire. Avide de aer. Abia putând să respire, înainte de a fi sufocate din nou. Din nou şi din nou.

Celelalte forme de asfixiere sunt mult mai groteşti. Mai brutale (dacă brutalitatea poate fi cuantificată, dacă durerea şi umilinţa sau teroarea oarbă pot fi măsurate). În Israel, metoda preferată de „sufocare" folosită în timpul interogatoriului, de către serviciile de securitate internă a statului (Shin Bet) însemnă: punerea unui sac ud pe capul celui reţinut şi deschiderea muzicii la maximum. Şi o variaţie: sacul care acoperă capul victimei poate fi înmuiat în urină. Metoda este cunoscută drept Shabach. [11]

În unele ţări, capul victimei poate fi scufundat într-o găleată cu apă.

Capul poate fi băgat într-o găleată cu urină.

Capul poate fi ţinut într-o găleată cu lichid extras din ţevile de canalizare.

Victima este forţată să se înece cu fecale umane [12].

În multe ţări, abuzurile sexuale şi violurile sunt forme obişnuite de tortură. Uneori, suspecţii sunt dezbrăcaţi în pielea goală în timp ce sunt torturaţi, umilirea contribuind şi ea la procesul degradării fizice. Trupuri nespălate, pline de vânătăi, de care inchizitorii îşi bat joc şi asupra cărora îşi îndreaptă comentariile. Uneori lucrurile pot merge şi mai departe, victima ghemuită de frică fiind obligată să asculte dialogurile călăilor ei [13], care discută despre ce i se va întâmpla în continuare – dacă va fi sau nu violată. [14]

Adesea torţionarii violează femeile cu corpuri străine, agresându-le şi introducându-le în vagin aproape orice, de la bastoane de poliţie, până la sticle. În Coasta de Fildeş s-a semnalat faptul că femeile au fost penetrate cu bastoanele de poliţie şi că li s-a introdus nisip în vagin. [15]

Alte rapoarte sunt despre femei cărora li s-au introdus în vagin pastă de chilli sau ardei iute. [16] Uneori femeile sunt violate de bande întregi de bărbaţi. Uneori aceste violuri continuă zile întregi.

Şi multe altele. Suspecţii pot fi arşi cu ţigările.

Arşi pe sfârcuri.

Arşi pe organele genitale.

Arşi pe tălpile de la picioare.

Uneori victimele sunt forţate să meargă pe cauciucuri arzânde.

Uneori li se picură plastic încins pe piele.

Şi încă multe altele. Torţionarii pot freca chilli pe ochii victimelor.

Sau le scot dinţii – extrăgându-i din gingii.

Sau le scot unghiile folosind cleşti.

Sau le taie carnea.

Sau chiar jupoaie victima de vie – smulgând fâşii subţiri de carne din trupul celui reţinut.

Sau amputează degetele prizonierului, unul câte unul.

Sau zdrobesc testiculele victimei.

Sau castrează victima.

Tortura nu e însă obligatoriu să fie pur fizică. Tortura poate fi psihologică. Tortura vizează în esenţă psihicul victimei. Prin torturarea unui reţinut în faţa celorlalţi, aceştia pot recunoaşte orice doreşte interogatorul, tot ce *trebuie*. Dacă o persoană este obligată să vadă cum este torturată o altă victimă, el sau ea ştie atunci că, dacă nu cooperează, îi vine şi lui/ei rândul. Unii torţionari pot face victimele să se tortureze între ele. În camera de interogatoriu, unde totul e împroşcat cu sânge, orice devine posibil.

Tortura psihologică poate fi folosită pentru crearea unei stări de teroare absolută. Teroarea din cauza căreia victimele fac pe ele de frică. Teroarea care le face pe victime să urle şi să implore că vor semna *orice*, recunoaşte *orice* crimă. Execuţii false în care victimele sunt târâte din celulele lor şi făcute să creadă că urmează să moară. Alte abuzuri psihologice constau în avertiza-

rea reținuților că cei dragi lor urmează să fie torturați. Oamenii sunt scoși din celulele lor, celor care au fost deja martori sau au experimentat tortura, li se spune că soțiile lor vor fi violate. Soții lor vor fi violați. Există cazuri de tortură în care oamenilor li se spune că li se vor tortura și viola copiii. [17]

Abuzul psihologic se extinde dincolo de amenințările cu execuția și tortura. Asupra acelora închiși în centre de tortură – sedii ale poliției, baze ale armatei, centre de detenție sau locații secrete – asistarea zilnică la acte de tortură acționează ea însăși ca o unealtă de tortură. Prizonierii sunt obligați să audă țipetele de durere și cererile de îndurare ale celorlalți reținuți. Prizonierii sunt obligați să vadă trupurile însângerate ale colegilor lor, târâte din camera de tortură.

Într-adevăr, întregul proces al arestării și încarcerării este în multe părți ale lumii o tortură în sine. Mulți suspecți sunt ținuți prizonieri săptămâni sau chiar luni întregi fără proces, de multe ori chiar fără să le fi fost aduse acuzații. În plus, mulți dintre ei sunt ținuți în condiții insalubre, în spații supraaglomerate.

Obligați să împartă celulele cu mult mai mulți oameni decât ar fi trebuit să stea, de fapt, în celula respectivă.

Obligați să împartă celule fără pat.

Obligați să împartă celule fără nici un fel de încălzire.

Obligați să împartă celule cu o singură găleată în care să-și facă nevoile.

Obligați să împartă celule fără luxul de a putea împărți o găleată în care să se ușureze.

Adesea abuzul psihologic ia forma izolării complete de lumea exterioară, reținuții fiind legați la ochi atunci când sunt mutați prin închisoare.

Sunt lăsaţi în celule fără nici un fel de ferestre.

Sunt lăsaţi în celule fără nici un fel de lumină.

Sau cu lumină permanentă. 24 de ore pe zi – zi după zi, zi după zi...

Violentarea simţurilor e un lucru comun, larg răspândit.

Abuzul psihologic poate consta în interzicerea prizonierilor să doarmă, uneori câteva zile la rând, ei fiind astfel împinşi spre colapsul nervos, căderi psihice şi chiar moarte. Alteori reţinuţii sunt obligaţi să stea în picioare fără să se mişte ore întregi.

Sau să stea încătuşaţi pe un scaun ore în şir. Sau obligaţi să stea într-o poziţie chinuită alte ore bune. Fără somn, muşchii urlă după puţină relaxare, după mişcare, obligând astfel prizonierul să suporte chinul crampelor.

Nebunia; violenţa; lipsa totală a raţiunii.

Cele mai recente rapoarte demonstrează că umanitatea a dispărut, fiind sfâşiată ca ţesutul de pe os. Poliţiştii sau alţi reprezentanţi ai „justiţiei" şi „legii" se coboară până la cele mai abjecte şi mai monstruoase lucruri. Unde cele mai sumbre şi mai scârboase fantezii ale puterii primesc mână liberă. Este o lume fără nici un fel de logică, fără nici o raţiune, o lume în care natura sălbatică a poliţiştilor – a umanităţii – are mână liberă.

Unde reţinuţii sunt aruncaţi la canal, să înoate (sau să se înece) în fecalele umane. [18]

Unde cei care sunt arestaţi sunt obligaţi să-şi mănânce propriile excremente. [19]

Unde cei care sunt arestaţi sunt obligaţi să-şi bea propriul sânge. [20]

Unde cei care sunt arestaţi sunt obligaţi să mănânce carne de om.

Unde cei care sunt arestaţi sunt obligaţi să recurgă la acte de canibalism asupra proriilor lor rude. Este într-adevăr o lume sordidă, o lume care cu greu poate fi imaginată. Şi totuşi asemenea atrocităţi au avut loc[21] şi, fără nici un fel de îndoială, se vor mai întâmpla şi în viitor.

Este moştenirea legii. Este rolul torturii. Iar ţipetele nu se vor opri.

BIBLIOGRAFIE:

Clare Dyer, Pinochet „Led Chile Tortures", *The Guardian*, 19 ianuarie 1999, www.guardian.co.uk.

Sally James, „Two Years In The Life of a Former Dictator", *The Guardian*, 3 martie 2000, www.guardian.co.uk.

John Sweeney, „Greed And Torture at the House of Saud", *The Observer*, 24 noiembrie 2002, www.observer.co.uk.

Harvey M. Weinstein, MD, MPH, Laura Dansky PhD şi Vincent Iacopino, MD, Phd, „Torture and War Trauma Survivors in Primary Care Practice", *Survivors International*, www.survivorsintl.org/info/primarycare.html.

„No Trade Off Between Human Rights and Security. Amnesty International Outlines Human Rights Violations in 152 Countries", *Amnesty International Report 2002*, AI Index: POL 10/006/2002, www.amnesty.org.

„Turkey: Endemic Torture Must End Immediately", www.amnesty.org.

„Philippines: Persistence of Torture In The Philippines", Amnesty International Press Release, AI Index, ASA 35/003/2003, din 24/01/2003, www.amnesty.org.

„UN Condemns DR Congo Cannibalism", 15 ianuarie 2003, BBC News, http://news.bbc.co.uk, www.bbc.co.uk.
World: Middle East Israeli „Torture" Methods Illegal, BBC News, luni – 6 septembrie 1999.
„Worldwide Torture on the Rise", *The Guardian*, 19 octombrie 2000, www.guardian.co.uk.
Human Rights Watch, „Memorandum to the U.S. Government Regarding Religious Persecution In Uzbekistan", 10 august 2001, http://hrw.org/backgrounder/eca/uzbel-aug/torture.htm.
Human Rights Watch, „Welcome to Hell", Arbitrary Detention, Torture and Extortion in Chechnya", www.hrw.org/reports.
Human Rights Watch, „Behind Bars In Brazil", www.hrw.org/reports98/brazil.
Human Rights Watch, „Cote D'Ivoire: the New Racism: The Political Manipulation of Ethnicity in Cote D'Ivoire", www.hrw.org/reports/2001/ivorycoast.
Human Rights Watch, „Justice Undermined: Balancing Security and Human Rights in the Palestinian Justice System", www.hrv.org/reports/2001/pa/index.
„Confessions At Any Cost – Police Torture In Russia", www.hrw.org/camoaigns/russia/torture/methods.html, www.remember-chile.org.uk/beginners.

NOTE:

1 În timpul Inchiziţiei Spaniole – care a durat din 1478 până în 1834 – mii de oameni au fost torturaţi şi omorâţi de Biserica Catolică. Biserica obţinea astfel confesiunile de vinovăţie (invariabil, celelalte

confesiuni nu erau valabile); în timp ce execuţiile publice ale păcătoşilor găsiţi vinovaţi de erezie şi vrăjitorie serveau drept luare aminte a puterii omnipotente a unui Dumnezeu răzbunător.

Din punct de vedere istoric, prin tortură victima nu era forţată să facă numai o mărturisire, umilirea cărnii făcea, de asemenea, parte din acest proces punitiv; anumiţi călăi erau desemnaţi să extragă mărturisiri precise; cei care erau acuzaţi de sodomie, erau abuzaţi anal, femeile acuzate că lucrau în folosul diavolului, sau pentru discipolii lui erau abuzate sexual, în timp ce pentru un comportament sexual indecent torturile vizau vaginul. Existau dispoziţive speciale: cele mai infame fiind perele vaginale, orale sau anale. Obiecte de oţel, în formă de pară, erau destinate introducerii într-o cavitate a corpului. Printr-un mecanism cu şurub, acestea erau deschise încet. Se măreau în interiorul cavităţii şi, din cauza marginilor ascuţite, sfâşiau pereţii sensibili ai anusului sau rupeau ţesutul moale al cervix-ului şi al vaginului, spărgeau şi zdrobeau dinţii. Femeile acuzate de cleveteli erau pedepsite şi torturate în acelaşi timp, fiind forţate să poarte un căpăstru de metal împotriva cicălelilor, dispozitiv trecut în jurul capului, care împingea în gură o bucată de metal, care le împiedica să vorbească.

Existau şi alte practici prin care se exercitau abuzuri fizice asupra victimelor – destinate zdrobirii şi ruperii oaselor, tăierii ligamentelor şi distrugerii ţesturilor. *Strappado* – victima era suspendată într-o poziţie incomodă la aproximativ un metru de sol, după care era lăsată să cadă, să se izbească cu oasele şi muşchii de pământ. *Cuierul* – care întindea trupurile victimelor şi *roata* pe care victimelor li se rupeau membrele. Degetele de la mâini şi de la picioare le erau strivite în mecanisme de strângere, în timp ce capetele erau zdrobite cu satârele. Alte dispozitive erau menite să mutileze distrugând mai întîi carnea victimelor – *păianjenul* (cunoscut şi ca *Păianjenul spaniol*) strângea, zdrobea şi distrugea testiculele sau sânii victimei. Tipic era

tăietorul pieptului – un dispozitiv masiv, asemănător unor foarfece uriaşe care tăia şi zdrobea. *Laba pisicii* (cunoscută şi sub denumirea de *Căpuşa spaniolă*) era făcută dintr-o serie de lame menite să taie şi să rupă carnea şi muşchii, smulgând ţesutul până la os. O varietate de dispozitive specifice erau folosite pentru a tăia carnea, disloca limbile şi scoate ochii. Justiţia şi pedeapsa erau pline de sânge.

[2] Violenţele de tipul ăsta par să fie universale – execuţiile publice şi tortura fiind răspândite atât în ţări din occident, cât şi în orient.

[3] Declaraţia Universală a Drepturilor Omului a fost adoptată de Naţiunile Unite pe 10 decembrie 1984 (rezoluţia 217 a III; textul complet poate fi consultat on-line la adresa www.web.amnesty.org/web/aboutai.nsf şi la http://193.194.138.190/udhr/lang/eng.html).
Au existat, de asemenea, numeroase alte acte normative împotriva torturilor petrecute; de notat ar fi că unele guverne au votat împotriva lor, preferând probabil să trăiască într-o lume în care torturii îi este permis să existe.

[4] „No Trade Off Between Human Rights and Security: Amnesty International Outlines Human Rights Violations in 152 Countries", *Amnesty International Report 2002*, AI Index: POL 10/006/2002 (www.amnesty.org).

[5] „Worldwide Torture on the Rise", the *Guardian*, 19 octombrie 2000,www.guardian.co.uk .

[6] Acestea se manifestă prin semne fizice cum ar fi: cicatricile lăsate de arsuri, bătăi şi biciuiri; musculatura şi centrii nervoşi sunt grav afectaţi de suspensie, iar în urma traumelor genitale apar disfuncţii sexuale. Efectele psihologice includ dereglări vegetative posttraumatice datorate printre altele stresului, anxietăţii, depresiilor şi psihozelor.

[7] Amnesty International (www.amnesty.org) şi Human Rights Watch (www.hrw.org) deţin importante baze de date, care pot fi

consultate on-line. Ambele organizaţii se implică în apărarea drepturilor omului, prin organizarea de campanii, depistarea şi prezentarea cazurilor de încălcare a drepturilor omului. Amnesty International este o mişcare care organizează campanii în toată lumea, pentru promovarea internaţională a drepturilor omului, recunoscute prin acte de lege. Human Rights Watch se dedică protejării drepturilor cetăţenilor din întreaga lume.

[8] Human Rights Watch, „Welcome to Hell", Arbitrary Detention, Torture, and Extortion in Chechnya", www.hrw.org/reports.

[9] În Rusia suspendările de genul ăsta sunt cunoscute în limbaj colocvial ca lastochka sau rândunica („Confessions At Any Cost – Police Torture In Russia", www.hrw.org/campaigns/russia/torture/methods.html). Au mai fost folosite şi de: forţele de securitate palestiniene (Human Rights Watch, „Justice Undermined: Balancing Security and Human Rights in the Palestinian Justice System", www.hre.org/reports/2001/pa/index.html~TopOfPage), poliţia secretă din Arabia Saudită (John Sweeney, „Greed And Torture at the House of Saud", The Observer, 24 noiembrie 2002, www.observer.co.uk) şi poliţia turcă („Turkey: Endemic Torture Must End Immediately", http://www.amnesty.org).

[10] Human Rights Watch, „Behind Bars In Brazil", www.hrw.org/reports98/brazil.

[11] World: Middle East Israeli „Torture" Methods Illegal, BBC News, luni – 6 septembrie 1999, http://news.bbc.co.uk/1/hi/world/middleeast/439554.stm. Ca urmare a condamnării acestei metode de tortură, care pune în pericol prin sufocare viaţa suspectului, oficialităţile statului au declarat că vor face eforturi să găsească saci „ventilaţi".

[12] Asfixierea cu o pungă de plastic sau cu o mască este cunoscută sub denumirea de submarinul pe uscat, în timp ce folosirea găleţilor cu

substanţe lichide sau semi-lichide este cunoscută şi sub denumirea de submarinul la apă.

[13] Deşi, de cele mai multe ori, femeile sunt violate de către torţionari – sau de cei care lucrează pentru ei – pot avea loc şi violuri asupra bărbaţilor.

[14] Sub dictatura de extremă dreaptă a Generalului Pinochet în Chile au fost supuşi torturilor foarte mulţi suspecţi; violurile erau o practică comună; existau şi variante absolut înfricoşătoare, potrivit cărora victimele erau violate de câini speciali antrenaţi (vezi Clare Dyer, „Pinochet – Led Chile Tortures", *The Guardian*, 19 ianuarie 1999 şi Remember Chile, www.remember-chile.org.uk/beginners). După ce şi-a încheiat domnia, Pinochet s-a mutat în Anglia, unde a fost sprijinit de diferite persoane influente, printre care şi de fostul prim-ministru conservator Margaret Thatcher, care în ianuarie 1999 i-a apărat şi drepturile de cetăţean al lumii (vezi Sally James, „Two Years In The Life of a Former Dictator", *The Guardian*, 3 martie 2000)

[15] Human Rights Watch, „Cote D'Ivoire: the New Racism: The Political Manipulation of Ethnicity in Cote D'Ivoire", www.hrw.org/reports/2001/ivorycoast/index.

[16] Asemenea torturi au avut loc în Filipine („Philippines: Persistence of Torture In The Philippines", Amnesty International Press Release, AI Index, ASA 35/003/2003, din 24/01/2003, www.amnesty.org), ca şi în Kenya („Worldwide Torture on the Rise"), *The Guardian*, 19 octombrie 2000, www.guardian.co.uk).

[17] Asemenea cazuri au fost raportate, de exemplu, în Uzbekistan (vezi Human Rights Watch, „Memorandum to the US Government Regarding Religious Persecution In Uzbekistan", 10 august 2001, http://hrw.org/backgrounder/eca/uzbk-aug/torture.html).

[18] Cum s-a întâmplat în Coasta de Fildeş.

[19] Coasta de Fildeş – în acţiuni care au avut loc la Academia Naţională de Poliţie, Academia Naţională de Jandarmi şi în tabăra de jandarmi Agban (sursa: www.hrw.org/reports/2001/ivorycoast).

[20] Coasta de Fildeş (sursa: www.hrw.org/reports/2001/ivorycoast).

[21] Cel mai recent în Republica Democratică Congo, unde forţele rebelilor au ocupat diferite comunităţi (vezi „UN Condemns DR Congo Cannibalism", 15 ianuarie 2003, BBC News, http://news.bbc.co.uk).

12. Forţă versus teroare

CORABIA SE SCUFUNDĂ

Lance Sinclair

Cei slabi şi neajutoraţi pot fi ori persecutaţi, ori protejaţi. Pot fi conduşi cu forţa, măcelăriţi, exploataţi, violaţi sau ocrotiţi. Depinde de păstor, să fie atent şi să vegheze ca animalele de pradă să nu-i folosească turma pentru a-şi satisface propriile nevoi şi să joace partida de şah pentru sângele şi viscerele inocenţilor.

Dacă întrebăm oaia ce părere are despre tacticile celor care o păzesc, sau cum ar trebui tratat un atacator de ale cărui intenţii şi metode a fost, din fericire, pusă la adăpost, vom afla cu siguranţă fanteziile unei minţi care s-a aflat tot timpul sub umbrela confortului şi şi-a permis privilegiul teoriei pentru prea multă vreme. O minte care nu a fost expusă niciodată feţei întunecate a agresivităţii şi care nu s-a întâlnit cu mâna ei fermă.

Violenţa nu e uşor de explicat. Violenţa, aproape întotdeauna rezultatul final al confuziei, se reduce în cele din urmă la un lucru simplu şi clar: la pura ei existenţă. Nu există nici un argument care să poată fi adus pentru sau împotriva ei. Este la fel de îngrozitoare ca focul. Cum poate cineva care evită de bunăvoie conflictul până într-atât încât nu i-a mai rămas nici o urmă genetică a comportamentului extrem, să judece acţiunile maselor lipsite de frică pe care le-a trimis să lupte în primele linii ale frontului, în războiul pe care l-a creat societatea în care trăieşte şi el? Poliţiştii sunt cei care-l opresc pe vecinul care nu

înţelege comportamentul tău liberal şi faptul că eşti un şoarece de bibliotecă, să nu te mănânce de viu. Existenţa lor îl opreşte pe adolescentul drogat şi mort de foame să nu o lovească pe mama ta când îi smulge poşeta, în staţia de autobuz. Poliţiştii sunt cei care opresc, cel puţin pentru o vreme, violatorii înrăiţi, băloşi şi dezaxaţi sau beţivii neglijenţi, răi şi imbecili.

Dacă ne-am putea închipui societatea albă, predominant occidentală, ca pe un corp, atunci ea ar fi un trup devenit suspicios la durerea resimţită de simţurile sale, care avertizează creierul de răni fizice; sceptic în faţa acţiunii anticorpilor şi a motivelor pentru care ei îl protejează. Un creier care îşi neagă învelişul.

Suntem atât de departe de lucrurile esenţiale, de adevărul genetic al animalelor din noi, încât actele dureroase de dreptate chiar ne provoacă repulsie? Răspunsul ar trebui dat nu la nivel teoretic, la o întâlnire mondenă unde se discută, printre altele, şi despre problemele umanităţii. E un tip de ipocrizie practicat şi tolerat de cei mai mulţi dintre noi. Ar trebui să ne intereseze adevărul adevărat, ce răspundem când suntem singuri sau cu confidenţi intimi: agresivitatea poliţiei care ajunge la tine prin rapoarte interpretate a treia sau a patra oară, te face să tremuri de frică sau să te relaxezi la gândul că *fortăreaţa raţiunii şi a politeţii* este încă apărată de marginile ei periculoase?

Societatea creează multe dintre presiunile şi nedreptăţile care îi împing pe oameni către crimă. Sau alte delicte. Este un lucru adevărat. Facem parte cu toţii din acest mecanism. Numai o revoluţie pe de-a întregul violentă ar putea răsturna urâta, anormala, autosuficienta supravieţuire capitalistă. În acest

sistem, poliţia este prima linie identificabilă a frontului. Este iarăşi foarte adevărat. Cine dintre noi ar putea să o facă fără să se dedea la corupţie sau fără să abuzeze de puterea drogurilor? Cu ce am înlocui actualul regim? Care se nivelul acceptat de violenţă, standardul în scopuri revoluţionare? În cazul în care câţiva „nevinovaţi" sunt aliniaţi la zid şi executaţi, se întâmplă acest lucru în folosul unui bine mai larg? Ce se poate face cu cei care nu sunt de acord, cu aceia cărora nu le pasă de nimic în afara dorinţelor şi nevoilor lor trecătoare? Aceia care vor acţiona, aşa cum o fac şi acum, în afara oricărui plan stabilit. Mulţi dintre noi trăiesc într-o lume coruptă: criminali libidinoşi şi tot felul de perverşi. Lupi. Bacterii. Foc. Invulnerabili la teorie şi raţionamente politicoase.

Propria noastră creaţie ne-a prins în mrejele ei.

VOLUNTARIATUL

Un tom impresionant al Enciclopediei Britanice descrie practicile comune prin care era aplicată legea în comunităţile anglo-saxone:

> *Când se afla despre comiterea unor crime, se aştepta ca cetăţenii să tragă semnalul de alarmă, să se adune, să se implice şi să prindă criminalul. Toţi cetăţenii erau obligaţi să participe la pedepsirea celui vinovat, aceia care refuzau deveneau ei înşişi subiect de pedeapsă. Dacă se comitea un delict fără să existe nici un martor, efortul de a identifica criminalul după comiterea faptului era responsabilitatea*

victimei şi numai a ei: nu exista nici o instituţie a statului care să ancheteze şi să soluţioneze crima.

În timp ce condamnarea agresivităţii poliţiei este larg răspândită, subestimarea importanţei comportamentului vigilent este un punct de vedere şi mai popular. Numai că forţele organizate ale poliţiei s-au dezvoltat în societatea occidentală relativ recent. De câteva sute de ani.

Ceea ce am descris mai sus sunt însă regulile mafiei. Aşa cum le-am numi astăzi. În vremuri mai simple, într-o comunitate agricolă astfel de lucruri îşi aveau rostul lor. Şi gelozia arde şi micile certuri pot duce la închiderea unui cetăţean nevinovat. Fără nici un fel de repercusiuni. Lucruri imperfecte, dar practice şi, fără nici o îndoială, potrivite circumstanţelor. Acum, ideea de a urmări şi pedepsi un criminal este un fel de anatemă pentru sensibilitatea noastră evoluată. Un cetăţean care i-ar doborî pe infractorii violenţi care l-au atacat în timp ce se întoarce acasă cu mijloacele de transport în comun, va fi cu siguranţă ţinta unor speculaţii critice venite din partea mediilor liberale şi va fi forţat, de asemenea, să-i şi despăgubească pe infractorii după ce, din milă prostească sau din greşeală, le-a mai permis să trăiască. Noi, ca specie, am hotărât acum că acest tip de comportament este inadecvat.

Destul de corect.

Vânarea unui puradel în piaţa oraşului şi lapidarea săracului copil pentru furtul unor nimicuri nu se mai practică astăzi. Societatea a devenit, de departe, mult mai complicată decât suntem noi. Nu mai locuim în comunităţi izolate, unde toată lumea se cunoaşte, unde toate acţiunile pot fi cu uşurinţă cunoscute.

Dorinţa se răspândeşte mult mai mult în sufletele noastre moderne şi poluate. Droguri, posesiuni, sex, putere. Toate aduc fericirea, dar merg şi mai departe. Ne împing împotriva rezistenţelor din noi, ne trag afară din izolata carapace a mizeriei noastre. Suntem mizerabili din interior sau din exterior? Este dorinţa de a avea mai mult produsul ego-ului şi al unei minţi disperate, care tânjeşte după noi idealuri şi realizări menite să umple vidul existenţial interior, sau vrem aceste lucruri numai pentru că ele continuă să ne fie aruncate în faţă de către societate, ca şi soluţiile la tragedia de a trăi într-o lume plină de false probleme?

Infracţionalitatea, motivele care o alimentează şi spectrul actelor care o definesc s-au schimbat de-a lungul secolului al XX-lea. Acum avem timp să reflectăm, să visăm şi să teoretizăm. Animalul uman are acum o mulţime de tentaţii extreme şi un suflet mult mai gol decât a avut vreodată. Am acceptat, am construit, prin apatia noastră şi prin lipsa de iniţiativă, o utopie găunoasă pe care o aprobăm în continuare şi pe care o punem în aplicare prin reguli imperfecte.

Am desemnat o forţă proprie, special antrenată şi selectată, care să acţioneze ca un baraj, ca un dig, ca un parapet împotriva păcatelor noastre auto-create. Din cauza lipsei de educaţie, a lipsei resurselor corespunzătoare şi a falsei promisiuni de îndeplinire nelimitată a tuturor dorinţelor am creat infracţionalitatea modernă. Noi, cetăţenii obişnuiţi, nu suntem în stare să facem faţă ochilor roşii de furie şi mâinilor care ne înşfacă. Am creat profesionişti. Poliţişti. În cadrul comunităţilor, în rândul cetăţenilor nu mai există încrederea care exista pe vremuri. Cine s-ar alătura acum vecinului său în goana nebună a acestuia după

presupusul lui atacator? Cine îşi cunoaşte, de fapt, vecinii? Lumea modernă este un deziderat neîmplinit. Pentru a face faţă violenţei, ţipetelor, forţei trebuie să avem oamenii care să dorească să intre în locuri în care majoritatea dintre noi nu îndrăznesc să meargă. Faptul că noi le judecăm tacticile, motivaţiile sau faptele este încă un privilegiu pe care ei ni-l oferă.

TEORIA FLUTURELUI

Ce se întâmplă însă cu cazurile individuale? Viaţa nu e chiar atât de simplă. Există nenumărate cazuri în care drepturile unei persoane şi chiar libertatea individuală au fost încălcate atât de grav, încât victimele ar putea fi asociate cu imaginea iepurelui ţinut de gât în fălcile pline de salivă ale unui câine agresiv. Numai prin vigilenţă putem spera că avem şanse să apărăm libertatea individului.

Există o mulţime de poliţişti răi şi egoişti şi, un mic procentaj, care sunt corupţi până în măduva oaselor. Cuvântul „nelegiuit" ar fi uşor de folosit, dacă autorul ar fi suficient de ipocrit să-i eticheteze cu acest termen vag, uşor medieval.

Punctul slab al problemei este mult mai vechi decât noi. Gândirea modernă, corupţia, îndoiala şi vinovăţia ne fac să credem că suntem cu toţii foarte speciali. Orice individ are propriul lui destin, propriile lui motivaţii şi propria lui voinţă. Nu suntem nişte foi albe de hârtie. Noi (citeşte „Eu") avem rolul nostru în lume, chiar dacă lumea este plină, mai mult decât oricând, de specia noastră, obosită, leneşă, corpolentă. Suntem câteva miliarde, ne hrănim din aceleaşi resurse limitate ale posibilităţilor şi opţiunilor, dar important e că individul va supravieţui.

Credinţa că ceilalţi contează este cel mai simplu pas şi, totodată, cel mai mare, pentru construirea încrederii în sine. Nu „ceilalţi" de care alegem să ne legăm vieţile, la care ţinem şi care ţin la noi, ci „ceilalţi" care formează faţa extrem de variată şi totuşi uniformă a lumii. Ei sunt doar teorie. Eşecurile, succesele sau vieţile lor simple şi plate ar trebui să însemne pentru tine la fel de mult cât înseamnă şi pentru ei toate detaliile vieţii tale.

Să-ţi aperi fundul este una dintre cele mai simple legi ale supravieţuirii, una dintre multele legi înlocuite cu preocupări vagi, esoterice, trecătoare. În loc să ne îndreptăm spre nevoile evidente ale planetei, să avansăm în singura direcţie care contează, spre interior, noi evităm calea de acţiune cea mai evidentă şi mai directă, concentrându-ne pe esoteric şi conceptual. Tichie de mărgăritar. Adevăratul umanist poate schimba lumea, schimbându-se mai întâi pe el: fiind mai bun, mai îngăduitor, mai direct şi mai onest. Alternativ, îşi poate îngropa adevărata fire în dogme pline de clişee. Sloganele puternice îi vor impresiona pe aceia cu prea puţină personalitate.

Priveşte mulţimile care sunt în stare de orice, atâta timp cât presa este de faţă.

Priveşte feministele, umaniştii radicali al căror consum de heroină alimentează financiar dictaturi de pe continente pe care ei nu le vor vizita niciodată.

Priveşte-i pe cei care critică agresivitatea poliţiei şi plâng pentru Andre Burgess, un adolescent de 17 ani, împuşcat mortal de poliţie, doar pentru că se afla la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit sau pentru Rodney King, filmat în timp ce era bătut către poliţişti, subiect intrat apoi în atenţia opiniei publice

internaționale. Oameni care s-ar ascunde sub un container dacă vreunul dintre acești doi bărbați de culoare s-a apropia de ei pe o stradă întunecată.

Trăim într-o națiune coruptă din punct de vedere moral, pretindem că ne pasă, în timp ce ne umflăm propriile sentimente cu detalii ale altor vieți. Ca și cum n-ar mai fi alte mii de oameni cu exact același profil.

Agresivitatea poliției: ce absurd să pretindem că ne pasă.

NU TREBUIE SĂ IMPLORI

Destinul tău este să pierzi, pentru că îți este distrasă atenția. De iluziile tale de bunăvoință, de fair-play și de indignarea în fața lumii, care e atât de nedreaptă și de simplistă, când vine vorba despre tratamentul celor abuzați. Justiția și dreptatea sunt niște lucruri artificiale create pentru a ne face să ne simțim profunzi și onorați când discutăm cele mai elementare probleme, evoluția și pedeapsa. Ne distanțăm de lumea murdară, făcând raționamente și vorbind despre repercusiuni personale, dând exemple foarte puternice. Vina nu este a noastră – vina răsfățatului, un lux. Curiozitatea noastră morbidă, care se pare că nu va seca niciodată, ne forțează să fim atenți, să descoperim detalii ale crimelor. Ne incomodează urmele de durere și conflict și încercăm să le înlăturăm. Ne supără folosirea forței în orice context, chiar și dacă nu înțelegem despre ce este vorba. Mila este o pierdere de vreme, pentru aceia care o exprimă și, cu atât mai mult pentru cei care sunt ținta ei.

Întotdeauna vor exista opresori. Întotdeauna vor exista victime. Nu putem face nici un fel de alegere, nu e o teorie în

care trebuie să avem încredere. Un fapt de drept nu necesită încredere. Ca membri ai lumii occidentale contemporane, stăm pe vârful iceberg-ului. Strămoşii noştri ne-au ales rolul de opresori. O lume răsfăţată, slugărită şi îngrijită. Dar preţul victoriei are gust amar. Vinovăţie albă. Pentru această slăbiciune şi pentru războiul pe care îl plăteşti, ca să-ţi asiguri acelaşi confort, unii te urăsc. Numai un copil confuz, nerăbdător ar încerca să-şi submineze propriile gărzi.

Eşti orb? Locuieşti în vreun oraş important? Eşti prins în mrejele oraşului? Vrei să-ţi schimbi statutul? Trupele de atac şi prezenţa lor în teritoriu îţi permit privilegiul unui comportament uman. După atâtea generaţii ai devenit atât de slab şi te-ai îndepărtat atât de mult de regatul animalelor, de lumea celor slabi şi a celor puternici, a supravieţuitorilor şi a vânatului, încât chiar această lume îţi va aduce sfârşitul.

Suntem opresori prin moştenire, dar implorăm în continuare să fim transformaţi în victime.

CORĂBIA SE SCUFUNDĂ

Corabia asta se scufundă. Pentru că este supraaglomerată şi plină de bune intenţii. Am obosit şi am devenit leneşi, mult prea esoterici pentru propria noastră supravieţuire; nu suntem capabili să ne apărăm propria piele. Suntem ca soţia, care plină de vânătăi pe faţă şi pe gât, se vaită ascuţit şi totuşi îşi scuză soţul ignorant şi beţiv. Cine merită mai mult desgust: impotentul, ignorantul, beţivul, cel care îşi bate soţia sau femeia care alege să-i pese, să scuze şi să ierte veşnic acest nenorocit care, cu sigu-

ranţă, ca sarea în pământul unei plante, o va secătui şi o va ucide cu perseverenţa lui stupidă? Poliţistul care trebuie să se confrunte cu distrugerea lor comună şi sigură noapte după noapte? Cât poate continua acest lucru?

Poţi pretinde că îţi pasă de problemele prietenului tău. Este uşor să găseşti timp pentru a plânge pe un umăr, atâta timp cât rutina apatică îţi umple timpul şi te distrage de la alte activităţi mai importante. Ce ştii despre contactul cu comportamente extreme, desgustătoare şi atât de îngrozitoare astfel încât să necesite chemarea apărătorilor păcii? Înţelegi ce înseamnă să fii mâna din spatele acestui bici? Îţi poţi imagina că eşti ţinta furiei lor haotice şi imprevizibile?

Poliţiştii nu sunt mobilizaţi; ei îşi aleg propriul rol.

De ce ar alege cineva acest rol, un post public în care câştigă un salariu mai mic şi nici un fel de recompensă din partea celor pe care îi protejează?

Există mult mai multe moduri în care un sadic sau un pseudosalvator se pot manifesta. Să accepţi o slujbă atât de lipsită de recunoaştere înseamnă să ai o minte la fel de amestecată, ca şi ceaţa în care trăiesc mulţi dintre noi. Dorinţa de a face bine, de a apăra şi de a servi.

Germenele corupţiei apare numai după o expunere prelungită şi constantă la cele mai rele, mai egoiste, ignorate, urâte şi mai nelegiuite feţe ale omului. Îşi şopteşte cauza amabil, logic, scuzabil.

Vedem atrocităţi, minciuni şi ignoranţă, comportamente deplasate, în fiecare noapte şi în fiecare zi. Săptămână de săptămână victimele sunt bătute până la sânge, trupurile sunt mutilate

de violenţă şi abuzuri, se autodistrug; copii abandonaţi, supradoze, sinucideri, crime. Ne dezvoltăm instinctele. Lună după lună, alcoolici fără adăpost, nenorociţi, soţi care îşi bat nevestele, hoţi, violatori şi ucigaşi. An după an, victime confuze, victime speriate, victime şocate. Dacă eşti deştept, rămâi ferm pe poziţie. Dacă eşti norocos. Numai să te poţi abţine atât de mult.

Imaginează-ţi că eşti suficient de puternic ca să rezişti.

BIOGRAFIILE AUTORILOR

JACK SARGEANT

Născut în 1968, Jack Sargeant este autor a numeroase cărţi despre avangardă şi fenomenul cultural underground, printre care *Deathtripping: The Cinema of Transgression*, *Naked Lens: Beat Cinema* (ambele apărute la editura Creation Books) şi *Cinema Contra Cinema* (Fringecore). Este redactor al ziarului *Suture* şi colaborator la numeroase publicaţii, precum: *Headpress*, *Black Ice* şi *Sleazenation*. Sargeant s-a ocupat în ultima vreme de editarea a doua volume despre „mania puterii": *Death Cults* (Virgin Books) şi *Guns, Death, Terror* (Creation). A călătorit foarte mult, iar conferinţele sale despre cultura underground şi delicvenţă, alături de prezentările de film pe care le-a susţinut, demonstrează percepţia academică împletită cu izbucniri ocazionale de nihilism virulent, pe care o are faţă de subiectele abordate. Este fascinat de extremele comportamentului uman.

CHRIS BARBER

Fost gigolo şi consilier liber profesionist, îi conseiază, de asemenea, pe condamnaţii care decid să facă apel, sau să întreprindă alte acţiuni legale.

MARTIN JONES

Martin Jones s-a născut în Torquay, în 1970. A colaborat la realizarea volumelor: *Amygdala*; *Bedlam*; *Chaotic Order*; *Creeping Flesh*; *Headpress*; *My Bloody Valentine* (Virgin Books), *Necronomicon*; *Paperback Dungeon*; *Penthouse*; *Samhain*; *Shocking Cinema of the Seventies* (Noir Publishing) şi *Usher*. Este autor al cărţilor – *Psychedelic Decadence: Sex, Drugs , Low-Art în 60s and 70s Britain* (Critical Vision) şi editor al volumului ce urmează să apară tot la editura Critical Vision: *Lovers, Buggers and Thieves: Garage Rock, Monster Rock, Psychedelic Rock, Progressive Rock.* Conduce, împreună cu artistul Oliver Tomlinson, compania Omnium Gatherum Press, unde publică *Careful* – o revistă de benzi desenate, atât de sinistre încât în mod normal ar trebui evitate (www.omniumgatherumpress.com).

RUSSELL GOULD

Russell Gould este scriitor liber profesionist şi autor al volumului *Unsolved Murders* (Virgin Books, 2000). Locuieşte la Londra.

JOHN HARRISON

Hrănit din plin de la o vârstă fragedă cu benzile desenate ale lui Marvel, revista *Famous Monsters of Filmland*, clasicele Hammer Horror şi inepuizabilele *Hawaii Five-O*, John Harrison, stabilit la Melbourne, a lucrat în ultimii zece ani ca scriitor liber profesionist, colaborând la publicaţii precum: *The Big Issue*; *Is*

It Uncut?; *Headpress*; *The Eros Journal*; *Metro*; *European Trash Cinema*; *Fatal Visions* şi multe altele. Colaborează permanent şi cu compania video Something Weird din Seattle, scriind cronici video pentru site-ul companiei şi pentru cataloagele pe care aceasta le editează. Urmează să-i apară la Headpress volumul intitulat *Hip Pocket Sleaze*. Printre proiectele sale viitoare se află o lucrare despre Charles Manson. Conduce, de asemenea, The Graveyard Tramp, o companie specializată în suveniruri horror, publicaţii şocante despre tot felul de crime, benzi desenate şi alte obiecte inspirate de cultura pop.

MIKITA BROTTMAN

Mikita Brottman este profesor de literatură la Maryland Institute College of Art. Este autoarea volumelor *Offensive Films* (Greenwood, 1997), *Meat is Murder* (Creation, 1998, 2002), *Hollywood Hex* (Creation, 1999) şi editor al cărţii *Car Crash Culture* (Palgrave, 2002). Scrie frecvent despre film, infracţionalitate şi cultură populară, atât pentru publicaţiile oficiale, cât şi pentru cele alternative.

SIMON WHITECHAPEL

Simon Whitechapel s-a născut în Madagascar, unde a primit o educaţie agnostică şi a fost pregătit pentru profesia de bibliotecar. A colaborat de timpuriu la ziarul *Headpress* sau alte publicaţii precum: *Popular Astronomy, Chronicles of the Cthulhu Codex*. Printre cărţile publicate de Whitechapel se numără *Crossing to Kill* – studiu despre crimele în serie din oraşul mexican de

graniță Ciudad Juárez, republicată într-o ediție revizuită și adăugită de Virgin Books, în 2002. Lucrările lui cele mai recente, *Flesh Inferno: Atrocities of Torquemada and The Spanish Inquisition* și *Kamp Kulture: A History of Nazi Exploitation* au fost publicate în 2003 de Creation Books. Este interesat, de asemenea, de ritualuri magice și de televiziunea cu circuit închis.

LANCE SINCLAIR

Fost jurnalist muzical, în vârstă de 30 de ani, Sinclair locuiește la Queensland, Australia. Pasiunile lui de o viață pentru film și criminologie îi conferă o viziune unică asupra mediului voyeurilor contemporani. A contribuit la realizarea volumelor *Death Cults* și *Guns, Death, Terror.*

CUPRINS

Dinţi sparţi, oase rupte şi legi încălcate
O introducere la poliţişti corupţi
Jack Sargeant 5

1. O altă cărămidă la temelia legii
Sergentul Challenor-confecţionare probelor
Chris Barber 11

2. Anchetându-l pe poliţistul X
Operaţiunea Countryman împotriva poliţiei metropolitane
Martin Jones 35

3. A cui lege?
O istorie a Departamentului de Poliţie din Los Angeles (DPLA)
Chris Barber 53

4. Frică şi resentimente în California
Oakland Riders – viitorul în aplicarea legii?
Chris Barber 89

5. Albastrul zid al tăcerii
Agresarea lui Abner Louima
Russell Gould 115

6. Denis Tanner şi cadavrele din Bonnie Doon
John Harrison 135

7. Sub influenţa alcoolului
Joseph Gray versus Familia Herrera
Mikita Brottman 171

8. Obsesie criminală
Kent McGowen
Mikita Brottman 185

9. Frenezia crimei
Gj Schaefer: poliţistul care a devenit criminal în serie
Mikita Brottman 199

10. Zeiţa cea neagră
Poliţişti corupţi, biologie şi zeiţa morţii în religia hindusă
Simon Whitechapel 213

11. Maltratarea trupului
Extragerea confesiunilor prin tortură
Jack Sargeant 237

12. Forţă versus teroare
Corabia de scufundă
Lance Sinclair 255

Bibliografiile autorilor 267

CRIME ADEVĂRATE